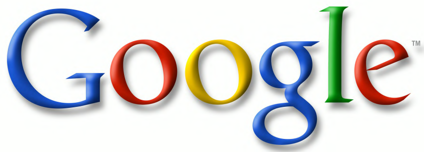

Google

Donated [illegible]

INSTITVTIO GRAECAE GRAMMATICES COMPENDIARIA,

In uſum regiae ſcholae *Weſtmonaſterienſis.*

Scientiarum janitrix grammatica.

LONDINI:
Excuderunt *Longman, Hurſt, Rees, Orme,* et *Brown,*
Regii in Latinis, Graecis, et Hebraicis Typographi.
1822.

Cum Privilegio.

GRAMMATICA

RHETORICA

DIALECTIC

MUSICA

GEOMETRIA

ARITHMETICA

ASTRONO

Studium grammatices omnibı
est necessarium.

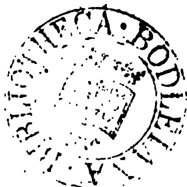
DAMOCHARIS.

Μὴ νεμεσα βαιοῖσι, χάρις βαιοῖσιν ὀπηδεῖ.
Ne parva averseris, inest sua gratia parvis.

Η ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ'.

Τῶν ἱστοριῶν συναγωγὸς τυγχάνω,
Καὶ λέξιν ὀρθῶ, καὶ μέτροις ἐφιστάνω.

Μιχ. ὁ Ψελλός.

PRAEFATIO.

ALTERVM *jam ſaeculum ad finem vergit, cum vir pietate et doctrina praeſtans,* Edwardus Grantus, *ſcholae regiae Weſtmonaſterienſis moderator, Graecam grammaticam in uſum ſcholae ejuſdem publicavit. Quoniam autem praecepta illic tradita ex celeberrimis ante id tempus grammaticis, quorum nomina recenſet* [1], *maxima ex parte collegerat,* Graecae linguae ſpicilegium *prae modeſtia appellare ipſi placuit. Attamen, qui diligenter perlegerit, magno labore ac ſtudio auctori ſuo conſtitiſſe facile agnoſcet; cui et illud laudis tribui debet, quòd primus inter noſtrates eam provinciam aggreſſus ſit* [2]. *Scripta eſt forma dialogi inter praeceptorem et diſcipulum inſtituti, et in lucem prodiit, ſchedis in quarto complicatis, anno Domini* 1575 [3]; *quo tempore auctor trigeſimum aetatis ſuae, et ſcholaſtici regiminis tertium nondum compleverat* [4]. *Sed cum partim mole ſua, et partim pretio, communi puerorum uſui minùs accommodaretur;* Gulielmus Camdenus, *qui in ſchola iſta moderanda* Granto *ſucceſſit, in compendium a ſe redactam edidit hoc titulo:* Inſtitutio Graecae grammatices compendiaria, in uſum regiae ſcholae Weſtmonaſterienſis. *De qua re V.R.* Thomas Smithus *S.T.D. in*

[1] Epiſt. dedic. p. 1. [2] Ibid. p. 2. [3] Haec unica fuit editio, de qua vid. *Ames Typographica Antiquities,* pag. 316. [4] Ep. ded. p. 2.

Vita Camdeni *a se scripta haec habet:* Mortuo vir doctissimo, *Edwardo Granto*, sacrae theologiae doctore qui regiam scholam Westmonasteriensem diu rexerat mense Martis MDXCIII in ejus locum suffectus e *Camdenus*; quo nemo dignior, si longae per duodevi ginti annos in eadem palaestra exercitationes ex aequ jus ad succedendum non dedissent, cui illius praefe ctura demandaretur [1]. *Et mox:* Anno 1597. Gram matica Graeca ab ipsius venerando decessore, quocun per aliquammultos annos concorditer et amantissim vixerat, olim composita, hactenus in schola regia obti nuerat; cujus rudimenta, cum multa ex parte labora rent deficerentque, non tam reformanda, quàm de nov instituenda censens, observationibus, quas ex Graeci omne genus scriptoribus acri judicio et longo usu col egerat, sub severum examen revocatis, grammatican novam non soli scholae, cui praeerat, sed universis pe Angliam scholis deinceps inservituram edidit [2]. *Hae ille. Sed in errore versatur vir eruditus, cum, mortu demum* Granto, *in locum ejus* Camdenum *suffectum fu isse scribat. Anno enim* 1589 E. Grantus *S. T. D.* Canta brigiae *creatus*[3], *ecclesiae de* Toppesfield *in agro* Essexiens *rectoris munus a regina* Elizabetha, *cui tunc erat a sacris* 22 *Apr.* 1598 *consecutus est; vitaque tandem defunctus*, 21 *Octobris* 1601 *successorem habuit* Gulielmum Smythum [4].

Quinetiam in tempore assignando, quo primùm gramma tica Camdeni *edita fuit, pariter lapsus est idem vir doctus*

[1] Viri Cl. Gulielmi Camdeni Vita, *praefixa* Epistolis, p. xviii.
[2] Ibid. p. xix. *Vid. etiam* p. lxxviii, *et* Athen. Ox. Vol. I. c. 481.
[3] Fast. Cantabr. M S.
[4] Newcourt Repertor. V. II. p. 609. *Qui plura de illo scire cupit*, Athen. Ox. V. I. c. 310. *consulere liceat.*

qui

qui sub anno 1597, *ut vidimus, eam collocaverit. Prima enim editio anno* 1595 *lucem aspexit, in qua* Primitiva vocabula, Nomina mensium Graecorum, *et* Literarum nexus *defuisse ostendit exemplar ejus anni, quod penes me est. Veruntamen fieri potest, ut alia quaedam editio, mihi nondum conspecta, anno* 1597 *prodiisset, quae ab eo prima haberetur. Exemplar autem editionis anno sequenti excusae vir artis hujus inter alias peritissimus, mihique amicissimus,* Petrus Newcome *mecum communicavit; cui* Primitiva vocabula *et* Nomina mensium Graecorum, *quae in prima editione desiderabantur, in fine sunt annexa. Eas accessiones ex* Joanne Surfino *in suam grammaticam transtulit* Camdenus, *quod in prima editione facere non poterat; quae eodem anno, quo opus illud* Surfini *prodiit in* Gallia [1], *apud nos lucem vidit. At alteram illam* Camdeni *editionem, anno* 1598 *editam, cum prima conferens, Posteriorem in locis quamplurimis emendatam fuisse perspexi. Proxima editio, cujus videndi copiam nactus sum, anno* 1604 *in lucem venit; quae per omnia ferè, etiam in mendis typographicis, cum posteriori jam dicta ita consensit, ut ex ea fuisse impressam dubitare vix liceret. Inter reliquas editiones, quae ad manus meas devenerunt, temporis ordine proximum sibi locum vindicat, quae anno* 1615 *vulgata fuit. Nihil autem novi exhibuit, praeterquam ornamenta quaedam;* Septem *scilicet* artium liberalium imagines *in fronte collocatas,* Insignia regia *paginae adversae affixa, et* Arborem doctrinae *sub finem adjunctam; quae*

[1] Joannis Surfini Carnutis Nogentini Grammaticae Graecae libri sex: Accessit breve Lexicon primitivarum omnium totius Graecae linguae dictionum: Andegavi 1595. *quarto.*

omni

omnia ex grammatica Latina ad hanc decorandam sump fuisse apparebant. In eo statu, quantum investigare potu grammatica haec permansit, donec anno tandem 1640 *pr diit editio, quae elogium illud in fronte prae se tulit :* Pro oblata fuit authoritati, aucta et emendata. *Nec teme haec quidem, sed verè pronuntiata esse, collatione cum pr oribus editionibus facta, planè perspectum habui. Add tiones autem ex novis quibusdam exemplis, partim substa tivorum declinationibus, et partim dialectorum tabelli quae priùs desiderabantur, insertis praecipuè constaban Nihil amplius ad singulas grammaticae hujus partes co stituendas tum deerat, praeter* Literarum nexus, *quos in tio editionis anno* 1653 *excusae adjectos inveni ; sed in al post triennium publicata ad finem dimovebantur, ubi semp deinceps permanserunt. Ex eo tempore editiones, quamlib numerosae, in nulla re momenti, quod sciam, inter se d screpârunt. Per saeculi igitur dimidium et ampliùs gran maticam hanc diversis temporibus paulatim excultam auctam fuisse, priusquam formam suam integram accepera manifestum videtur. Mirari autem subit,* Michaele Maittaire, *scriptorem alioquin non indiligentem, in* Anna libus *suis* typographicis *nusquam de illa, cujus usus scholis nostris centum et sexaginta circiter annos nunc inva luit, mentionem fecisse.*

Restat tantùm, ut de nova hac editione pauca dicamu Prima igitur cura fuit, ut a mendis quamplurimis, qu priores editiones temporis progressu haud parum corrupe rant, purgaretur. Graecas etiam partium orationis earum que affectionum appellationes, quas vulgò adhibent gram matici, ut tironibus non modò inutiles, sed etiam impedi

mento

o, dum primis rudimentis initiantur, eximere consul-
ducebatur. In veteribus enim interpretibus et scholi-
legendis cognitio earum praecipuè requiritur; quae, ut
io postulet, lexicorum ope levi negotio comparare lice-
Tam varia autem et multiplex est Graeca nomina et
a flectendi ratio, ut maximam in lingua hac discenda
ultatem inde exoriri res sit manifesta. Quapropter, ut
incommodi, quantum fieri posset, levaretur; sub una-
ue Substantivorum *declinatione, exempla, ubi deerant,*
ius aucta sunt, ut unà cum diversis terminationibus
es accentuum varietates per singulos numeros et casus
herent. Idem quoque in Adjectivis, *quae breviter nimis*
hac tractabantur, pari ratione observatum est. Prae-
, ne quid deesset in Verbis *explicandis, quod discentium*
inserviret; conjugationes verbi medii, verborum con-
torum, et in μι desinentium, per modos et tempora nunc
ùm accesserunt. Porro, ut singulae cujusque temporis
nae in verborum paradigmatibus accentu suo notarentur,
n cura, ac de nominibus paulo supra exposuimus, ubique
adhibita. Hinc enim pueri eadem opera, qua voces de-
biles inflectere discunt, Accentuum *etiam* diversam ra-
em *facilè percipient; cujus rei accurata cognitio mag-*
saepe in Graeca lingua adfert utilitatem. Nam, ut
omittamus; multa vocabula iisdem literis scripta, sensu
discrepantia, diversa ejusdem accentus sede distinguun-
ut, θεὰ dea, θέα spectaculum; ἰχθυοφάγος qui pisces
ἰχθυόφαγος qui a piscibus comeditur. *Contra au-*
diversus in eadem sede accentus syllabarum quantita-
interdum indicat: sic, χρεία usus *α longam habet,*

μοῦσα

μοῦσα musa *α brevem. Quinetiam plures nonnu ejusdem vocis affectiones easdem literas habentes, cum a accentu, tum diversa etiam ejusdem accentus sede, c minis causâ notantur : ut,* ποιῆσαι fecisse, *ποίησαι* fe ποίησαι fac ; *omnia a* ποιέω facio. Catalogus anomal verborum *non auctior tantùm; sed multo etiam emen invenietur.* Syntaxeos *praecepta eodem modo, ac in na grammatica, disposuimus ; quo faciliùs utriusqu guae in vocum constructione aut congruentia, aut disc tia, inter se conferendo appareret. Pauca autem prac quae necessaria videbantur, in locis quibusdam de nov adjecta.* Dialectorum tabella, *lineolis interpositis i jam distincta, longè paratiùs dehinc consuli poterit. de* Anomalis *etiam* in μι *pari ratione dicatur. Verùm vero, ne accessionibus memoratis, et aliis quibusdam pass sertis, liber emptorum dispendio nimis excrevisset* : Prir vocabula, *quae saepius ab aliis seorsum sunt edita, p omittere necessarium inveniebatur. Eademque de quaedam notulis explicata typis minoribus excudi, et in ginem rejici, curavimus. Caeterùm* Anni Attici ratic *clariùs expositam, et puerorum captui magìs accommod coco suo retinere visum est. Huic denique subnexa e* breviationum tabella, *auctior paulò quàm antehac j cujus tamen auxilio tyrunculi minùs jam aliquandiu i bunt, quia in hac editione Graeca vocabula illorum tia ex literis singularibus ubique conficiuntur.*

I. V

INSTITV

NSTITVTIO

GRAECAE GRAMMATICES.

RAECAE grammatices quatuor ſunt partes; orthographia, etymologia, ſyntaxis, et proſodia.

I. DE ORTHOGRAPHIA [1].

TERAE ſunt viginti quatuor, quae hìc ſequuntur.

ra.	*Nomen.*		*Poteſtas.*
	ἄλφα	*alpha*	a
;	*βῆτα*	*beta*	b
	γάμμα	*gamma*	g
	δέλτα	*delta*	d
	ἐ ψιλὸν	*e pſilon*	e tenue *et* breve
;	*ζῆτα*	*zeta*	z
	ἦτα	*eta*	e longum
ϑ	*ϑῆτα*	*theta*	th
	ἰῶτα	*iota*	i
	κάππα	*kappa*	k c
	λάμβδα	*lambda*	l
	μῦ	*mu*	m
	νῦ	*nu*	n
	ξῖ	*xi*	x
	ὂ μικρὸν	*o micron*	o parvum *et* breve [2]
π	*πῖ*	*pi*	p
	ῥῶ	*rho*	r
τ ς [3]	*σῖγμα*	*ſigma*	ſ
	ταῦ	*tau*	t
	ὖ ψιλὸν	*u pſilon*	u
	φῖ	*phi*	ph
	χῖ	*chi*	ch
	ψῖ	*pſi*	pſ
	ὦ μέγα	*o mega*	o magnum *et* longum [2]

ub *Orthographia* hìc continetur et *Orthoëpia*.
'arvum et *magnum* figuram denotant, *breve* et *longum* quantitatem
n vocum initio ſcribitur C, in principio et medio σ, et ς in fine.

 Diviſio

Divisio literarum.

Ex literis septem sunt vocales, α, ε, η, ι, ο, υ, ω. Reliquae septemdecim sunt consonantes.

Divisio vocalium.

VOCALES longae sunt η ω: breves, ε, ο: ancipite[s] α, ι, υ[1].

Mutabiles sunt α, ε, ο[2]: immutabiles, η, ι, υ, ω.

Praepositivae sunt α, ε, η, ο, ω: subjunctivae, ι, υ[3].

DIPHTHONGI propriae sunt αι, αυ, ει, ευ, οι, ου: impr[o]priae, ᾳ, ῃ, ῳ, ηυ, υι, ωυ[4].

Mutabiles sunt αι, αυ, οι: immutabiles, ει, ευ ου.

Divisio consonantium.

CONSONANTES sunt duplices, mutae et semivocales.

MUTAE dividuntur in tenues, π, κ, τ: medias, β, γ, [δ] et aspiratas φ, χ, ϑ.

Mutantur inter se π, β, φ: κ, γ, χ: τ, δ, ϑ[5].

SEMIVOCALES sunt duplices, ζ, ξ, ψ[6]: liquida[e] vel immutabiles[7]; λ, μ, ν[8], ρ: et σ suae potestatis l[i]tera.

1 Vocales *ancipites* ita vocantur, quod in aliis vocibus breves, in ali[is] longae, in aliis denique sunt communes.

2 *Mutabiles* in verborum augmentis mutantur in longas, quod de dip[h]thongis pariter intelligi debet.

3 *Praepositivae* et *subjunctivae* inde nomen habent; prout in diphtho[n]gis aut prae ponuntur, aut subsequuntur. In υι tamen υ *praepositiua* est.

4 Ex *impropriis* tres priores *surdae* vocantur. quod ι subjectum vix pr[o]nuntiatur; tres vero posteriores *absonae* dicuntur.

5 Mutatio haeccine vocum inflexione et ortu pracipue locum habet.

6 Pro δσ, κσ. πσ.

7 *Immutabiles* dicuntur, quia in nominum inflexione, et futuris verb[o]rum, nullam mutationem subeunt.

8 Pro ν scribitur γ ante γ, κ, ξ. χ; quae sonant tamen ut ν: sic[ut] εγγράφω *inscribo*; ἄγγελος *angelus*; πέφαγκα *apparui*, ογκος *tumor*, ἐγξέω *insculpo*, λύγξ *lynx*; γχέω *infundo*, ἔγχος *hasta*. Sed μ scribit[ur] ante β, μ, π, φ, ψ. Item λ et interdum ρ ante similem.

SYLLABA[E]

SYLLABAE.

Ex literis fiunt ſyllabae, ex ſyllabis vocabula, ex vocabulis oratio.

Syllabis accidunt tempus, accentus, ſpiritus, et apoſtrophus.

De tempore, ſeu *quantitate*, infra agetur in Prosodia.

Accentus.

Accentvs ſunt tres; acutus (ʹ), gravis (ˋ), et circumflexus (˜).

Acutus habet locum in ultima ſyllaba, penultima, et antepenultima: unde vocabulum dicitur acutitonum, ut, Θεὸς *Deus*; penacutum, ut, λόγος *ſermo*; antepenacutum, ut, ἄγγελος *ngelus*.

Circumflexus in ultima et penultima: unde vocabulum dicitur circumflexum, ut, σῦκη *ficus arbor*; antecircumflexum, ut, σκον *ficus*.

Gravis in ultima tantum ſignatur: unde vocabulum dicitur, ut, priùs, acutitonum, ut, Χριςὸς *Chriſtus* [1].

In ultima verò ſi nullus ſit accentus, vocabulum dicitur gravitonum [2]; ut, ἄγγελος, λόγος, σῦκον [3].

Spiritus.

Spiritvs duo ſunt; lenis (ʼ), et aſper (ʽ).

Omnis dictio a vocali vel diphthongo incipiens, ſpiritem tenuem vel aſperum accipit in principio.

Omnes dictiones incipientes ab υ vel ρ aſpirantur: ut, ὕδωρ *aqua*, ῥέω *fluo*.

Sed ſi ρ in medio geminetur, prius levigatur, alterum aſpiratur: ut, ῤῥωσο *vale*.

[1] Acutus et circumflexus ſyllabam, quam afficiunt, ſemper elevant; gravis verò deprimit, ideóque nunquam appingitur niſi in ultima ſyllaba, ubi acuti vicem ſuſtinet, ſyllabámque attollit.

[2] Vel *barytonum*.

[3] De *accentibus* plura dicentur ſub finem *Syntaxios*.

Apostrophus.

Apostrophus est nota rejectae vocalis ob vocalem sequentem, ad hunc modum (’).

Rejiciuntur per apostrophum vocales α, ε, ι, ο; diphthongi αι, οι: ut, κατ’ αὐτὸν, pro κατὰ αὐτὸν, *contra illum.*

Si sequens vocalis aspiretur, mutatur tenuis praecedens in aspiratam: ut, ἀφ’ ἡμῶν, pro ἀπὸ ἡμῶν, *a nobis*; νύχθ’ ὅλην, pro νύκτα ὅλην, *noctem totam.*

II. DE ETYMOLOGIA.

Partes orationis sunt octo; articulus, nomen, pronomen, verbum, participium [1], adverbium [2], conjunctio, praepositio.

Numeri tres sunt; singularis, dualis [3], pluralis.

Casus sunt quinque; nominativus, genitivus, dativus, accusativus, vocativus [4].

Genera sunt quatuor; masculinum, foemininum, neutrum, commune.

ARTICULUS.

Articulus est duplex: praepositivus, ὁ, ἡ, τὸ, *hic, haec, hoc*; subjunctivus, ὅς, ἥ, ὅ, *qui, quae, quod* [5].

	Singular.				Dual.		Plural.			
	N.	G.	D.	A.	NA.	GD.	N.	G.	D.	A.
Masc.	ὁ,	τοῦ,	τῷ,	τὸν,	τὼ,	τοῖν,	οἱ,	τῶν,	τοῖς,	τοὺς,
Foem.	ἡ,	τῆς,	τῇ,	τὴν,	τὰ,	ταῖν,	αἱ,	τῶν,	ταῖς,	τὰς,
Neut.	τὸ,	τοῦ,	τῷ,	τό.	τὼ,	τοῖν.	τὰ,	τῶν,	τοῖς,	τά [6].

[1] *Participia* sub diversis verborum suorum generibus tractantur.

[2] Sub *Adverbio* continetur etiam *Interjectio.*

[3] *Dualis* usurpatur, cum de duobus fit sermo, ac praesertim si res sint geminae; pluralis tamen saepe usurpatur pro duali.

[4] Carent Graeci *ablativo*; cujus loco *dativum*, et aliquando *genitivum* adhibent.

[5] Accuratè loquendo unus tantùm est *articulus*, nempe *praepositivus*, quo genera nominum distinguuntur; *subjunctivus* autem revera est pronomen relativum.

[6] *Vocativus* utrique deest articulo, sed adverbio vocandi ὦ suppletur.

Sing.

	Singular.				Dual.		Plural.			
	N.	G.	D.	A.	NA.	GD.	N.	G.	D.	A.
Masc.	ὅς,	οὗ,	ᾧ,	ὅν,	ὥ,	οἷν,	οἵ,	ὧν,	οἷς,	οὕς
Foem.	ἥ,	ἧς,	ᾗ,	ἥν,	ἅ,	αἷν,	αἵ,	ὧν,	αἷς,	ἅς,
Neut	ὅ,	οὗ,	ᾧ,	ὅ.	ὥ,	οἷν.	ἅ,	ὧν,	οἷς,	ἅ.

Sic N. ὅσπερ, ἥπερ, ὅπερ, G. οὗπερ, ἧσπερ, οὗπερ, et *qui, quae, quod.*

NOMEN.

Declinationes substantivorum sunt decem ; quinque simplicium, et quinque contractorum.

Quatuor priores declinationes simplicium sunt parsyllabicae, hoc est, non crescentes genitivo.

Quinta est imparisyllabica, hoc est, genitivo crescens ex qua omnes contractorum declinationes oriuntur.

Nominativus, accusativus, et vocativus duales iidem sunt ; similiter genitivus et dativus.

Nominativus et vocativus plurales sunt iidem.

Genitivus pluralis desinit perpetuò in ων.

Nominativus, accusativus, et vocativus neutrorum in singulis numeris sunt iidem ; et pluraliter extra contractionem semper exeunt in α, nisi in quarta simplicium.

Atticè vocativus semper idem est ac nominativus, et poëticè saepe usurpatur pro nominativo.

Obs. Dativus singularis in quatuor primis declinationibus simplicium semper habet ι subjectum finalibus suis, ᾳ, ῃ, ῳ [1].

SVBSTANTIVA SIMPLICIA.

Prima declinatio.

Declinatio prima duas habet terminationes, ας et ης, generis tantùm masculini : ut, ὁ ταμίας *quaestor* ὁ τελώνης *publicanus* [2].

1 Quod in *articulis* etiam locum habet.

2 Sed ὁ et ἡ λῃστής, *latro*, communis generis ut, aliqui volunt.

Sing. N. ὁ ταμί-ας, G. τοῦ ταμί-ου, D. τῷ ταμί-ᾳ, A. τ ταμί-αν, V. ὦ ταμί-α.

D. N. et A. τὼ ταμί-α, G. et D. τοῖν ταμί-αιν, V ταμί-α.

P. N. οἱ ταμί-αι G. τῶν ταμι-ῶν, D. τοῖς ταμί-αις, A. τ ταμί-ας, V. ὦ ταμί-αι.

Sing. N. ὁ τελών-ης, G. τȣ̃ τελών-ου, D. τῷ τελών-ῃ, A. τ τελών-ην, V. ὦ τελών-η.

D. N. et A. τὼ τελών-α, G. et D. τοῖν τελών-αιν, V τελών-α.

P. N. οἱ τελῶν-αι, G. τῶν τελων-ῶν, D. τοῖς τελών-αις, A. τ τελών-ας, V. ὦ τελῶν-αι.

Quaedam in ας Doricè [1] declinata formant genitivu singularem in α: ut, ὁ Θωμᾶς, τȣ̃ Θωμᾶ, *Thoma* ὁ βοῤῥᾶς, τοῦ βοῤῥᾶ, *boreas*.

Quae desinunt in πης, ut, σατράπης *satrapa*; in της, ι κριτὴς *judex*; item gentilia, ut Σκύθης *Scytha*; et cor posita a μετρῶ *metior*, πωλῶ *vendo*, τρίβω *tero*; ut, γεωμ τρης *geometra*, βιβλιοπώλης *bibliopola*, παιδοτρίβης *palaestr magister*: formant vocativum per α breve; ut, ὦ σατρ πα, ὦ κριτὰ, etc.

Sing. N. ὁ κριτ-ὴς, G. τȣ̃ κριτ-οῦ, D. τῷ κριτ-ῇ, A. τ κριτ-ὴν, V. ὦ κριτ-ὰ [2].

D. N. et A. τὼ κριτ-ὰ, G. et D. τοῖν κριτ-αῖν, V. κριτ-ά.

P. N. οἱ κριτ-αὶ, G. τῶν κριτ-ῶν, D. τοῖς κριτ-αῖς, A. τι κριτ-ὰς, V. ὦ κριτ-αί.

Secunda declinatio.

Declinatio secunda duas continet terminatione α et η, generis foeminini; ut, ἡ μȣ̃σα *musa*, ἡ θάλασσ *mare*; ἡ λύπη *dolor*, ἡ τιμὴ *honos*.

1 De variis Graecae linguae *Dialectis* in fine hujus libri agetur.

2 Δεσπότης *dominus*, et μηλίτης *consiliarius*. retrahunt accentum vocativo singulari: ut, ὦ δέσποτα, μήλιτα.

Sing

Sing. N. ἡ μοῦσ-α, G. τῆς μούσ-ης, D. τῇ μούσ-ῃ, A. τὴν μούσ-αν, V. ὦ μοῦσ-α.

D. N. et A. τὰ μούσ-α, G. et D. ταῖν μουσ-αιν, V. ὦ μούσ-α.

P. N. αἱ μούσ-αι, G. τῶν μουσ-ῶν, D. ταῖς μούσ-αις, A. τὰς μούσ-ας, V. ὦ μοῦσ-αι.

Sing. N. ἡ θάλασσ-α, G. τῆς θαλάσσ-ης, D τῇ θαλάσσ-ῃ, A. τὴν θαλάσσ-αν, V. ὦ θάλασσ-α.

D. N. et A. τὰ θαλάσσ-α, G. et D. ταιν θαλάσσ-αιν, V. ὦ θαλάσσ-α.

P. N. αἱ θαλάσσ-αι, G. τῶν θαλασσ-ῶν, D. ταῖς θαλάσσ-αις, A. τὰς θαλάσσ-ας, V. ὦ θάλασσ-αι.

Sing. N. ἡ λύπ-η, G. τῆς λύπ-ης, D. τῇ λύπ-ῃ, A. τὴν λύπ-ην, V. ὦ λύπ-η.

D. N. et A. τὰ λύπ-α, G. et D. ταῖν λύπ-αιν, V. ὦ λύπ-α.

P. N. αἱ λύπ-αι, G. τῶν λύπ-ῶν, D. ταῖς λύπ-αις, A. τὰς λύπ-ας, V. ὦ λύπ-αι.

Sing. N. ἡ τιμ-ὴ, G. τῆς τιμ-ῆς, D. τῇ τιμ-ῇ, A. τὴν τιμ-ὴν, V. ὦ τιμ-ή.

D. N. et G. τὰ τὰ τιμ-ὰ, G. et D. ταῖν τιμ-αῖν, V. ὦ τιμ-ά.

P. N. αἱ τιμ-αὶ, G. τῶν τιμ-ων, D. ταῖς τιμ-αῖς, A. τὰς τιμ-ὰς, V. ὦ τιμ-αί.

Finita in δα, θα, ρα, et α purum [1], faciunt genitivum in ας, et dativum in ᾳ: ut, Λήδα *Leda*, Μάρθα *Martha*, ἡμέρα *dies*, φιλία *amicitia*.

Sing. N. ἡ φιλί-α, G. τῆς φιλί-ας, D. τῇ φιλί-ᾳ, A. τὴν φιλί-αν, V. ὦ φιλί-α.

D. N. et A. τὰ φιλί-α, G. et D. ταῖν φιλί-αιν, V. ὦ φιλί-α.

P. N. αἱ φιλί-αι, G. τῶν φιλι-ῶν, D. ταῖς φιλί-αις, A. τὰς φιλί-ας, V. ὦ φιλί-αι.

Obs. Quaedam nomina hujus declinationis in dativo

[1] Syllaba *pura* dicitur, quam vocalis vel diphthongus antecedit.

et accusativo singulari patiuntur metapasmum[1] : ut, ἀλκὶ pro ἀλκῇ, *robore :* et plurima augentur syllaba φι vel φιν ut, θύρα *janua*, θύρηφι.

Tertia declinatio.

DECLINATIO tertia duas habet terminationes, ος et ον : ος masculini, foeminini, et communis generis ; ον neutrius : ut, ὁ λόγος *sermo*, ἡ δοκὸς *trabs*, ὁ et ἡ ἄνθρωπος *homo* ; et τὸ ζῶον *animal*.

Sing. N. ὁ λόγ-ος, G. τοῦ λόγ-ου, D. τῷ λόγ-ῳ, A. τὸν λόγ-ον, V. ὦ λόγ-ε.

D. N. et A. τὼ λόγ-ω, G. et D. τοῖν λόγ-οιν, V. ὦ λόγ-ω.

P. N. οἱ λόγ-οι, G. τῶν λόγ-ων, D. τοῖς λόγ-οις, A. τοὺς λόγ-ους, V. ὦ λόγ-οι.

Sing. N. ἡ δοκ-ὸς, G. τῆς δοκ-οῦ, D. τῇ δοκ-ῷ, A. τὴν δοκ-ὸν, V. ὦ δοκ-έ.

D. N. et A. τὰ δοκ-ὼ, G. et D. ταῖν δοκ-οῖν, V. ὦ δοκ-ώ.

P. N. αἱ δοκ-οὶ, G. τῶν δοκ-ῶν, D. ταῖς δοκ-οῖς, A. τὰς δοκ-οὺς, V. ὦ δοκ-οί.

Sing. N. ὁ et ἡ ἄνθρωπ-ος, G. τοῦ et τῆς ἀνθρώπ-ου, D. τῷ et τῇ ἀνθρώπ-ῳ, A. τὸν et τὴν ἄνθρωπ-ον, V. ὦ ἄνθρωπ-ε.

D. N. et A. τὼ et τὰ ἀνθρώπ-ω, G. et D. τοῖν et ταῖν ἀνθρώπ-οιν, V. ὦ ἀνθρώπ-ω.

P. N. οἱ et αἱ ἄνθρωπ-οι, G. τῶν ἀνθρώπ-ων, D. τοῖς et ταῖς ἀνθρώπ-οις, A. τοὺς et τὰς ἀνθρώπ-ους, V. ὦ ἄνθρωπ-οι.

Sing. N. τὸ ζῶ-ον, G. τοῦ ζώ-ου, D. τῷ ζώ-ῳ, A. τὸ ζῶ-ον, V. ὦ ζῶ-ον.

D. N. et A. τὼ ζώ-ω, G. et D. τοῖν ζώ-οιν, V. ὦ ζώ-ω.

P. N. τὰ ζώ-α, G. τῶν ζώ-ων, D. τοῖς ζώ-οις, A. τὰ ζῶ-α, V. ὦ ζῶ-α[2].

[1] De hac figura vide infra in *Figuris dictionis*.

[2] In recentioribus quibusdam editionibus ὁ νόος νοῦς *mens* hic adjiciebatur, de quo inter *Heteroclita contractione* hujus declinationis infra agetur.

Obs.

Obs. 1. Poëticè dativus singularis, et dativus pluralis, nonnunquam mutantur per metaplasmum: ut, παρθένι, pro παρθένῳ, *virgini*; ἄστρασι, pro ἄστροις, *astris*; σάββασι, pro σαββάτοις, *sabbatis*.

Obs. 2. Pauca patiuntur apocopen; ut, ἔρι, pro ἔριον, *lana*: et nonnullis φι vel φιν adjungitur; ut στράτοφι, pro στρατὸς, *exercitus*.

Quarta declinatio [1].

DECLINATIO quarta duas habet terminationes, ως et ων: ως masculini et foeminini generis [2], ων neutrius: ut ὁ λεὼς *populus*, ἡ γάλως *glos*; et τὸ ἀνώγεων *coenaculum*.

Sing. N. ὁ λε-ὼς, G. τοῦ λε-ὼ, D. τῷ λε-ῷ, A. τὸν λε-ὼν, V. ω λε-ώς.

D. N. et A. τὼ λε-ὼ, G. et D. τοῖν λε-ῷν, V. ὦ λε-ώ.

P. N. οἱ λε-ῷ, G. τῶν λε-ῶν, D. τοῖς λε-ῷς, A. τοὺς λε-ὼς, V. ὦ λε-ῴ.

Sing. N. ἡ γάλ-ως, G. τῆς γάλ-ω, D. τῇ γάλ-ῳ, A. τὴν γάλ-ων, V. ὦ γάλ-ως.

D. N. et A. τὰ γάλ-ω, G. et D. ταῖν γάλ-ῳν, V ὦ γάλ-ω.

P. N. αἱ γάλ-ῳ, G. τῶν γάλ-ων, D. ταῖς γάλ-ῳς, A. τὰς γάλ-ως, V. ὦ γάλ-ῳ.

Sing. N. τὸ ἀνώγε-ων, G. τοῦ ἀνώγε-ω, D. τῷ ἀνώγε-ῳ, A. τὸ ἀνώγε-ων, V. ὦ ἀνώγε-ων.

D. N. et A. τὼ ἀνώγε-ω, G. et D. τοῖν ἀνώγε-ῳν, V. ω ἀνώγε-ω.

P. N. τὰ ἀνώγε-ω, G. τῶν ἀνώγε-ων, D. τοῖς ἀνώγε-ῳς, A. τὰ ἀνώγε-ω, V. ὦ ἀνώγε-ω.

Obs. 1. Quinque nomina hujus declinationis formant accusativum in ω: ut, ὁ Ἄθως, Ἄθω, *Atho mons*; ἡ ἕως ἕω, *aurora*; ἡ Κέως, Κέω, *Ceos insula*; ἡ Κῶς, Κῶ, *Co insula*

[1] Haec declinatio est Atticorum propria. Fit autem ut plurimùm ex nominibus tertiae, mutando ultimam vocalem vel diphthongum in ω; praeter οι, quae vertitur in diphthongum impropriam ῳ: et penultimam α longam ante ος purum in ε; ut ὁ ναὸς νεὼς *templum*.

[2] *Commune genus* hactenus additum fuit, substantivum verò commune in ως vix occurrit. Citatur quidem ὁ et ἡ ἅλως *area* apud grammaticos, et 1 *Sam.* xxiii. 1; sed codices illic variant.

insula; ὁ λαγὼς, λαγὼ, *lepus*: quod in omnibus antiqu usitatum fuit.

Obs. 2. Vnicum est nomen hujus declinationis i neutrius generis: ut, τὸ χρεὼς *debitum*.

Quinta declinatio.

Declinatio quinta octo habet terminationes: vocales, α, ι, υ, generis neutrius [1]; et quinque co nantes, ν, ξ, ρ, σ, ψ, generum omnium: ut, τὸ σ *corpus*, τὸ μέλι *mel*, τὸ δάκρυ *lacryma*; ὁ δελφὶν *delphi* ὁ ἄναξ *rex*, τὸ δέλεαρ *esca*, ἡ λαμπὰς *lampas*, ὁ γὺψ *vu*

Sing. N. τὸ σῶμ-α, G. τοῦ σώμ-ατος, D. τῷ σώμ A. τὸ σῶμ-α, V. ὦ σῶμ-α.

D. N. et A. τὼ σώμ-ατε, G. et D. τοῖν σωμ-άτοιν, σώμ-ατε.

P. N. τὰ σώμ-ατα, G. τῶν σωμάτων, D. τοῖς σώμ- A. τὰ σώμ-ατα, V. ὦ σώμ-ατα.

Sing. N. τὸ μέλ-ι, G. τοῦ μέλ-ιτος, D. τῷ μέλ-ιτι, A μέλ-ι, V. ὦ μέλ-ι.

D. N. et A. τὼ μέλ-ιτε, G. et D. τοῖν μελ-ίτοιν, μέλ-ιτε.

P. N. τὰ μέλ-ιτα, G. τῶν μελ-ίτων, D. τοῖς μέλ-ισι, A μέλ-ιτα, V. ὦ μέλ-ιτα.

Sing. N. τὸ δάκρ-υ, G. τοῦ δάκρ-υος, D. τῷ δάκρ υϊ, δάκρ-υ, V. ὦ δάκρ-υ.

D. N. et A. τὼ δάκρ-υε, G. et D. τοῖν δακρ-ύοιν, δάκρ-υε.

P. N. τὰ δάκρ-υα, G. τῶν δακρ-ύων, D. τοῖς δάκρ A. τὰ δάκρ-υα, V. ὦ δάκρ-υα.

Sing. N. ὁ δελφ-ὶν, G. τοῦ δελφ-ῖνος, D. τῷ δελφ A. τὸν δελφ-ῖνα, V. ὦ δελφ-ίν.

D. N. et A. τὼ δελφ-ῖνε, G. et D. τοῖν δελφ-ίνοιν, δελφ-ῖνε.

[1] *Novem terminationes* huic declinationi communiter assignantur mininis in ω desinentibus etiam adjectis, quae ad quartam contrac propriè spectare videntur.

P. N. οἱ δελφ-ῖνες, G. των δελφ-νων, D. τοῖς δελφ-ῖσι, τοὺς δελφ-ῖνας, V. ὦ δελφ-ῖνες.

Sing. N. ὁ ἄν-αξ, G. τοῦ ἄν-ακτος, D. τῷ ἄν-ακτι, A. τὸν ἄν-ακτα, V. ὦ ἄν-αξ.

D. N. et A. τὼ ἄν-ακτε, G. et D. τοῖν ἀν-άκτοιν, V. ὦ ἄν-ακτε.

P. N. οἱ ἄν-ακτες, G. τῶν ἀν-άκτων, D. τοῖς ἄναξ-ι, A. τοὺς ἄν-ακτας, V. ὦ ἄν-ακτες.

Sing. N. τὸ δέλε-αρ, G. τοῦ δελέ-ατος, D. τῷ δελέ-ατι, A. τὸ δέλε-αρ, V. ὦ δέλε-αρ.

D. N. et A. τὼ δελέ-ατε, G. et D. τοῖν δελε-άτοιν, V. ὦ δελέ-ατε.

P. N. τὰ δελέ-ατα, G. τῶν δελε-άτων, D. τοῖς δελέ-ασι, A. τὰ δελέ-ατα, V. ὦ δελέ-ατα.

Sing. N. ἡ λαμπ-άς, G. τῆς λαμπ-άδος, D. τῇ λαμπ-άδι, A. τὴν λαμπ-άδα, V. ὦ λαμπ-άδες.

D. N. et A. τὰ λαμπ-άδε, G. et D. ταῖν λαμπ-άδοιν, V. ὦ λαμπ-άδε.

P. N. αἱ λαμπ-άδες, G. τῶν λαμπ-άδων, D. ταῖς λαμπ-άσι, A. τὰς λαμπ-άδας, V. ὦ λαμπ-άδες.

Sing. N. ὁ γὺ-ψ, G. τοῦ γυ-πὸς, D. τῷ γυ-πὶ, A. τὸν γύ-πα, V. ὦ γύ-ψ.

D. N. et A. τὼ γύ-πε, G. et D. τοῖν γυ-ποῖν, V. ὦ γύπε.

P. N. οἱ γύ-πες, G. τῶν γυ-πῶν, D. τοῖς γυψ-ὶ, A. τοὺς γύ-πας, V. ὦ γύ-πες.

QVAEDAM in ηρ ερος per ſyncopen ε amittunt: ut, ἡ θυγάτηρ *filia*, ἡ Δημήτηρ *Ceres*.

Sing. N. ἡ θυγάτ-ηρ, G. τῆς θυγατ-έρος θυγατρὸς, D. τῇ θυγατ-έρι θυγατρὶ, A. τὴν θυγατ-έρα θυγατέρα, V. ὦ θύγατ-ερ.

D. N. et A. τὰ θυγατ-έρε θυγατρε, G. et D. ταῖν θυγατ-έροιν θυγατροῖν, V. ὦ θυγατ-έρε θύγατρε.

P. N. αἱ θυγατ-έρες θύγατρες, G. τῶν θυγατ-έρων θυγατρῶν, D. ταῖς θυγατράσι, A. τὰς θυγατ-έρας θυγατρας, V. ὦ θυγατ-έρες θυγατρες.

Sic

Sic ὁ πατὴρ *pater*, ἡ μήτηρ *mater*, ἡ γαστὴρ *venter*; in genitivo et dativo tantùm singulari.

Sed ὁ ἀνὴρ *vir* pro ε eliso δ accipit per singulos meros.

Sing. N. ὁ ἀν-ὴρ, G. τοῦ ἀν-έρος ἀν-δρὸς, D. τῷ ἀ ἀν-δρὶ, A. τὸν ἀν-έρα ἄν-δρα, V. ὦ ἄν-ερ.

D. N. et A. τὼ ἀν-έρε ἄν-δρε, G. et D. τοῖν ἀν- ἀν-δροῖν, V. ὦ ἀν-έρε ἄν-δρε.

P. N. οἱ ἀν-έρες ἄν-δρες, G. τῶν ἀν-έρων ἀν-δρῶν, D. ἀν-δράσι, A. τοὺς ἀν-έρας ἄν-δρας, V. ὦ ἀν-έρες ἄν

Huc etiam refer ὁ et ἡ κύων, κυνὸς, *canis*.

ACCVSATIVVS singularis plerumque desinit in α.

Finita autem in ις, υς, αυς, et ους, purè declinata, mant accusativum mutando ς in ν: ut, ἡ ὄϊς, ὄϊν, ὁ βότρυς, βότρυν, *racemus*; ἡ γραῦς, γραῦν, *anus*; ὁ et ἡ β βοῦν, *bos*.

Gravitona in ις et υς, non purè declinata, utram retinent terminationem, α et ν: ut, ἡ ἔρις, ἔριδα et *lis*; ἡ κόρυς, κόρυθα et κόρυν, *galea*. Sed ἡ χάρις, χά *gratia*; Χάριτα, *dea Charis*. Sic ἡ κλεὶς, κλεῖδα et κλ *clavis*: et composita a ποῦς *pes*; ut, ὁ Οἰδίπους, Οἰδίπ et Οἰδίπουν, *Oedipus*.

VOCATIVVS singularis plerumq; similis est nominati

Gravitona autem, quae declinantur per αντος vel ο formant vocativum singularem abjiciendo τος: ut, ὁ Αἰ ὦ Αἶαν, *Ajax*; ὁ λέων, ὦ λέον, *leo*.

Gravitona in ων ονος, ηρ ερος, ωρ ορος, abjiciunt ut, ὁ δαίμων, ὦ δαῖμον, *daemon*; ἡ μήτηρ, ὦ μῆτερ, *mat* ὁ ῥήτωρ, ὦ ῥῆτορ, *rhetor*. Similiter ὁ Ποσειδῶν ῶνος, *N* *tunus*; et ὁ σωτὴρ ῆρος, *servator*; penultima vocali in b vem suam conversa, et accentu retracto: ut, ὦ Πόσειδ ὦ σῶτερ.

Gravitona in ις et υς abjiciunt ς: ut, ὁ Πάρις, ὦ Πά *Paris*; ὁ βότρυς, ὦ βότρυ, *racemus*. Item monosylla in υς: ut, ἡ δρῦς, ὦ δρῦ, *quercus*. Sic ὁ et ἡ παῖς, ὦ π *puer* vel *puella*.

Fin

in ους amittunt ς: ut, ὁ et ἡ βοῦς, ὦ βοῦ, bos. ιῦς, ὁ pes; ὦ ὀδοὺς, ὁ dens.

in εις desinentia flectuntur per εντος, formant vo- in ει et εν: ut, ὁ πλακόεις, ὦ πλακόει et πλακόεν,

ιVVS pluralis desinit in σι, ξι, vel ψι.

item a dativo singulari addendo σ ante ι, si in ι vel ρι desinit; ut, τῷ δάκρυϊ, δάκρυσι; τῷ ῥήτορι, : vel mutando δ, θ, ν, τ in σ; ut, τῇ λαμπάδι, ; τῇ κόρυθι, κόρυσι; τῷ δελφῖνι, δελφῖσι; τῷ σώμα- σι. Cum penultima verò dativi singularis fit ositione, in dativo plurali producitur addendo ι et υ post ο: ut, τῷ πλακόεντι, πλακόεισι; λέοντι,

minativus singularis desinit in ξ, ψ, vel ς post ngum, dativus pluralis inde formatur, ι adjecto: ιαξ, ἄναξι; ὁ γὺψ, γυψὶ; ἡ κλεὶς, κλεισί. Sed ὁ ις, pecten, habet κτεσὶ; τὸ οὖς ὠτὸς, auris, ὠσὶ; et δὸς, ποσί.

. Poëtae in quibusdam nominibus formant dativum n a singulari, mutando ι in εσι vel εσσι; ut, ὁ ἥρως, ύεσι vel ἡρώεσσι, heros; ὁ ἡγεμὼν, ἡγεμόνι, ἡγεμόνεσσι,

:. Dativis pluralibus ν additur, si vocalis vel diph- sequatur: ut, λέουσιν ἐκείνοις, leonibus illis [2].

3. Quibusdam neutris hujus declinationis in ος syllaba φι vel φιν: ut, στῆθος pectus, στήθεσφι et ιν.

. Apocope etiam accidit in hac declinatione, in om- ssibus singularibus: ut, in nom. τὸ σκέπα, pro σκέ-

entibus in ηρ ερος, syncopen passis, ρὶ fit ράσι: ut, πατὴρ πατρὶ, Sed γαστὴρ γαστρὶ, γαστῆρσι, venter.

pud poëtas ante consonam: ut, στήθεσσιν λασίοις, pectoribus

πασμα, *tegmen* ; gen. τοῦ Αἴαν, pro Αἴαντος, *Ajacis* ; τῃ δαΐ, pro δαΐδι, *pugnae* ; accuſ. τὸν ἱδρῶ, pro ἱδρῶτα *dorem* ; voc. ὦ Λαοδάμα, pro Λαοδάμαν, *Laodama*.

Vt variae ſunt terminationes nominativi in hac qu declinatione ſimplicium ; ita variae etiam vocale conſonantes ante ος genitivi, quae hic ſubjiciuntur.

α	ακτος	ut	τὸ γάλ-α *lac.*
	ατος		τὸ γράμμ-α *litera.*
ι	ιτος		τὸ μέλ-ι *mel.*
υ	ατος		τὸ γόν-υ *genu.*
	υος		τὸ νᾶπ-υ *ſinapi.*
αν	ανος		ὁ παι-ὰν *paean.*
ην	ενος		ὁ ποιμ-ὴν *paſtor.*
	ηνος		ὁ Ἕλλ-ην *Graecus.*
	νος		ὁ et ἡ ἀρ-ὴν *agnus.*
ιν	ινος		ἡ ἀκτ-ὶν *radius.*
υν	υνος		ὁ μόσσ-υν *turris.*
ων	νος		ὁ et ἡ κύ-ων *canis.*
	ονος		ἡ χελιδ-ὼν *hirundo.*
	οντος		ὁ δράκ-ων *draco.*
	ωνος		ὁ κλ-ῶν *ramus.*
	ωντος		ὁ Ξενοφ-ῶν *Xenophon.*
ξ	γος		ὁ et ἡ αἶ-ξ *caper*, *capra.*
αξ	αγος		ἡ λάτ-αξ *ſtrepitus.*
	ακος		ὁ θώρ-αξ *thorax.*
	ακτος		ὁ ἄν-αξ *rex.*
εξ	εκος		ἡ κρ-ὲξ *crex avis.*
ηξ	εκος		ὁ ἀλώπ-ηξ *vulpes.*
	ηγος		ὁ βουπλ-ὴξ *ſtimulus.*
	ηκος		ὁ σφ-ὴξ *veſpa.*
	ηχος		ὁ et ἡ β-ὴξ *tuſſis.*
ιξ	ιγος		ὁ τέττ-ιξ *cicada.*
	ικος		ἡ φρ-ὶξ *maris fremitus.*
	ιχος		ἡ στ-ὶξ *ordo.*
	ογος		ἡ φλ-ὸξ *flamma.*

	οκος		ὁ et ἡ πρ-όξ *dama.*
υξ	υγος		ἡ πτέρ-υξ *ala.*
	υκος		ὁ et ἡ ἄμπ-υξ *caliendrum.*
	υκτος		ἡ ν-ὺξ *nox.*
	υχος		ὁ ὄν-υξ *unguis.*
ωξ	ωγος		ὁ ῥ-ὼξ *rupes.*
	ωκος		ἡ πρ-ὼξ *roris gutta.*
γξ	γγος		ἡ φόρμι-γξ *cithara.*
	γκος		ὁ et ἡ λύ-γξ *lynx.*
λξ	λκος		ἡ ὦ-λξ *sulcus.*
ρξ	ρκος		ἡ σά-ρξ *caro.*
αρ	αρος		ὁ ψ-ὰρ *sturnus.*
	αρτος		ἡ δάμ-αρ *uxor.*
	ατος		τὸ ἧπ-αρ *jecur.*
ειρ	ειρος		ὁ φθ-εὶρ *pediculus.*
ηρ	ερος		ὁ αἰθ-ὴρ *aether.*
	ηρος		ὁ σωτ-ὴρ *servator.*
ορ	ορος	ut	τὸ ἦτ-ορ *cor.*
υρ	υρος		ὁ et ἡ μάρτ-υρ *testis.*
ωρ	ατος		τὸ ὕδ-ωρ *aqua.*
	ορος		ὁ Ἕκτ-ωρ *Hector.*
	ωρος		ὁ φ-ὼρ *fur.*
ας	αδος		ἡ μον-ὰς *unitas.*
	αντος		ὁ γίγ-ας *gigas.*
	αος		ὁ λ-ᾶς *lapis.*
αις	αιδος		ὁ et ἡ π-αὶς *puer, puella.*
	αιτος		ἡ δ-αὶς *convivium.*
αυς	αος		ἡ γρ-αῦς *anus.*
εις	ειδος		ἡ κλ-εὶς *clavis.*
	ενος		ὁ κτ-εὶς *pecten.*
	εντος		ὁ Σιμό-εις *Simois fluvius.*
ης	εντος		ὁ Κλήμ-ης *Clemens.*
	ηδος		ὁ γεν-ὴς *bipennis.*
	ητος		ὁ βουλ-ῆς *senator.*
	ητος		ἡ ἐσθ-ὴς *vestis.*

ις	ιδος	ut	ἡ ἀσπ-ὶς *clypeus.*
	ιθος		ὁ et ἡ ὄρν-ις *avis.*
	ινος		ἡ ἶς *fibra.*
	ιος		ἡ ὄ-ϊς *ovis.*
	ιτος		ἡ θέμ-ις *jus.*
	τος		ἡ χάρ-ις *gratia.*
ους	οδος		ὁ π-οῦς *pes.*
	οντος		ὁ ὀδ-οὺς *dens.*
	οος		ὁ χρ-οῦς *cutis.*
	ουντος		ὁ πλάκ-οῦς *placenta.*
	ῶντος		ὁ τυρ-οῦς *caseolus.*
	ωτος		τὸ οὖς *auris.*
υς	υδος		ἡ χλαμ-ὺς *chlamys.*
	υθος		ἡ κώμ-υς *fasciculus.*
	υνος		ὁ Φόρκ-υς *Phorcys.*
	υος		ὁ μ-ῦς *mus.*
ως	ωδος		ἡ φ-ὼς *macula ab igne inusta.*
	ωος		ὁ ἥρ-ως *heros.*
	ωτος		ὁ γέλ-ως *risus.*
λς	λος		ἡ ἅ-λς *mare.*
νς	νθος		ἡ ἕλμι-νς *tinea.*
ρς	ρνος		ὁ et ἡ ἂ-ρς *agnus.*
αψ	αβος		ἡ φ-ὰψ *avis nomen.*
	απος		ἡ λαίλ-αψ *turbo.*
εψ	εβος		ἡ φλ-ὲψ *vena.*
ηψ	ηπος		ἡ κώλ-ηψ *talus.*
ιψ	ιβος		ὁ Λ-ὶψ *Africus.*
	ιπος		ὁ κν-ὶψ *culex.*
	ιφος		ἡ κατήλ-ιψ *tabulatum.*
οψ	οπος		ἡ ὂψ *vox.*
υψ	υπος		ὁ γ-ὺψ *vultur.*
	υφος		ὁ Κίν-υψ *Cinyps fluvius.*
ωψ	οπος		ὁ χέδρ-ωψ *legumen.*
	ωπος		ὁ θ-ὼψ *assentator.*

SVBSTAN

SVBSTANTIVA CONTRACTA.

QVINQVE declinationes sunt substantivorum contractorum, quae a quinta simplicium oriuntur, ut supra dictum fuit [1].

Contracta appellantur, quia in casibus nonnullis duae syllabae contrahuntur in unam: vel synaeresi, quae fit, cum duae vocales in unam ita coëunt, ut ambae serventur; ut, τείχεϊ τείχει: vel crasi, cum utraque vocalis vel altera mutetur; ut, τείχεα τείχη, τείχεος τείχους.

Prima declinatio.

DECLINATIO prima tres continet terminationes: in ης masculini et foeminini generis; ut, ὁ Δημοσθένης *Demosthenes* [2], ἡ τριήρης *triremis*: in ες et ος neutrius; ut, τὸ ἱππομανὲς *hippomanes*, τὸ τεῖχος *murus*.

Sing. N. ὁ Δημοσθέν-ης, G. τοῦ Δημοσθέν-εος ους, D. τῷ Δημοσθέν-εϊ ει, A. τὸν Δημοσθέν-εα η, V. ὦ Δημοσθεν-ες.

D. N. et A. τὼ Δημοσθέν-εε η, G. et D. τοῖν Δημοσθεν-έοιν οῖν, V. ὦ Δημοσθέν-εε η.

P. N. οἱ Δημοσθέν-εες εις, G. τῶν Δημοσθεν-έων ῶν, D. τοῖς Δημοσθέν-εσι, A. τοὺς Δημοσθέν-εας εις, V. ὦ Δημοσθέν-εες εις.

Sing. N. ἡ τριήρ-ης, G. τῆς τριήρ-εος ους, D. τῇ τριήρ-εϊ ει, A. τὴν τριήρ-εα η, V. ὦ τρίηρ-ες.

D. N. et A. τὰ τριήρ-εε η, G. et D. ταῖν τριηρ-έοιν οῖν, V. ὦ τριήρ-εε η.

P. N. αἱ τριῆρ-εες εις, G. τῶν τριηρ-έων ῶν, D. ταῖς τριήρ-εσι, A. τὰς τριήρ-εας εις, V. ὦ τριήρ-εες εις.

Sing. N. τὸ ἱππομαν-ὲς, G. τοῦ ἱππομαν-έος οῦς, D. τῷ ἱππομαν-έϊ εῖ, A. τὸ ἱππομαν-ὲς, V. ὦ ἱππομαν-ές.

[1] Vide pag. 5.

[2] Appellativum masculini generis in ης εος vix legitur. Quod et de substant. foem. forsan dici potest: τριήρης etiam revera adjectivum est, intellecta ναῦς *navis*; sicut μονήρης *uniremis*, διήρης *biremis*.

D. N. et A: τὼ ἱπποματ-έε ῆ, G. et D. τοῖν ἱππομαν-οῖν, V. ὦ ἱππομαν-έε ῆ.

P. N. τὰ ἱππομαν-έα ῆ, G. τῶν ἱππομαν-έων ῶν, D. ἱππομαν-έσι, A. τὰ ἱππομαν-έα ῆ, V. ὦ ἱππομαν-έ

Sing: N. τὸ τεῖχ-ος, G. τοῦ τείχ-εος ους, D. τῷ τείχ-ε A. τὸ τεῖχ-ος, V. ὦ τεῖχ-ος.

D. N. et A. τὼ τείχ-εε η, G. et. D. τοῖν τειχ-έοιν οῖν, ὦ τείχ-εε η.

P. N. τὰ τείχ-εα η, G. τῶν τειχ-έων ῶν, D. τοῖς τείχ- A. τὰ τείχ-εα η, V. ὦ τείχ-εα η.

Nomina propria in ης, a κλέος *gloria* composita, c trahuntur in nominativo singulari, et dupliciter in r quis casibus: ut, ὁ Ἡρακλέης ῆς *Hercules*, ὁ Περικλέη *Pericles*.

Sing. N. ὁ Ἡρακλ-έης ῆς, G. τοῦ έεος έους, έος οῦς, D. έεϊ έει, έϊ εῖ, A. τὸν έεα έη, έα ῆ, V. ὦ εες εις, ες.

Obs. Nomina propria in casibus quibusdam parisyl bicè inflectuntur: ut, ὁ Ἀριστοφάνης, τὸν Ἀριστοφά *Aristophanes*; ὁ Σωκράτης, τὸν Σωκράτην, et in voc. ὦ Σ κράτη pro Σώκρατες, *Socrates*.

Secunda declinatio.

Declinatio secunda duas habet terminationes: masculini, foeminini, et communis generis; ut, ὁ ὄ *serpens*, ἡ τέρψις *delectatio*, ὁ et ἡ κόρις *cimex*: et ι neutri ut, τὸ σίνηπι *sinapi*.

Sing. N. ὁ ὄφ-ις, G. τοῦ ὄφ-ιος, D. τῷ ὄφ-ιι ὄφ-ι, A. ὄφ-ιν, V. ὦ ὄφ-ι.

D. N. et A. τὼ ὄφ-ιε, G. et D. τοῖν ὀφ-ίοιν, V. ὦ ὄφ-

P. N. οἱ ὄφ-ιες ις, G. τῶν ὀφ-ίων, D. τοῖς ὄφ-ισι, A. ὄφ-ιας ις, V. ὦ ὄφ-ιες ις.

Sing. N. ἡ τέρψ-ις, G. τῆς τέρψ-ιος, D. τῇ τέρψ-ιι ι, τὴν τέρψ-ιν, V. ὦ τέρψ-ι.

D. N. et A. τὰ τέρψ-ιε, G. et D. ταῖν τερψ-ίοιν, V τέρψ-ιε.

P. N. *αἱ τέρψ-ιες ις*, G. *τῶν τερψ-ίων*, D. *ταῖς τέρψ-ισι*, A. *τὰς τέρψ-ιας ις*, V. *ὦ τέρψ-ιες ις.*

Sing. N. *ὁ* et *ἡ κόρ-ις*, G. *τοῦ* et *τῆς κόρ-ιος*, D. *τῷ* et *τῇ κόρ-ιι ι*, A. *τὸν* et *τὴν κόρ-ιν*, V. *ὦ κόρ-ι.*

D. N. et A. *τὼ* et *τὰ κόρ-ιε*, G. et D. *τοῖν* et *ταῖν κορ-ίοιν*, V. *ὦ κόρ-ιε.*

P. N. *οἱ* et *αἱ κόρ-ιες ις*, G. *τῶν κορ-ίων*, D. *τοῖς* et *ταῖς κόρ-ισι*, A. *τοὺς* et *τὰς κόρ-ιας ις*, V. *ὦ κόρ-ιες ις.*

Sing. N. *τὸ σίνηπ-ι*, G. *τοῦ σινήπ-ιος*, D. *τῷ σινήπ-ιι*, A. *τὸ σίνηπ-ι*, V. *ὦ σίνηπ-ι.*

D. N. et A. *τὼ σινήπ-ιε*, G. et D. *τοῖν σινηπ-ίοιν*, V. *ὦ σινήπ-ιε.*

P. N. *τὰ σινήπ-ια ι*, G. *τῶν σινηπ-ίων*, D. *τοῖς σινήπ-ισι*, A. *τὰ σινήπ-ια ι*, V. *ὦ σινήπ-ια ι.*

Obs. Genitivi Attici sunt usitatiores; ut, *ὄφεως*, *ὀφέων*, *ὄφεων*: et casus contracti per *ει*; ut, *ὄφει*, *ὄφεις*, pro *ὄφι*, *ὄφις*. Priores etiam accentum habent in antepenultima, licèt ultima sit longa.

Tertia declinatio.

Declinatio tertia tres habet terminationes: *εὺς* et *υς* generis masculini; ut, *ὁ βασιλεὺς rex*, *ὁ πρέσβυς legatus*: et *υ* neutrius; ut, *τὸ ἄστυ urbs.*

Sing. N. *ὁ βασιλ-εὺς*, G. *τοῦ βασιλ-έος*, D. *τῷ βασιλ-έϊ εῖ*, A. *τὸν βασιλ-έα ῆ*, V. *ὦ βασιλ-εῦ.*

D. N. et A. *τὼ βασιλ-έε*, G. et D. *τοῖν βασιλ-έοιν*, V. *ὦ βασιλ-έε.*

P. N. *οἱ βασιλ-έες εῖς*, G. *τῶν βασιλ-έων*, D. *τοῖς βασιλ-εῦσι*, A. *τοὺς βασιλ-έας εῖς*, V. *ὦ βασιλ-έες εῖς.*

Sing. N. *ὁ πρέσβ-υς*, G. *τοῦ πρέσβ-εος*, D. *τῷ πρέσβ-εϊ ει*, A. *τὸν πρέσβ-υν*, V. *ὦ πρέσβ-υ.*

D. N. et A. *τὼ πρέσβ-εε*, G. et D. *τοῖν πρεσβ-έοιν*, V. *ὦ πρέσβ-εε.*

P. N. *οἱ πρέσβ-εες εις*, G. *τῶν πρεσβ-έων*, D. *τοῖς πρέσβ-εσι*, A. *τοὺς πρέσβ-εας εις*, V. *ὦ πρέσβ-εες εις.*

Sing. N. τὸ ἄστ-υ, G. τοῦ ἄστ-εος, D. τῷ ἄστ-εϊ ει, A. τὸ ἄστ-υ, V. ὦ ἄστ-υ.

D. N. et A. τὼ ἄστ-εε, G. et D. τοῖν ἀστ-έοιν, V. ὦ ἄστ-εε.

P. N. τὰ ἄστ-εα η, G. τῶν ἀστ-έων, D. τοῖς ἄστ-εσι, A. τὰ ἄστ-εα η, V. ὦ ἄσ-τεα η.

Genitivus masculinorum in εὺς exit saepissime in έως qui in εὺς purum finitis contrahitur in οῦς; ut, ὁ χοεὺ τοῦ χοέως χοοῦς, et in accusativo τὸν χοέα χοᾶ, *congius*.

Obs. In duali contrahunt nonnulli εε in η; quod im probant doctiores, ut notat *Vossius*.

Quarta declinatio.

Declinatio quarta duas habet terminationes, ω ως generis foeminini: ut, ἡ λεχὼ *puerpera*, ἡ αἰδὼς *vere cundia*.

Sing. N. ἡ λεχ-ὼ, G. τῆς λεχ-όος οῦς, D. τῇ λεχ-όϊ οῖ, A. τὴν λεχ-όα ὼ, V. ὦ λεχ-οῖ.

D. N. et A. τὰ λεχ-ὼ, G. et D. ταῖν λεχ-οῖν, V. λεχ-ώ.

P. N. αἱ λεχ-οὶ, G. τῶν λεχ-ῶν, D. ταῖς λεχ-οῖς, A. τὰ λεχ-οὺς, V. ὦ λεχ-οί.

Sing. N. ἡ αἰδ-ὼς, G. τῆς αἰδ-όος οῦς, D. τῇ αἰδ-όϊ οῖ A. τὴν αἰδ-όα ὼ, V. ὦ αἰδ-οί.

In ως desinentia duo sunt, ἡ *αἰδὼς verecundia*, et ἡ ἠὼς *aurora*; sed in duali et plurali numero vix leguntur.

Numerus singularis tantùm contrahitur, dualis ve et pluralis sequuntur formam tertiae declinationis sim plicium.

Quinta declinatio.

Declinatio quinta duas habet terminationes, α purum et ρας, generis neutrius: ut, τὸ κρέας *caro*, κέρας *cornu*.

Sing. N. τὸ κρέ-ας, G. τοῦ κρέ-ατος αος ως, D. τῷ κρέ-αϊ α, A. τὸ κρέ-ας, V. ὦ κρέ-ας.

et A. τὼ κρέ-ατε αε α, G. et D. τοῖν κρε-άτοιν άοιν
V. ὦ κρέ-ατε αε α.
τὰ κρέ-ατα αα α, G. τῶν κρε-άτων άων ῶν, D. τοῖς
-ασι, A. τὰ κρέ-ατα αα α, V. ὦ κρε-ατα αα α.
N. τὸ κέρ-ας, G. τοῦ κέρ-ατος αος ως, D. τῷ κέρ-ατι
αι, A. τὸ κέρ-ας, V. ὦ κέρ-ας.
et A. τὼ κέρ-ατε αε α, G. et D. τοῖν κερ-άτοιν άοιν
V. ὦ κέρ-ατε αε α.
τὰ κέρ-ατα αα α, G. τῶν κερ-άτων άων ῶν, D. τοῖς
-ασι, A. τὰ κέρ-ατα αα α, V. ὦ κέρ-ατα αα α.
ractio fit priùs tollendo τ: ut, κρέας, κρέατος κρέ-
ς.
. autem singulari posterior contractio fit mutando
et in gen. et dat. duali αοιν in ῳν, improprias
ngos.

HETEROCLITA.

ROCLITA sive anomala sunt, quae a communi
ndi ratione deflectunt.

Heteroclita contractione.

ROCLITA contractione vocantur, quae ad for-
licujus declinationis simplicium inflexa, vel in
s, vel nonnullis tantùm casibus contrahuntur.
nnibus casibus contrahuntur, ὁ Ἑρμέας ῆς, *Mer-*
ἡ μνάα ᾶ, *mina*; ὁ νόος οῦς, *mens*; ὁ πλακόεις οῦς

N. ὁ Ἑρμ-έας ῆς, G. έου οῦ, D. έᾳ ῆ, A. έαν ῆν,
έα ῆ.
Ἀπελλ-ένς ῆς, G. έου οῦ, *Apelles.*
N. ἡ μν-άα ᾶ, G. άας ᾶς, D. άᾳ ᾷ, A. αων ᾶν, V.
ᾶ.
et A. άα ᾶ, G. et D. άαιν αῖν, V. άα ᾶ.
έαι αῖ, G. αῶν ῶν, D. άαις αῖς, A. άας ᾶς, V.
αῖ.
γαλ-έη ῆ, G. έης ῆς, *felis.*

Sing. N. ὁ ν-όος οῦς, G. όου οῦ, D. όῳ ῷ, A. όον οῦν, V. όε ο
D. N. et A. όω ὼ, G. et D. όοιν οῖν, V. όω ώ.
P. N. όοι οῖ, G. όων ῶν, D. όοις οῖς, A. όους οῦς, V. όοι οῖ
Sic ὁ ἀδελφιδ-έος οῦς, G. έου οῦ, *sororis filius* : τὸ ὀσ̓-έ οῦν, G. έου οῦ, *os ossis*.
Huc adde sanctum nomen, ὁ Ἰησ-οῦς οῦ οῦ οῦν οῦ, *Jesu*
Sing. N. ὁ πλακ-όεις οῦς, G. όεντος οῦντος, D. όεντι οῦντι A όεντα οῦντα, V. όει et όεν.
D. N. et A. όεντε οῦντε, G. et D. οέντοιν ούντοιν, V. όεντε οῦντε.
P. N. όεντες οῦντες, G. οέντων ούντων, D. όεισι οῦσι, A όεντας οῦντας, V. όεντες οῦντες.
Sic ὁ κτεν-εὼν ῶν, G. εῶνος ῶνος, *venter* : ἡ δ-αὶς ᾷς, G ΐαδος ᾳδὸς, *fax* : τὸ κρ-άας ᾶς, G. άατος ατὸς, *caput*.

Sequentia in nominativo, accusativo, et vocativ plurali contrahuntur.
Sing. N. ὁ βότρ-υς, G. υος, *racemus* : Plur. N. A. V. υ υας υες, υς.
Sing. N. ἡ ν-αῦς, G. αὸς, *navis* : Plur. N. A. V. άες αι άες, αῦς.
Sing. N. ὁ et ἡ β-οῦς, G. οὸς, *bos* : Plur. N. A. V. όες οι όες, οῦς.
Sing. N. ἡ ἔρ-ις, G. ιδος, *lis* : Plur. N. A. V. ιδες ιδας ιδες, ει
Sing. N. ἡ κάλπ-ις, G. ιδος, *urna* : Plur. N. A. V. ιδ ιδας ιδες, εις.
Sing. N. ὁ et ἡ ὄρν-ις, G. ιθος, *avis* : Plur. N. A. V. ιθ ιθας ιθες, εις.
Sing. N. ἡ κλεὶ-ς, G. δὸς, *clavis* : Plur. N. A. V. δες δ δες, κλεῖς.

Variantia genere.

In singulari numero generis sunt masculini, in plura li neutrius : ὁ δεσμὸς *vinculum*, δίφρος *currus*, ἐρετμὸς *r mus*, ζυγὸς *jugum*, κύκλος *circulus*, λύχνος *lucerna*, μοχλ *vecti*

ctis, *νῶτος dorsum*, *σταθμὸς statio*, *τράχηλος collum*: Plur. *δεσμὰ*, et sic reliqua [1].
In singulari numero generis fœminini, in plurali neutrius est; *ἡ κέλευθος*, *τὰ κέλευθα*, *via*.
His addi potest, ὁ et *ἡ τάρταρος*, *τὰ τάρταρα*, *tartarus*.
Quatuor singulari numero generis sunt foeminini; ali verò, in nom. accus. et vocat. masculini: *ἡ γυνὴ*, *γυναῖκε*, *mulier*; *ἡ ὁδὸς*, *τὼ ὁδὼ*, *via*, cum compositis; *πόλις*, *τὼ πόλιε*, *civitas*; *ἡ χεὶρ*, *τὼ χεῖρε*, *manus* [2].

Variantia casibus.

QUATUOR sequentia, ὁ *Ζεὺς Jupiter*, *ἡ ναῦς navis*, *ἡ γυνὴ mulier*, et *ἡ χεὶρ manus*, ad hunc modum flectuntur.
ng. N. ὁ Ζεὺς, G. τοῦ Ζηνὸς vel Διὸς, D. τῷ Ζηνὶ vel Διὶ, A. τὸν Ζῆνα vel Δία, V. ὦ Ζεῦ.
ing. N. *ἡ ναῦς*, G. *τῆς νεὼς*, D. *νηῒ*, A. *τὴν ναῦν*.
. N. *αἱ νῆες*, G. *τῶν νεῶν*, D. *ταῖς ναυσὶ*, A. *τὰς ναῦς* [3].
ing. N. *ἡ γυνὴ*, G. *τῆς γυναικὸς*, D. *τῇ γυναικὶ*, A. *τὴν γυναῖκα*, V. *ὦ γύναι*.
. N. et A. *τὼ γυναῖκε* [4], G. et D. *ταῖν γυναικοῖν*, V. *ὦ γυναῖκε*.
. N. *αἱ γυναῖκες*, G. *τῶν γυναικῶν*, D. *ταῖς γυναιξὶ*, A. *τὰς γυναῖκας*, V. *ὦ γυναῖκες*.
ng. N. *ἡ χεὶρ*, G. *τῆς χειρὸς*, D. *τῇ χειρὶ*, A. *τὴν χεῖρα*, V. *ὦ χείρ*.
. N. et A. *τὼ χεῖρε*, G. et D. *ταῖν χειροῖν*, V. *ὦ χεῖρε*.
. N. *αἱ χεῖρες*, G. *τῶν χειρῶν*, D. *ταῖς χερσὶ*, A. *τὰς χεῖρας*, V. *ὦ χεῖρες* [5].

[1] A neutris in *ον* inusitatis. *Vossius.*
[2] Sed verisimilius est Atticè articulum *τὼ* pro *τὰ* hìc usurpari; sicu ...imus etiam, *τὼ φύσει naturae*, *τὼ ἡμέρα dies*, *τὼ τέχνα artes*. *Idem.*
[3] In soluta oratione sic declinatur.
[4] Et mox *τὼ χεῖρε*, pro *τὰ*, ut paulò supra observatum fuit.
[5] Vox *χεὶρ* caeteris hìc adjuncta est, quòd poëtae *ε* pro *ει* ponunt in ...nibus casibus imparisyllabicis: ut, *τῆς χερὸς*, et sic in reliquis.

Deficientia casibus.

APTOTA sunt nomina literarum: ut, τὸ ἄλφα, βῆτα Peregrina: ut, ὁ Ἀδὰμ *Adamus.*

Quae apocopen patiuntur: ut, τὸ δῶ pro δῶμα *domus* τὸ κάρα, vel κάρη, pro κάρηνον *caput.*

MONOPTOTA: ut, Nom. ἡ δῶς *donum.* Voc. ὦ τᾶν *o amice* vel *amici*, ab ἔτης.

DIPTOTA: ut, ὁ λάας, τὸν λάαν *lapis*; ὁ λῖς, τὸν λῖν, *leo*

TRIPTOTA: ut, Nom. acc. voc. τὸ βρέτας *statua*, δέμας *corpus*, δέπας *poculum*, ἧδος *voluptas*, ἦτορ *cor*, νᾶκα *torpor*, ὄναρ *somnium*, ὄφελος *utilitas*, σέβας *veneratio*, σέλας *lumen*: Nom. acc. ὁ et ἡ μάρτυς, μάρτυν, dat. pl. μάρτυσι, *testis.* Sic adj. ἀλλήλ-ων, ων ων, ἀλλήλ-οις αις οις ἀλλήλ-ους ας α, *mutuò, invicem, inter se:* de duobus vel pluribus dicitur.

Deficientia numero.

DUALI et plurali carent, ἡ ἅλς *mare*, ἡ γῆ *terra*, ὁ ἀὴρ *aër*, τὸ πῦρ *ignis*, τὸ ἔλαιον *oleum* [1]; et nomina propria quae uni tantùm tribuuntur.

Singulari et duali carent τὰ κτέρεα *exequiae*: et nomina quaedam urbium; ut, αἱ Ἀθῆναι *Athenae* [2], αἱ Θῆβαι *Thebae*, τὰ Μέγαρα *Megara*: item festa deorum; ut, τὰ Διονύσια *Bacchanalia*, τὰ Κρόνια *Saturnalia*: cum aliis quibusdam.

Redundantia casibus.

IN nominativo redundant: ὁ Ζεὺς, qui decem habet rectos, Βδεὺς, Δεὺς, Δὶς, Δὴν, Δὰν, Ζὴς, Ζὴν, Ζὰς, Ζὰν *Jupiter*; ὁ Μωσῆς, Μωϋσῆς, Μωσεὺς, Μωϋσεὺς *Moses*; ὁ υἱὸς, υἱεὺς, υἱὶς *filius.*

Masculina multa in ηρ et ωρ; ut, ὁ κλητὴρ, κλήτωρ *vocator*: in ηρ et ης; ut, ὁ πλαστὴρ, πλάστης *fictor.*

[1] Non prorsus carent, sed rar admodum inveniuntur.

[2] Sedi Ἀθήνη, Hom. *Od.* η. 80.

Foeminin

Foeminina multa in α et η; ut, ἡ ἄχνα, ἄχνη *gluma:* η et ις; ut, ἡ ἀσκάλη, ἀσκαλὶς *ulna:* in η et ος; ut, ἡ ϛόλη, ἄσϛολος *fuligo:* in ις et ια; ut, ἡ σπάνις, σπανία *ritas.* Item ἡ ἀηδὼν et ἀηδὼ *luscinia.*

Neutra multa in ος et ον; ut, τὸ δένδρος, δένδρον *arbor:* ον et ιον; ut, τὸ ἄεθλον, ἀέθλιον, *praemium certaminis.* em τὸ ὕδωρ, ὕδος *aqua.*

Masculina et foeminina multa in ος et ια; ut, ὁ σἶρα-, ἡ σἶρατία *exercitus:* in ος et ις; ut, ὁ βαθμὸς, ἡ βαθμὶς *adus:* in μὸς et μὴ; ut, ὁ αὐχμὸς, ἡ αὐχμὴ *siccitas.* em ὁ ἀϋτμὴν, ἡ ἀϋτμὴ *halitus.*

Masculina, foeminina, et communia quaedam in ις et ; ut, ὁ δελφὶς, ὶν *delphin;* ἡ ἀκτὶς, ὶν *radius;* ὁ et ἡ θὶς, ὶν *ger, litus.*

Masculina et neutra multa in ος et ον; ut ὁ θύμος, τὸ ὕμον, *thym-us, um:* in μος et μα; ut, ὁ ἀσπασμὸς, τὸ ἄσ-ασμα *salutatio:* in ος; ut, ὁ σκότος, τὸ σκότος *tenebrae.* tem ὁ κάνης, τὸ κάνεον *cista.*

Foeminina et neutra multa in α et ον; ut, ἡ ἡνία, τ-ίον *habena:* in μα et μη; ut, τὸ χάρμα, ἡ χάρμη *gaudi-m.* Item ἡ αἰδὼς, τὸ αἶδος *pudor.*

Masculina, foeminina, et neutra quaedam in ος, η, ; ut, σίμβλος, η, ον *alveare.* Item ὁ χειμὼν, ἡ χειμὰ ὁ χεῖμα *hyems.*

In genitivo: ὁ Ἄρης, ου εος ηος, *Mars:* ὁ Δάρης ου εος ιος, *Dares:* ὁ Μίνως, ωος ω, *Minos:* ὁ γέλως, ωτος ω, *ri-us:* τὸ γόνυ, γόνυος per metathesin γουνὸς, γόνατος per epenthesin γούνατος, *genu:* τὸ δόρυ, δόρυος per metathesin δου-ὸς, δόρατος per epenthesin δούρατος; dat. δουρὶ poëticè ορὶ, *hasta:* ἡ θέμις, ιδος ιστος, *jus:* ὁ λᾶας, λάαος per crasin άος; λάας, λάου vel λάα; et λᾶς, λαὸς, *lapis:* ὁ μύκης, ου ητος, *fungus:* et alia.

DERIVATIVA.

DERIVATIVA[1].

Derivativa sunt, quae ab aliis ortum ducunt.

Patronymica.

Patronymica a patre, vel ab alia familiae persona, derivantur.

Masculina fiunt a genitivo singulari primitivorum, mutando terminationem in *ίδης*: ut, Πρίαμ-ος *ου*, Πριαμίδης *Priami filius*; Αἰακ-ος *ου*, Αἰακίδης *Aeaci nepos*, scil. *Achilles*; Νέστωρ Νέστορ-ος, Νεστορίδης *Nestoris filius*.

άδης; ut, Ἱππότ-ης *ου*, Ἱπποτάδης *Hippotae filius*.

ιάδης; ut, Λαέρτ-ης *ου*, Λαερτιάδης *Laërtae filius*.

Foeminina fiunt, vel a masculinis, elisa δη, et desinunt in *ὰς*; ut, Ἡλιά-δης, Ἡλιὰς *Solis filia*.

ις; ut, Νεστορί-δης, Νεστορὶς *Nestoris filia*.

Vel a primitivis, mutando terminationem in *ηὶς*; ut, Βρίσ-ης, Βρισηὶς *Brisae filia*; Κάδμ-ος, Καδμηὶς *Cadmi filia*.

ίνη; ut, Ἄδραστ-ος, Ἀδραστίνη *Adrasti filia*; Νηρ-εὺς, Νηρίνη *Nerëi filia*.

ώνη; ut, Ἀκρίσι-ος, Ἀκρισιώνη *Acrisii filia*; Ἠετί-ων, Ἠετιώνη *Eetionis filia*.

Obs. Iones patronymica in *ίδης* formant per *ίων*; ut, Κρον-ίδης, Κρονίων *Saturni filius*.

Gentilitia.

Gentilitia a gente vel urbe ducuntur.

Masculina desinunt in *της*; ut, Ἠπειρώτης *Epirota*, a Ἤπειρος *Epirus regio*; Σπαρτιάτης *Spartiata*, a Σπάρτη *Sparta urbs*.

εὺς; ut, Ἀλεξανδρεὺς *Alexandrinus*, ab Ἀλεξάνδρεια *Alexandria urbs*.

[1] *Derivativa* haec *denominativa* etiam dicuntur, ut a *verbalibus* distinguantur. Nec species autem, nec terminationes, omnium derivatorum hic exhibentur; plura adfert *Vossius*.

αἰ

ῖος; ut, Ἀθηναῖος *Atheniensis*, ab Ἀθῆναι *Athenae*.
ς; ut, Βαϐυλώνιος *Babylonius*, a Βαϐυλὼν *Babylon*.
oeminina in σσα; ut, Κρῆσσα *Cressa*, a Κρήτη *Creta*
la.

Diminutiva.

IMINVTIVA varias habent terminationes.
Iasculina desinunt in αξ; ut, ὁ λίθαξ *lapillus*, a λίθος
ς.
ης; ut, ὁ ἐλαφίνης *hinnulus*, ab ἔλαφος *cervus*.
κος; ut, ὁ νεανίσκος *adolescentulus*, a νεανίας *adolescens*.
oeminina in ις; ut, ἡ κρηνὶς *fonticulus*, a κρήνη *fons*.
κη; ut, ἡ παιδίσκη *puellula*, a παῖς *puer* vel *puella*.
Ieutra in ιον; ut, τὸ γνωμίδιον *sententiola*, a γνώμη *sen*-
ia; τὸ γύναιον *muliercula*, a γυνὴ *mulier*.

Amplificativa.

MPLIFICATIVA terminatione etiam variant.
Iasculina desinunt in ίας; ut, ὁ πωγωνίας *magnam ha*-
barbam, a πώγων *barba*.
; ut, ὁ ἀρνειὸς *agnus adultus*, ab ἄρς *agnus*.
oeminina in ις; ut, ἡ δαῖτις *fax magna*, a δαῒς *fax*.
Ieutra in ιον; ut, τὸ χερμάδιον *lapis magnus*, a χερμὰς
s.

Possessiva [1].

OSSESSIVA tam a propriis quàm appellativis ducun-
, et desinunt in
ος; ut, Ἀχίλλειος *Achillëus*, ab Ἀχιλλεὺς *Achilles*.
ς; ut, Ἑκτόρεος *Hectorëus*, ab Ἕκτωρ Ἕκτορος *Hector*.
ς; ut, οὐράνιος *caelestis*, ab οὐρανὸς *caelum*.
ς; ut, μουσικὸς *musicus*, a μοῦσα *musa*.
ς; ut, ἀνθρώπινος *humanus*, ab ἄνθρωπος *homo*.
ς; ut, ἀνθηρὸς *floridus*, ab ἄνθος *flos*.
δης; ut, λιθώδης *lapidosus*, a λίθος *lapis*.

[1] Possessiva haec adjectiva sunt, sed a substantivis deducta.

ADJECTIVA.

ADJECTIVA.

Adjectiva analogiam et anomaliam substantivo sequuntur [1].

Adjectiva trium terminationum desinunt in

ος,	η,	ον,	ad formam	tertiae et secundae simplicium.
ας,	α,	αν,		quintae et secundae simpliciun
εις,	εσσα,	εν,		quintae et secundae simpliciun
ων,	ουσα,	ον,		quintae et secundae simpliciun
υς,	εια,	υ,		tertiae contractorum, et secu simplicium.

Sing. N. καλ-ὸς ἡ ὸν, G. οῦ ῆς οῦ, D. ῷ ῇ ῷ, A. ὸν ἡ
V. ὲ ἡ όν:

D. N. et A. ὼ ὰ ὼ, G. et D. οῖν αῖν οῖν, V. ὼ ὰ ώ:

P. N. οὶ αὶ ὰ, G. ῶν ῶν ῶν, D. οῖς αῖς οῖς, A. οὺς ἁ
V. οὶ αὶ ά: *pulcher*.

Sing. N. π-ᾶς ᾶσα πᾶν, G. αντὸς, άσης αντὸς, D. αντὶ
αντὶ, A. άντα ᾶσαν ᾶν, V. ᾶς ᾶσα ᾶν:

D. N. et A. άντε άσα άντε, G. et D. αντοῖν άσαιν α
V. άντε άσα άντε:

P. N. άντες ᾶσαι άντα, G. άντων ασῶν άντων, D. ᾶσι ᾶ
ᾶσι, A. άντας άσας άντα, V. άντες ᾶσαι άντα: *omn*

Sing. N. χαρί-εις εσσα εν, G. εντος έσσης εντος, D. εντι
εντι, A. εντα εσσαν εν, V. ει et εν, εσσα εν:

D. N. et A. εντε έσσα εντε, G. et D. εντοιν έσσαιν ε
V. εντε έσσα εντε:

P. N. εντες εσσαι εντα, G. έντων εσσῶν έντων, D. εισι έσ
εισι, A. εντας έσσας εντα, V. εντες εσσαι εντα: *grati*

Sing. N. ἑκ-ὼν οῦσα ὸν, G. όντος ούσης όντος, D. όντι
όντι, A. όντα οῦσαν ὸν, V. ὼν οῦσα όν:

D. N. et A. όντε ούσα όντε, G. et D. όντοιν ούσαιν ό
V. όντε ούσα όντε:

[1] *Analogiam* sequuntur decem substantivorum declinationum, u empla hic adducta ostendent; *anomaliam* verò heteroclitorum, quae sunt allata.

N. ὄντες οὖσαι ὄντα, G. ὄντων ουσῶν ὄντων, D. οὖσι οὔσαις οὖσι, A. ὄντας οὔσας ὄντα, V. ὄντες οὖσαι ὄντα: *voluntarius*.

ng. N. ὀξ-ὺς εῖα ὺ, G. έος είας έος, D. έϊ εῖ, εία, έϊ εῖ, A. ὺν εῖαν ὺ, V. ὺ εῖα ύ:

. N. et A. έε εία έε, G. et D. έοιν είαιν έοιν, V. έε εία έε:
N. έες εῖς, εῖαι έα, G. έων ειῶν έων, D. έσι είαις έσι, A. έας εις, είας έα, V. έες εῖς, εῖαι έα: *acutus*.

Quae desinunt in ος purum et ρὸς faciunt foemininum r α: ut, ἅγιος ἁγία ἅγιον, *sanctus*; ἀνθηρὸς ἀνθηρὰ ἀνθη- *floridus*. Numeralia autem in ος retinent η; ut, ὄγ- ς όη ον, *octavus*; ἁπλόος όη όον, *simplex*: et materialia in ; ut, χρύσεος έη εον, *aureus*.

Quatuor in ος neutrum habent in ο; ἄλλος *alius*, τοιοῦ- *talis*, τελικοῦτος et τοσοῦτος *tantus*: ut, ἄλλ-ος η ο.

Nonnulla etiam in ας variè inflectuntur: ut, μέλας αινα , *niger*; τάλας αινα αν, *miser*: sed μέγας [1] άλη α, *magnus*.

ng. N. μέλ-ας αινα αν, G. ανος αίνης ανος, D. ανι αίνη ανι, A. ανα αίνην αν, V. αν αινα αν.

. N. et A. ανε αίνα ανε, G. et D. άνοιν αίναιν άνοιν, V. ανε αίνα ανε.

N. ανες αιναι ανα, G. άνων αινῶν άνων, D. ασι αίναις ασι, A. ανας αίνας ανα, V. ανες αιναι ανα.

ng. N. μέγ-ας άλη α, G. άλου άλης άλου, D. άλῳ άλῃ άλῳ, A. αν άλην α, V. α [2] άλη α.

. N. et A. άλω άλα άλω, G. et D. άλοιν άλαιν αλοιν V. άλω άλα άλω.

. N. άλοι άλαι άλα, G. άλων άλων άλων, D. άλοις άλαις άλοις, A. άλους άλας άλά, V. άλοι άλαι άλα.

Item πολὺς λὴ ὺ, *multus*, ad hunc modum declinatur.

ing. N. πολ-ὺς πολλ-ὴ πολ-ὺ, G. πολλ-οῦ πολλ-ῆς πολλ-οῦ, D. πολλ-ῷ πολλ-ῇ πολλ-ῷ, A. πολ-υν πολλ-ὴν πολ-ὺ, V. πολ-ὺ πολλ-ὴ πολ-ύ.

. N. et A. πολλ-ὼ πολλ-ὰ πολλ-ὼ, G. et D. πολλ-οῖν πολλ-αῖν πολλ-οῖν, V. πολλ-ὼ πολλ-ὰ πολλ-ώ.

[1] Ab inusitato μεγάλος; unde genit. plur. foem. μεγάλων cum penacuto μεγαλῶν. *Vid. infra De accentibus*. [2] Ita Suid. sed non probat.

P. N. πολλ-οὶ πολλ-αι πολλ-ὰ, G. πολλ-ῶν πολλ-ῶν πο[λλ-]ῶν, D. πολλ-οῖς πολλ-αῖς πολλ-οῖς, A. πολλ-οὺς πολλ-ὰς πολλ-ὰ, V. πολλ-οὶ πολλ-αὶ πολλά.

Pöetae fic inflectunt : Sing. N. ὁ πολὺς, G. πολέος, D. πολέϊ, A. πολὺν, V. πολύ. Plur. N. πολέες εῖς, G. πολέ[ων], D. πολέσι, A. πολέας εῖς, V. πολέες εῖς.

Adjectiva trium articulorum et duarum termina[ti]onum desinunt in

ος	et faciunt neutrum per	ον	tertiae simplicium.
ως		ων	quartae simplicium [1].
ας		αν	quintae simplicium.
ην		εν	
ις		ι	
ους		ουν	
υς		υ	
ων		ον	
ωρ		ορ	
ης		ες	primae contractorum.

Sing. N. ἔνδοξ-ος ον, G. ου, D. ῳ, A. ον, V. ε ον :
D. N. et A. ω, G. et D. οιν, V. ω :
P. N. οι α, G. ων, D. οις, A. ους α, V. οι α : *celebris*
Sing. N. εὔγε-ως ων, G. ω, D. ῳ, A. ων, V. ως ων :
D. N. et A. ω, G. et D. ῳν, V. ω :
P. N. ῳ, G. ων, D. ῳς, A. ως ὼ, V. ῳ : *fertilis.*
Sing. N. ἀείν-ας αν, G. αντος, D. αντι, A. αντα αν, V. α[ν] :
D. N. et A. αντε, G. et D. άντοιν, V. αντε :
P. N. αντες αντα, G. άντων, D. ασι, A. αντας αντα, [V.] αντες αντα : *perpetuo fluens.*
Sing. N. ἄῤῥ-ην εν, G. ενος, D. ενι, A. ενα εν, V. εν :
D. N. et A. ενε, G. et D. ένοιν, V. ενε :
P. N. ενες ενα, G. ένων, D. εσι, A. ενας ενα, V. ενες εν[α] : *masculus.*

[1] Nonnunquam quintae : ut, N. ὁ et ἡ πολύκερως, et τὸ πολύκε[ρων], G. τοῦ et τῆς et τοῦ πολυκέρωτος, *multa habens cornua.*

Sir

εὔχαρ-ις ι, G. ιτος, D. ιτι, A. ιτα et ιν, ι, V. ι:
et A. ιτε, G. et D. ίτοιν, V. ιτε:
ιτες ιτα, G. ίτων, D. ισι, A. ιτας ιτα, V. ιτες ιτα:
osus[1].

δίπ-ους ουν, G. οδος, D. οδι, A. οδα et ουν, ουν,
υς et ου, ουν:
et A. οδε, G. et D. όδοιν, V. οδε:
δες οδα, G. όδων, D. οσι, A. οδας οδα, V. οδες
bipes.

ἄδακρ-υς υ, G. υος, D. υϊ, A. υν υ, V. υ:
et A. υε, G. et D. ύοιν, V. υε:
ς υς, υα, G. ύων, D. υσι, A. υας υς, υα, V. υες
α: *sine lacrymis.*

εὐδαίμ-ων ον, G. ονος, D. ονι, A. ονα ον, V. ον:
t A. ονε, G. et D. όνοιν, V. ονε:
νες ονα, G. όνων, D. οσι, A. ονας ονα, V. ονες ονα:

μεγαλήτ-ωρ ορ, G. ορος, D. ορι, A. ορα ορ, V. ορ:
t A. ορε, G. et D. όροιν, V. ορε:
ρες ορα, G. όρων, D. ορσι, A. ορας ορα, V. ορες.
magnanimus.

ἀληθ-ὴς ὲς, G. έος οῦς, D. έϊ εῖ, A. έα ῆ, ὲς,
:
t A. έε ῆ, G. et D. έοιν οῖν, V. έε ῆ:
ς εῖς, έα ῆ, G. έων, D. έσι, A. έας εῖς, έα ῆ, V.
;, έα ῆ: *verus.*

Pleraque composita et derivativa in ος duarum
inationum, et omnia sic Atticè inflectuntur.
Nonnulla autem ex iis duarum terminatio-
nininum habent interdum a masculino diver-
ἀθάνατος άτη *immortalis*; αἰώνιος ία *aeternus*
tener; θῆλυς εια *foemineus*, et alia.

lam, indefinitum, inflectitur infra.

QUAEDAM

Quaedam adjectiva sunt trium generum sub una terminatione: ut, ὁ ἡ τὸ *μάκαρ felix*, ὁ ἡ τὸ *ἅρπαξ rapax*[1].

Numeralia.

Numeralia quaedam sunt cardinalia, quaedam ordinalia.

Cardinalia εἷς *unus*, δύο vel δύω *duo*, τρεῖς *tres*, τέσσαρες *quatuor*, sic inflectuntur.

Sing. N. εἷς μία ἕν, G. ἑνὸς μιᾶς ἑνὸς, D. ἑνὶ μιᾷ ἑνὶ, A. ἕνα μίαν ἕν.

Duali et plurali caret.

Sic composita οὐδεὶς μηδεὶς, *nemo, nullus.*

Sing. N. οὐδ-εἱς οὐδε-μία οὐδ-ὲν, G. οὐδ-ενὸς οὐδε-μιᾶς οὐδ-ενὸς, D. οὐδ-ενὶ οὐδε-μιᾷ οὐδ-ενὶ, A. οὐδ-ένα οὐδε-μίαν οὐδ-έν.

Similiter μηδείς[2].

Δύο singulari caret. Dual. N. et A. δύο, G. δυοῖν foem. δυεῖν, D. δυσὶ poëticè[3].

Hìc adjiciatur ἄμφω *ambo*, quod per omnia genera sic inflectitur: N. et A. ἄμφω, G. et D. ἀμφοῖν.

Τρεῖς et τέσσαρες singulari et duali carent.

Plur. N. οἱ αἱ τρεῖς, τὰ τρία, G. τῶν τριῶν, D. τοῖς ταῖς τοῖς τρισὶ, A. τοὺς τὰς τρεῖς, τὰ τρία.

Plur. N. οἱ αἱ τέσσαρες, τὰ τέσσαρα, G. τῶν τεσσάρων, D. τοις τοῖς τοῖς τέσσαρσι, A. τοὺς τὰς τέσσαρας, τὰ τέσσαρα.

A quatuor usque ad centum non declinantur: ut πέντε *quinque*, ἕξ *sex*, ἑπτὰ *septem*, ὀκτὼ *octo*, ἐννέα *novem*, δέκα *decem*, ἕνδεκα *undecim*, δώδεκα *duodecim*, δεκατρεῖς *tredecim*, δεκατέσσαρες *quatuordecim*, δεκαπέντε *quindecim*, δε-

[1] Multi grammatici adjectiva hujusmodi non agnoscunt, quod de neutro genere dicitur in dubium vocantes. Itaque pro τὸ μάκαρ, τὸ εὐδαῖμον; et pro τὸ ἅρπαξ, τὸ ἁρπακτικὸν, potiùs dicendum esse censuit *Vossius*, et cum *Antesignanus*.

[2] Leguntur autem οὐδένες οὐδένας, μηδένες μηδένας μηδέσι. *Busbius.*

[3] Sed δύο omnium generum et casuum esse observatur.

καὶ

δεκαεπτὰ *ſeptendecim*, δεκαοκτὼ *octodecim*, δεκα- 'cim ; εἴκοσι *viginti*, εἰκοσιεῖς *viginti unus*, εἰκο- *duo*, εἰκοσιτρεῖς *viginti tres*, εἰκοσιτέσσαρες *vi-* , εἰκοσιπέντε *viginti quinque*, et reliqua ; τριά- ι, τριακονταεῖς *triginta unus*, τριακονταδύο *trigin-* :ονταtρεῖς *triginta tres*, et reliqua ; τεσσαράκοντα πεντήκοντα *quinquaginta*, ἑξήκοντα *ſexaginta*, *eptuaginta*, ὀγδοήκοντα *octoginta*, ἐννενήκαοντα *no-* τὸν *centum*.

nerum centenarium ſequuntur, declinabilia · διακόσιοι αἱ διακόσιαι τὰ διακόσια, *ducenti du-* ʹα, τριακόσιοι *trecenti*, τεσσαρακόσιοι *quadrin-* :όσιοι *quingenti*, ἑξακόσιοι *ſexcenti*, ἑπτακόσιοι ὀκτακόσιοι *octingenti*, ἐννεακόσιοι *nongenti* ; χίλιοι .ιοι *bis mille*, τρισχίλιοι *ter mille*, τετρακισχίλιο πεντακισχίλιοι *quinquies mille*, ἑξακισχίλιοι *ſe-* πτακισχίλιοι *ſepties mille*, ὀκτακισχίλιοι *octies* ισχίλιοι *nonies mille* ; μύριοι *decies mille*, δισμύ- *ille*, τρισμύριοι *tricies mille*, et reliqua ; δεκακισ- *mille*, εἰκοσακισμύριοι *ducenties mille*, τριακον- *'ecenties mille*, et reliqua; ἑκατοντακισμύριοι *deci-* *le*, et ſic deinceps.

IA ſunt,quae interrogationi πόσος,*quotus*? aptè : ut, πρῶτος *primus*, δεύτερος *ſecundus*, τρίτος *ter-* *quartus*, πέμπτος *quintus*, ἕκτος *ſextus*, ἕβδομος *ſe-* ος *octavus*, ἔνατος *nonus* ; δέκατος *decimus*, ἑνδέκα- *s*, δωδέκατος *duodecimus*, τρισκαιδέκατος *decimus* αρεσκαιδέκατος *decimus quartus*, et reliqua ; εἰ- *ius*, εἰκοστὸς πρῶτος *viceſimus primus*, εἰκοστὸς δεύτε- *ſecundus*, et reliqua ; τριακοστὸς, τεσσαρακοστὸς, ἑξηκοστὸς, ἑβδομηκοστὸς, ὀγδοηκοστὸς, ἐννενηκοστὸς; *teſimus*, διακοσιοστὸς, τριακοσιοστὸς, et reliqua ; *leſimus*, δισχιλιοστὸς *bis milleſimus*, et reliqua ; *ies milleſimus*, δισμυριοστὸς *vicies milleſimus*, δε-

κακισμυριοστὸς centies millesimus, *ἑκατοντακισμυριοστὸς millies millesimus*, et sic deinceps.

Praeterea sunt nomina dialia, quae dierum spatium significant: ut, *τριταῖος tertianus*, *τεταρταῖος quartanus*, et ita in reliquis.

Numerorum notae.

Graeci numeros his literis exprimunt.

α'	β'	γ'	δ'	ε'	ϛ'	ζ'	η'	ϑ'
1	2	3	4	5	6	7	8	9
ι'	κ'	λ'	μ'	ν'	ξ'	ο'	π'	ϟ'
10	20	30	40	50	60	70	80	90
ρ'	σ'	τ'	υ'	φ'	χ'	ψ'	ω'	ϡ'[1]
100	200	300	400	500	600	700	800	900.

Hisce numeris apex superimponitur. Sin millenarius et ultra exprimi debeat, lineola subscribitur: ut *α mille*, *β bis mille*, *γ ter mille*; *ι decem millia*, *κ viginti millia*; *ρ centum millia*, *ϡ nongenta millia* vel *nongenties millia*. Quae haec sequuntur, integris potius vocibus, quam notis, exhibent codices.

Sin autem hi numeri componuntur, *ιά undecim* notant, *κβ' viginti duo*, *λγ' triginta tres*, *ρδ' centum et quatuor*, *αέ quinque et mille*: *ἔτος α ψ ν γ' annus* 1753.

Est et altera numeros exprimendi ratio per sex literas majusculas.

Sic Ι[2] valet *unus*, Π *πέντε quinque*, Δ *δέκα decem*, Η *ἑκατὸν*[3] *centum*, Χ *χίλιοι mille*, Μ *μύριοι decem millia.*

[1] Literis interseruntur tria signa, his nominibus appellata; *βαῦ* ϛ, *κόππα* ϟ, *σάμπι* ϡ.

[2] Ab *ἴα*, ut aiunt, pro *μία*, *Voss.*

[3] Quod veteres Iones scribebant Ηεκατὸν, praefixo Η, ad spiritum asperum denotandum.

Medii

Medii numeri majuſculis geminatis, ut res poſtulat, deſignantur: ut, ᾽II *duo*, ΔΠIIII *octodecim*, HHHΔΔΠIIII *trecenti viginti novem.*

Ex his autem Π caeteris numeris, praeterquam I, circumſcriptus numerum incluſum quinquies ſumendum indicat. Sic |Δ| valet *quinquies decem*, hoc eſt, *quinquaginta* ; |H| *quingenti* ; |X| *quinque millia* ; |M| *quinque myriades*, ſive *quinquaginta millia* : ut, |Δ|ΠI *quinquaginta ſex*, et ſimiliter in aliis.

Tertia numerandi ratio per ordinem literarum, quem habent in alphabeto, nonnunquam uſurpatur; quo pacto Homerici libri diſtinguuntur.

Adjectivorum comparatio.

Positivus gradus undecim habet terminationes : αρ, ας, εις, ην, ης, ις, ξ, ος, ους, υς, ων.

Quae in ος deſinunt, ſi penultima longa ſit, formant comparativum mutando ς in τερος, et ſuperlativum in τατος : ut, σεμνὸς *venerabilis*, φαῦλος *improbus*, πρᾶος *mitis*. Sic

Maſc. ὁ σεμνὸς, σεμνότερος, σεμνότατος.
Foem. ἡ σεμνὴ, σεμνοτέρα, σεμνοτάτη.
Neut. τὸ σεμνὸν, σεμνότερον, σεμνότατον.

At ſi brevis ſit penultima, mutant ο in ω : ut, φρόνιμος, φρονιμώτερος, φρονιμώτατος ; *prudens, prudentior, prudentiſſimus* [1].

Sin anceps ſit, vel retinent ο, vel mutant in ω : ut, ἱκανος *idoneus*, ότερος, ότατος ; vel ώτερος, ώτατος.

Reliqua adjectiva hiſce rationibus comparantur.

Quae deſinunt in αρ, ις, ους, et εις eliſo ι, a maſculino ſingulari, aſſumendo τερος et τατος : ut,

Μάκαρ, μακάρτερος, μακάρτατος, *felix*.

[1] Priores editiones κενὸς *vacuus*, et στενὸς *anguſtus*, hic excipiunt. Reperiri tamen κενώτερος, et στενώτερος, oſtendit *Voſſius*.

Γαστρὶς, *γαστρίστερος, γαστρίστατος, gulosus.*
Ἁπλοῦς, *ἁπλούστερος, ἁπλούστατος, simplex.*
Χαρίεις, *χαριέστερος, χαριέστατος, gratiosus.*

In ας, ης, et υς, a neutro singulari : ut,
Μέλας αν, *μελάντερος, μελάντατος, niger.*
Ευσεβὴς ἐς, *εὐσεβέστερος, εὐσεβέστατος, pius.*
Ἐ ρὺς ὺ, *εὐρύτερος, εὐρύτατος, latus.*

Sed υς saepe mutatur in ίων et ιστος : ut, εὐρὺς, εὐρίων, εὔριστος.

In ην et ων desinentia, a masculino plurali : ut,
Τέρην ενες, *τερενέστερος, τερενέστατος, tener.*
Σώφρων ονες, *σωφρονέστερος, σωφρονέστατος, modestus.*

In ξ autem vertunt ες pluralem in ίστερος et ίστατος : ut, βλὰξ ἀκες, *βλακίστερος, βλακίστατος, stupidus.*

Comparatio anomala.

Plurima in ος desinentia ab analogia decedunt : ut,

Ἀγαθὸς *bonus*,	ἀμείνων *melior*,	ἀγαθώτατος *optimus.*
	ἀρείων,	ἄριστος.
	κρείσσων κρείττων κάῤῥων,	κράτιστος.
Ἐσθλὸς	λωΐων λῴων,	λώϊστος λῷστος.
	βελτίων βέλτερος,	βέλτιστος βέλτατος.
	φέρτερος,	φέρτατος φέριστος φέρτιστος.
Καλὸς	καλλίων,	κάλλιστος.
Κακὸς *malus*,	κακώτερος κακίων *pejor*,	κάκιστος *pessimus.*
	χρείων χερείων,	χείριστος.
Μικρὸς *parvus*,	μικρότερος μείων *minor*,	μικρότατος μεῖστος *minimus.*
	ἐλάσσων,	ἐλάχιστος.
	ἥσσων,	ἥκιστος.

Αἰσχρὸς *turpis, αἰσχίων turpior, αἴσχιστος turpissimus.*
Ἐχθρὸς *inimicus, ἐχθίων inimicior, ἔχθιστος inimicissimus*
Ῥᾴδιος *facilis, ῥᾴων facilior, ῥᾷστος facillimus.*

Φίλος *amicus, φίλτερος amicior,* { φίλτατος *amicissimus,* φίλιστος poëtice.

Nonnulla

NONNULLA etiam aliis terminationibus finita ab analogia deflectunt: ut,

εγας. *magnus*, μέζων μείζων μάσσων *major*, μέγιστος *maximus*. ολὺς *multus*, πλείων πλέων *plus*, πλεῖστος *plurimus*.

Et alia non pauca [1].

Attici formant multa per ίστερος et ίσταος, et nonulla per έστερος et έσταος, a positivis in ος: ut, λάλος, λαλίστερος, λαλίσταος, *loquax*.

COMPARATIVA quaedam irregularia in ων sic inflectuntur.

ing. N. ὁ ἡ πλείων, τὸ πλεῖον, G. τοῦ τῆς τοῦ πλείονος, D. τῷ τῇ τῷ πλείονι, A. τὸν τὴν πλείονα πλείοα, πλείω, τὸ πλεῖον, V. ὦ πλεῖον.

). N. et A. τὼ τὰ τὼ πλείονε, G. et D. τοῖν ταιν τοῖν πλειόνοιν, V. ὦ πλεῖονε.

'. N. οἱ αἱ πλείονες πλείοες πλείους, τὰ πλείονα πλείοα πλείω, G. τῶν πλειόνων, D. τοῖς ταῖς τοῖς πλείοσι, A. τοὺς τὰς πλειόνας πλείοας πλείους, τα πλείονα πλείοα πλείω, V. ὦ πλείονες πλείοες πλείους, πλείονα πλείοα πλείω.

COMPARATIO etiam fit ab aliis orationis partibus.

A substantivis: ut, κέρδος *lucrum*, κερδίων *lucrosior*, κέρδιστος *lucrosissimus*; φὼρ *fur*, φωρότερος *furacior*, φωρόταος *uracissimus*; et alia.

A pronomine: ut, αὐτὸς *ipse*, αὐτόταος *ipsissimus* [2].

A verbis: ut, φέρω *fero*, φέρτερος *præstantior*, φέρταος *raestantissimus*; δεύω *relinquo*, δεύτερος *posterior*, δεύταος *ostremus*.

A participio: ut, ἐῤῥωμένος *corroboratus*, ἐῤῥωμενέστερος *obustior*, ἐῤῥομενέσταος *robustissimus*.

Ab adverbiis: ut, ἄνω *supra*, ἀνώτερος *superior*, ἀνώταος *supremus*; ἐγγὺς *prope*, ἐγγύτερος ἐγγίων *propior*, ἐγγύταος ἔγγιστος *proximus*; κάτω *infra*, κατώτερος *inferior*, κα-

[1] Plures comparationis anomaliae videri possunt apud *Busbium*.

[2] Sed a comicis hoc fictum, ut *ipsissimus* apud Latinos, *Voss.*

λώταῖος *infimus*; μάλα *valde*, μᾶλλον *magis*, μάλιστα *maxime*; πέρα *ultra*, περαίτερος *ulterior*, περαίταῖος *ultimus*; πόῤῥω *longè*, ποῤῥώτερος *remotior*, ποῤῥώταῖος *remotissimus*.

A praepositionibus: ut, πρὸ *ante*, πρότερος *prior*, πρόταῖος πρόαῖος πρῶτος *primus*; ὑπὲρ *super*, ὑπέρτερος *superior*, ὑπέρταῖος ὕπαῖος *supremus*.

PRONOMEN.

PRONOMINA primitiva sunt; ἐγὼ *ego*, σὺ *tu*, οὗ *sui*.

Possessiva sunt; ἐμὸς *meus*, σὸς *tuus*, ἑὸς *suus*, νωΐτερος *noster duorum*, σφωΐτερος *vester duorum*, ἡμέτερος *noster*, ὑμέτερος *vester*, σφέτερος *suus*.

Demonstrativa sunt; οὗτος *hic*, ἐκεῖνος *ille*.

Relativum, αὐτὸς *ipse*. Item ὃς ἣ ὃ, *qui quae quod*.

Composita sunt; ἐμαυτοῦ *mei ipsius*, σεαυτοῦ *tui ipsius*, ἑαυτοῦ *sui ipsius*.

Indefinitum, δεῖνα *quidam*.

PRIMITIVA sic inflectuntur.

Sing. N. ἐγὼ, G. ἐμοῦ, D. ἐμοὶ, A. ἐμὲ per aphaeresin μοῦ, μοὶ, μέ.
D. N. et A. νῶϊ νῷ, G. et D. νῶϊν νῷν.
P. N. ἡμεῖς, G. ἡμῶν, D. ἡμῖν, A. ἡμᾶς.
Sing. N. σὺ, G. σοῦ, D. σοὶ, A. σέ [1].
D. N. et A. σφῶϊ σφῷ, G. et D. σφῶϊν σφῷν.
P. N. ὑμεῖς, G. ὑμῶν, D. ὑμῖν, A. ὑμᾶς.
Sing. N. caret, G. οὗ, D. οἷ A. ἕ.
D. N. et A. σφωὲ σφὲ, G. et D. σφωῒν σφίν.
P. N. σφεῖς, G. σφῶν, D. σφίσι, A. σφᾶς.

POSSESSIVA per tria genera, more adjectivorum, inflectuntur.

ἐμὸς, ἐμὴ, ἐμόν.		σφωΐτερος, σφωϊτέρα, σφωΐτερον.	
σὸς, σὴ, σόν.		ἡμέτερος, ἡμετέρα, ἡμέτερον.	
ἑὸς, ἑὴ, ἑόν.		ὑμέτερος, ὑμετέρα, ὑμέτερον.	
νωΐτερος, νωϊτέρα, νωΐτερον.		σφέτερος, σφετέρα, σφέτερον.	

[1] Vocativo caret; sed pro ὦ σὺ in singulari Graeci dicunt ὦ οὗτος *heus tu* vel *ô bone*. Voss.

Item

Item demonstrativa, relativa, et composita, nisi quod finale omittunt in neutro singulari.

ng. N. et V. οὗτος, αὕτη, τοῦτο, G. τούτου, ταύτης, τούτου, D. τούτῳ, ταύτῃ, τούτῳ, A. τοῦτον, ταύτην, τοῦτο.

. N. A. et V. τούτω, ταύτα, τούτω, G. et D. τούτοιν, ταύταιν, τούτοιν.

. N. et V. οὗτοι, αὗται; ταῦτα, G. τούτων, τούτων, τούτων, D. τούτοις, ταύταις, ταύταις, A. τούτους, ταύτας, ταῦτα.

Sic et ἐκεῖνος, item αὐτὸς et ὃς relativa [1].

Composita autem carent nominativis; ἐμαυτοῦ et σεαυτοῦ numeris etiam duali et plurali, ἑαυτοῦ duali tantum.

ing. G. ἐμαυ-τοῦ τῆς τοῦ, D. ἐμαυ-τῷ τῇ τῷ, A. ἐμαυ-τὸν τὴν τό.

ing. G. σεαυ-τοῦ τῆς τοῦ, D. σεαυ-τῷ τῇ τῷ, A. σεαυ-τὸν τὴν τό.

ing. G. ἑαυ-τοῦ vel αὑ-τοῦ τῆς τοῦ, D. ἑαυ-τῷ vel αὑ-τῷ τῇ τῷ, A. ἑαυ-τὸν vel αὑ-τὸν τὴν τό.

lur. G. ἑαυ-τῶν vel αὑ-τῶν, D. ἑαυ-τοῖς vel αὑ-τοῖς ταῖς τοῖς, A. ἑαυ-τοὺς vel αὑ-τοὺς τὰς τά. Pro quo legitur σφῶν αὐτῶν, σφίσιν αὐτοῖς, σφᾶς αὐτούς.

INDEFINITVM δεῖνα [2] quidam, ad hunc modum variatur.

ing. N. ὁ ἡ τὸ δεῖνα, G. τοῦ τῆς τοῦ δείνατος δεῖνος δεῖνα. D. τῷ τῇ τῷ δείνατι δεῖνι δεῖνα, A. τὸν τὴν τὸ δεῖνα. Caret duali et plurali.

Adjiciunt hic nonnulli nomen τὶς *aliquis*, *quidam* [3].

ing. N. ὁ ἡ τ-ὶς, τὸ τ-ὶ, G. τοῦ τῆς τοῦ τ-ινὸς, D. τῷ τῇ τῷ τ-ινὶ, A. τὸν τὴν τ-ινὰ, τὸ τ-ί.

. N. et A. τὼ τὰ τὼ τ-ινὲ, G. et D. τοῖν ταῖν τοῖν τ-ινοῖν.

. N. οἱ αἱ τ-ινὲς, τὰ τ-ινὰ, G. τῶν τ-ινῶν, D. τοῖς ταῖς τοῖς τ-ισὶ, A. τοὺς τὰς τ-ινὰς, τὰ τ-ινά.

Sic ὅστις, ἥτις, ὅ, τι [4]; G. οὗ τινος, ἧς τινος, οὗ τινος. D. ᾧ τινι, ᾗ τινι, ᾧ τινι; A. ὅντινα, ἥντινα, ὅ, τι, etc. *quicunque*.

[1] Sed carent vocativo.

[2] Ab inusitato δεῖς.

[3] Τίς, *quis?* interrogativum, acuit penultimam per omnes casus.

[4] Commate interjecto, ut distinguatur a conjunctione ὅτι *quod*. Accentus etiam ratione gen. et dat. per omnes numeros disjunctim scribuntur.

VERBVM.

VERBORVM tres sunt voces; activa, passiva, et media utriusque particeps.

CONIVGATIONES sunt tredecim, sex gravitonorum [1], tres contractorum, et quatuor verborum in μι.

Conjugationes dignoscuntur per literas characteristicas, vel figurativas, quae et indices appellantur.

CHARACTERISTICA est triplex; praesentis, futuri primi, et perfecti; quae in gravitonis activis, unde caetera formantur, ultimam vocalem antecedit: sed in πτ, κτ, μν, prior litera est characteristica.

Characteristicae in conjugatione

	Praes.		Fut.		Perf.	
Prima	π	τέρ-πω	ψ	τέρ-ψω	φ	τέτερ-φα *delecto.*
	β	λεί-βω		λεί-ψω		λέλει-φα *sacrifico.*
	φ	γρά-φω		γρά-ψω		γέγρα-φα *scribo.*
	πτ	τύ-πτω		τύ-ψω		τέτυ-φα *verbero.*
Secunda	κ	πλέ-κω	ξ	πλέ-ξω	χ	πέπλε-χα *plico.*
	γ	λέ-γω		λέ-ξω		λέλε-χα *dico.*
	χ	βρέ-χω		βρέ-ξω		βέβρε-χα *rigo.*
	κτ	τί-κτω		τέ-ξω		τέτε-χα *pario.*
Tertia	τ	ἀνύ-τω	σ	ἀνύ-σω	κ	ἤνυ-κα *perficio.*
	δ	ᾄ-δω		ᾄ-σω		ᾖ-κα *cano.*
	θ	πεί-θω.		πεί-σω		πέπει-κα *suadeo.*
Quarta	σσ	πλα-σσω	σ et ξ	πλά-σω	κ et χ	πέπλα-κα *fingo.*
	ττ	ὀρύ-ττω [2]		ὀρύ-ξω		ὤρυ-χα *fodio.*
	ζ	φρά-ζω		φρά-σω		πέφρα-κα *dico.*
Quinta	λ	ψάλ-λω	ῶ	ψαλ-ῶ	κ	ἔψαλ-κα *psallo.*
	μ	νέ-μω		νεμ-ῶ		νενέμη-κα *distribuo.*
	ν	φαί-νω		φαν-ῶ		πέφαγ-κα *ostendo.*
	ρ	σπεί-ρω		σπερ-ῶ		ἔσπαρ-κα *sero.*
	μν	τέ-μνω		τεμ-ῶ		τετέμηκα *scindo.*
Sexta	ω purum	τί-ω	σ	τί-σω	κ	τέτικα *honoro.*

[1] Vel *barytonorum.* De ratione nominis vide supra, p 3, not. 2.

[2] Attici pro gemino σσ usurpant geminum ττ; ut, πλάσσω πλάττω, ὀρύσσω ὀρύττω; de quibus plura infra dicentur.

PORA sunt octo in voce activa et media; praesens, tum imperfectum, perfectum, plusquam perfe- ıdefinitum primum et secundum, futurum primum ıdum. In passiva additur paulo post futurum.
pora praecipua sunt praesens, futurum primum, :ctum; sed in voce passiva praesens, perfectum, initum secundum.
pora cognata sunt:
:ns, imperfectum, indefinitum secundum, futu- undum, et perfectum medium.
rum primum, et indefinitum primum.
ctum et plusquam perfectum; quibus in passiva ngruunt paulo post futurum, indefinitum primum, um primum.

ı sunt quinque; indicativus, imperativus, opta- ıbjunctivus, et infinitivus.

prima persona pluralis exit in μεν, prima dualis

tertia pluralis exit in σι vel ται, tertia dualis ea- cum secunda [2].

. Tertiis personis verborum in ι vel ε desinentibus r, si vocalis vel diphthongus sequatur; et apud ınte consonam.

2. Persona secunda et tertia singularis in subjun- rbi activi, et secunda singularis temporum in μαι, ι subscriptum finalibus ᾳ, ῃ, ῳ. Eaedem vocales ν sub se habent ι in perfecto optativi vocis pas- etinentque per omnes personas et numeros. In que demum persona cujuscunque temporis aut .iditur ι per contractionem factam in has vocales, subscribitur.

est in omnibus temporibus activae vocis, indefinitis passivis, :t plusquam perfecto medio.
est in praesenti, futuris, et perfecto indicativi, et in singulis ıs subjunctivi, per omnes voces.

Paradigma

Paradigma verbi gravitoni in voce activa.

Modus indicativus [1].

Tempus praeſens.

S. τύπτ-ω, τύπτ-εις, τύπτ-ει;
D. τύπτ-ετον, τύπτ-ετον; } *verbero.*
P. τύπτ-ομεν, τύπτ-ετε, τύπτ-ουσι.

Unde imperfectum.

S. ἔτυπτ-ον ἔτυπτ-ες, ἔτυπτ-ε;
D. ἐτύπτ-ετον, ἐτυπτ-έτην; } *verberabam.*
P. ἐτύπτ-ομεν, ἐτύπτ-ετε, ἔτυπτ-ον.

Futurum primum.

S. τύψ-ω, τύψ-εις, τύψ-ει;
D. τύψ-ετον, τύψ-ετον; } *verberabo.*
P. τύψ-ομεν, τύψ-ετε, τύψ-ουσι.

Unde indefinitum primum [2].

S. ἔτυψ-α, ἔτυψ-ας, ἔτυψ-ε;
D. ἐτύψ-ατον, ἐτυψ-άτην; } *verberavi.*
P. ἐτύψ-αμεν, ἐτύψ-ατε, ἔτυψ-αν.

Perfectum.

S. τέτυφ-α, τέτυφ-ας, τέτυφ-ε;
D. τετύφ-ατον, τετύφ-ατον; } *verberavi.*
P. τετύφ-αμεν, τετύφ-ατε, τετύφ-ασι.

[1] A modo indicativo reliqui omnes deducuntur.

[2] Indefinita, quae et Graeca appellatione *aoriſti* vocantur, ſunt pora incertae ſignificationis. Nunc enim pro perfecto, nunc pro pluſ perfecto, interdum pro imperfecto ponuntur. Imo futuri etiam ſign tionem quandoque habent, praeſertim in modo imperativo et ſubj tivo.

Unde plusquam perfectum.

ειν, ἐτετύφ-εις, ἐτετύφ-ει ; }
ειτον, ἐτετυφ-είτην ; } *verberaveram.*
ειμεν, ἐτετύφ-ειτε, ἐτετύφ-εισαν. }

Indefinitum secundum.

ν, ἔτυπ-ες, ἔτυπ-ε ; }
τον, ἐτυπ-έτην ; } *verberavi.*
μεν, ἐτύπ-ετε, ἔτυπ-ον. }

Unde futurum secundum.

τυπ-εῖς, τυπ-εῖ ; }
τον, τυπ-εῖτον ; } *verberabo.*
μεν, τυπ-εῖτε, τυπ-οῦσι. }

Modus imperativus.

Praesens *et* imperfectum.

τυπτέτω ; }
τον, τυπτ-έτων ; } *verbera.*
ε, τυπτ-έτωσαν. }

Indefinitum primum.

, τυψ-άτω ; }
ον, τυψ-άτων ; } *verberato tu*[1].
ε, τυψ-άτωσαν. }

Perfectum *et* plusquam perfectum.

, τέτυφ-έτω ; }
τον, τετυφ-έτων ; } *verberaveris tu*[2].
τε, τετυφ-έτωσαν. }

Indefinitum secundum.

τυπ-έτω ; }
ον, τυπ-έτων ; } *verberato tu*[1].
ε, τυπ-έτωσαν. }

[verb]eraveris, Nouv. Meth.
addit tamen : *Fac verberaveris*, five, *Hoc age, ut postmodo [verber]aris.* Similiter *Vrsin.* et *Verwey.*

Modus

Modus Optativus.

"Εἴθε *utinam* [1].

Praesens *et* imperfectum.

S. τύπτ-οιμι, τύπτ-οις, τύπτ-οι; } *verberem* v[el]
D. τύπτ-οιτον, τυπτ-οίτην; } *verberare[m]* [2]
P. τύπτ-οιμεν, τύπτ-οιτε, τύπτ-οιεν. }

Futurum primum.

S. τύψ-οιμι, τύ-ψοις, τύ-ψοι; } *verberem* [3].
D. τύψ-οιτον, τυψ-οίτην; }
P. τύψ-οιμεν, τύψ-οιτε, τύψ-οιεν. }

Indefinitum primum.

S. τύψ-αιμι, τύψ-αις, τύψ-αι; } *verberaver[im]* [4]
D. τύψ-αιτον, τυψ-αίτην; }
P. τύψ-αιμεν, τύψ-αιτε, τύψ-αιεν. }

Indefinitum Aeolicum [5].

S. τύψ-εια, τύψ-ειας, τύψ-ειε; } *verberaveri[m]*
D. τυψ-είατον, τυψ-ειάτην; }
P. τυψ-είαμεν, τυψ-είατε, τύψ-ειαν. }

Perfectum *et* plusquam perfectum.

S. τετύφ-οιμι, τετύφ-οις, τετύφ-οι; } *verberavi[ssem]* [6]
D. τετύφ-οιτον, τετυφ-οίτην; }
P. τετύφ-οιμεν, τετύφ-οιτε, τετύφ-οιεν. }

Indefinitum secundum.

S. τύπ-οιμι, τύπ-οις, τύπ-οι; } *verberaveri[m]* [7]
D. τύπ-οιτον, τυπ-οίτην; }
P. τύπ-οιμεν, τύπ-οιτε, τύπ-οιεν. }

1 Vt Latini optativis praeponunt *utinam*, sic Graeci s[ua]m εἴ[θε] εἴθε τύπτοιμι, *utinam verberem*: modus tamen hic plerumque vi[m] potentialem.

2 Solum *verberarem*, Gretser. *et* Voss.

3 Vel *verberaturus sim*, Vrsin.

4 Addit *verberem* vel *verberavissem* Vrsin.

5 Vsitatissimum esse hoc tempus apud omnes scriptores, maxim[e] [se]cunda et tertia singulari, et tertia plurali, notat *Gretserus*.

6 *Verberaverim* seu *verberavissem*, Vrsin.

7 Addit *verberem* vel *verberavissem* Id.

Fut

Futurum secundum.

-οῖμι, τυπ-οῖς, τυπ-οῖ ;
-οῖτον, τυπ-οίτην ; } verberavero [1].
-οῖμεν, τυπ-οῖτε, τυπ-οῖεν.

Modus subjunctivus.

'Εὰν si [2].

Praesens et Imperfectum.

-ω, τύπτ-ῃς, τυπτ-ῃ ;
-ητον, τύπτ-ητον ; } verberem vel verberarem.
-ωμεν, τύπτ-ητε, τύπτ-ωσι.

Indefinitum primum.

-ω, τύψ-ῃς, τύψ-ῃ ;
-ητον, τύψ-ητον ; } verberavero [3].
-ωμεν, τύψ-ητε, τύψ-ωσι.

Perfectum et plusquam perfectum.

-φ-ω, τετύφ-ῃς, τετύφ-ῃ ;
-φ-ητον, τετύφ-ητον ; } verberaverim vel verberavissem.
-φ-ωμεν, τετύφ-ητε, τετύφ-ωσι.

Indefinitum secundum.

-ω, τύπ-ῃς, τύπ-ῃ ;
-ητον, τύπ-ητον ; } verberavero [3].
-ωμεν, τύπ-ητε, τύπ-ωσι ;

Modus infinitivus.

-sens et imperfectum, τύπτ-ειν verberare.
-urum primum, τύψ-ειν verberaturum esse.
-finitum primum, τύψ-αι verberavisse [4].
-ctum et plusquam perfectum, τετυφ-έναι verberâsse.
-finitum secundum, τυπ-εῖν verberavisse [4].
-urum secundum, τυπ-εῖν verberaturum esse.

-erem, Vett. editt. verberem vel verberaturus sim, Vrsin.
-xioni subjunctivorum adhibent multi conjunctionem ἐὰν ; ut, ἐὰν verberem. At sine causa id factum, ut εἴθε in optativo, censet

-us addit verberem, verberaverim, et verberavissem.
verberare, Id.

PARTI-

PARTICIPIA[1].

Praesens *et* imperfectum.

M. ὁ τύπτ-ων, τοῦ τύπτ-οντος;
F. ἡ τύπτ-ουσα, τῆς τυπτ-ούσης; } *verberans*
N. τὸ τύπτ-ον, τοῦ τύπτ-οντος.

Futurum primum.

M. ὁ τύψ-ων, τοῦ τύψ-οντος;
F. ἡ τύψ-ουσα, τῆς τυψ-ούσης; } *verberatu*
N. τὸ τύψ-ον, τοῦ τύψ-οντος.

Indefinitum primum.

M. ὁ τύψ-ας, τοῦ τύψ-αντος;
F. ἡ τύψ-ασα, τῆς τυψ-άσης; } *qui verbe*
N. τὸ τύψ-αν, τοῦ τύψ-αντος.

Perfectum *et* plusquam perfectum.

M. ὁ τετυφ-ὼς, τοῦ τετυφ-ότος;
F. ἡ τετυφ-υῖα, τῆς τετυφ-υίας; } *qui verbe*
N. τὸ τετυφ-ὸς, τοῦ τετυφ-ότος.

Indefinitum secundum.

M. ὁ τυπ-ὼν, τοῦ τυπ-όντος;
F. ἡ τυπ-οῦσα, τῆς τυπ-ούσης; } *qui verbe*
N. τὸ τυπ-ὸν, τοῦ τυπ-όντος.

Futurum secundum.

M. ὁ τυπ-ῶν, τοῦ τυπ-οῦντος;
F. ἡ τυπ-οῦσα τῆς τυπ-ούσης; } *verberatu*
N. τὸ τυπ-οῦν, τοῦ τυπ-οῦντος.

[1] Participium praeteritum et futurum secundum peculiarem i rationem sibi vindicant, caetera adjectivorum trium terminatic niam sequuntur.

[2] Vel *verberaverat*, Vrsin.

ju

Conjugationes verborum gravitonorum activae vocis per omnes modos et tempora.

Prima conjugatio.

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Praes.	τύπτ-ω,	τύπτ-ε,	τύπτ-οιμι,	τύπτ-ω,	τύπτ-ειν,	τύπτ-ων.
Imperf.	ἔτυπτ-ον,					
Fut. 1.	τύψ-ω,		τύψ-οιμι,		τύψ-ειν,	τύψ-ων.
Indef. 1.	ἔτυψ-α,	τύψ-ον,	τύψ-αιμι [1],	τύψ-ω,	τύψ-αι,	τύψ-ας.
Perf.	τέτυφ-α,	τέτυφ-ε,	τετύφ-οιμι,	τετύφ-ω,	τετυφ-έναι,	τετυφ-ώς.
Plusq.	ἐτετύφ-ειν,					
Indef. 2.	ἔτυπ-ον,	τύπ-ε,	τύπ-οιμι,	τύπ-ω,	τυπ-εῖν,	τυπ-ών.
Fut. 2.	τυπ-ῶ,		τυπ-οῖμι,		τυπ-εῖν,	τυπ-ῶν.

Secunda conjugatio.

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Praes.	λέγ-ω,	λέγ-ε,	λέγ-οιμι,	λέγ-ω,	λέγ-ειν,	λέγ-ων.
Imperf.	ἔλεγ-ον,					
Fut. 1.	λέξ-ω,		λέξ-οιμι,		λέξ-ειν,	λέξ-ων.
Indef. 1.	ἔλεξ-α,	λέ-ξον,	λέξ-αιμι,	λέξ-ω,	λέξ-αι,	λέξ-ας.
Perf.	λέλεχ-α,	λέλεχ-ε,	λελέχ-οιμι,	λελέχ-ω,	λελεχ-έναι,	λελεχ-ώς.
Plusq.	ἐλελέχ-ειν,					
Indef. 2.	ἔλεγ-ον,	λέγ-ε,	λέγ-οιμι,	λέγ-ω,	λεγ-εῖν,	λεγ-ών.
Fut. 2.	λεγ-ῶ,		λεγ-οῖμι,		λεγ-εῖν,	λεγ-ῶν.

[1] Indefinitum Aeolicum τύψεια hic omittitur, et in reliquis conjugationibus.

Tertia

Tertia conjugatio.

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Praes.	πείθ-ω,	πεῖθ-ε,	πείθ-οιμι,	πείθ-ω,	πείθ-ειν,	πείθ-ων.
Imperf.	ἔπειθ-ον,					
Fut. 1.	πείσ-ω,		πείσ-οιμι,		πείσ-ειν,	πείσ-ων.
Indef. 1.	ἔπεισ-α,	πεῖσ-ον,	πείσ-αιμι,	πείσ-ω,	πεῖσ-αι,	πείσ-ας.
Perf.	πέπεικ-α,	πέπεικ-ε,	πεπείκ-οιμι,	πεπείκ-ω,	πεπεικ-έναι,	πεπεικ-ώς.
Plusq.	ἐπεπείκ-ειν,					
Indef. 2.	ἔπιθ-ον,	πίθ-ε,	πίθ-οιμι,	πίθ-ω,	πιθ-εῖν,	πιθ-ών.
Fut. 2.	πιθ-ῶ,		πιθ-οῖμι,		πιθ-εῖν,	πιθ-ῶν.

Quarta conjugatio.

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Praes.	φράζ-ω,	φράζ-ε,	φράζ-οιμι,	φράζ-ω,	φράζ-ειν,	φράζ-ων.
Imper.	ἔφραζ-ον,					
Fut. 1.	φράσ-ω,		φράσ-οιμι,		φράσ-ειν,	φράσ-ων.
Indef. 1.	ἔφρασ-α,	φράσ-ον,	φράσ-αιμι,	φράσ-ω,	φράσ-αι,	φράσ-ας.
Perf.	πέφρακ-α					

Praes.	σπείρ-ω,	σπεῖρ-ε,	σπείρ-οιμι,	σπείρ-ω,	σπείρ-ειν,	σπείρ-ων.
Imperf.	ἔσπειρ-ον,					
Fut. 1.	σπερ-ῶ,		σπερ-οῖμι,		σπερ-εῖν,	σπερ-ῶν.
Indef. 1.	ἔσπειρ-α,	σπεῖρ-ον,	σπείρ-αιμι,	σπείρ-ω,	σπεῖρ-αι,	σπείρ-ας.
Perf.	ἔσπαρκ-α,	ἔσπαρκ-ε,	ἐσπάρκ-οιμι,	ἐσπάρκ-ω,	ἐσπαρκ-έναι,	ἐσπαρκ-ώς.
Plusq.	ἐσπάρκ-ειν,					
Indef. 2.	ἔσπαρ-ον,	σπάρ-ε,	σπάρ-οιμι,	σπάρ-ω,	σπαρ-εῖν,	σπαρ-ών.
Fut. 2.	σπαρ-ῶ,		σπαρ-οῖμι,		σπαρ-εῖν,	σπαρ-ῶν.

Sexta conjugatio.

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Praes.	ἀκού-ω, } audio	ἄκου-ε,	ἀκού-οιμι,	ἀκού-ω,	ἀκού-ειν,	ἀκού-ων.
Imperf.	ἤκου-ον,					
Fut. 1.	ἀκούσ-ω,		ἀκούσ-οιμι,		ἀκούσ-ειν,	ἀκούσ-ων.
Indef. 1.	ἤκουσ-α,	ἄκουσ-ον,	ἀκούσ-αιμι,	ἀκούσ-ω,	ἀκοῦσ-αι,	ἀκούσ-ας.
Perf.	ἤκουκ-α,	ἤκουκ-ε,	ἠκουκ-οιμι,	ἠκούκ-ω,	ἠκουκ-έναι,	ἠκουκ-ώς.
Plusq.	ἠκούκ-ειν,					
Indef. 2.	ἤκο-ον,	ἄκο-ε,	ἀκό-οιμι,	ἀκό-ω,	ἀκο-εῖν,	ἀκο-ών.
Fut. 2.	ἀκο-ῶ,		ἀκο-οῖμι,		ἀκο-εῖν,	ἀκο-ῶν.

Temporum formatio.

Praesens.

PRAESENS est thema et fundamentum ver :ut τύπτω.

Imperfectum.

IMPERFECTUM formatur a prima persona singulari praesentis, mutando ω in ον, et praeponendo augmentum: ut, τύπτω, ἔτυπτον.

Augmentum.

AUGMENTUM est duplex, syllabicum et temporale.

SYLLABICUM augmentum est ε, cum verbum incipiat a consonante: tunc enim ε praefigitur imperfecto, plusquamperfecto, indefinito primo, et indefinito secundo modi indicativi; sed non in reliquis modis.

Attici mutant ε syllabicum augmentum in temporale η: ut, ἔμελλον, ἤμελλον *futurus eram.*

Verbis incipientibus ab ο vel ω Attici praefigunt ε: ut, ὁράω *video*, ἑώραον.

Poëtae praeponunt ε indefinitis, sive a vocali sive a diphthongo incipientibus: ut, ἔειπα, pro εἶπα *dixi.*

Si verbum incipiat a ρ, geminatur ρ post ε: ut, ῥίπτω *jacio*, ἔρριπτον.

TEMPORALE augmentum est, cum verbum incipiat a mutabili vocali, vel a mutabili diphthongo.

Mutabiles vocales sunt, α, ε, ο: α et ε mutantur in η: ut ἀκούω *audio*, ἤκουον; ἐρείδω *firmo*, ἤρειδον: et ο mutatur in ω; ut, ὀρύττω *fodio*, ὤρυττον.

Mutabiles diphthongi sunt, αι, αυ, οι: αι mutatur in ῃ: ut, αἴρω *tollo*, ᾖρον: αυ in ηυ; ut, αὐξάνω *augeo*, ηὔξανον: οι in ῳ; ut, οἰκίζω *aedifico*, ᾤκιζον.

SI verbum incipiat ab immutabili vocali, vel ab immutabili diphthongo, idem erit initium omnium temporum.

Im

tabiles vocales sunt η, ι, υ, ω : ut, ἠχέω *sono*, ἤχεον; *upor*, ἴξευον; ὑϐρίζω *injuria afficio*, ὕϐριζον; ὤθω ὦθον.

:abiles diphthongi sunt ει, ευ, ου : ut, εἰκάζω εἴκαζον; εὐθύνω *dirigo*, εὔθυνον; οὐτάζω *vulnero*,

tamen ευ mutatur in ηυ : ut, εὔχομαι *opto*, ηὔ-

:. Quatuor sunt verba incipientia ab α, quae :um non admittunt : ut, ἄω *spiro*, ἄον; αἴω *audio*, ηθέσσω *insuetus sum*, ἀήθεσσον; ἀηδίζομαι *taedio* ἀηδιζόμην.

ε. Quaedam ab ε incipientia pro augmento ad- ι post ε : ut, ἔχο *habeo*, εἶχον; ἑλὼ *capio*, εἷλον; ἑλκύω, ἑλκίζω *traho*; ἕρπο, ἑρπύζω *serpo*; ἑσπέω μαι *sequor*, ἐρέω *dico*, ἑστιάω *convivio excipio*, ἕζω ἐάω *sino*, ἕω *induo*, ἐρύω *traho*; ἔθω, ἐθίζω *assuefacio*; ι *operor*; ἔπω *dico*, εἶπον, quod servat augmentum ibus modis. Sed ἑορτάζω *festum celebro*, facit et ἑώρταζον.

;. Quaedam etiam ab οι incipientia nullum habent tum : ut, οἰακίζω *guberno*, οἰνίζω *vinum redoleo*, αι *auguror*, οἰόομαι *solus ago*, οἰμάω *impetu ruo*; et n alia. Sed οἰνοχέω *vinum infundo*, et οἰμώζω *ploro*, .t vel omittunt augmentum.

Augmentum compositorum.

BA composita augmentum habent in medio, si ıt a praepositione, vel adverbiis δυς et ευ ante em : ut, ἐναλλάσσω *immuto*, ἐνήλλασσον; προσ- *adjicio*, προσέϐαλλον : δυσαρεστέω *displiceo*, δυσηρέσ- ὐεργετέω *benefacio*, εὐηργέτεον.

a tamen, quae a praepositione incipiunt, hic ex-)ent : ut, ἀμφισϐητέω *ambigo*, ἠμφισϐήτεον; sic ἀμφι-

 ἕννυμι

ἐννυμι *induo*, ἀνοίγω *aperio*, ἀντιβολέω *occurro*, ἀντιδικέ *versor*, ἀφεύω *accendo*, ἀφηνιάζω *detrecto*, ἀφίημι *di* ἐμμέλω *curo*, ἐνέπω *dico*; καθεύδω *dormio*, καθέζομ κάθημαι *sedeo*; καθίζω *sedere facio*.

Reliqua augmentum habent in initio: ut, φιλ *philosophor*, ἐφιλοσόφεον; πειθαρχέω *pareo*, ἐπειθάρχεον λογέω *confiteor*, ὡμολόγεον; παλιλλογέω *repeto*, ἐπαλιλ ἀφ:ονέω *desipio*, ἠφρόνεον; δυστυχέω *infelix sum*, ἐδυστ

Quaedam autem et in principio, et in medi gentur: ut, ἐνοχλέω *turbo*, ἠνώχλεον; ἀναρθόω *c* ἠνώρθοον.

Praepositiones in compositis, si vocalibus gantur, finalem suam amittunt vocalem: ut, ἐπέ *hibeo*. Retinent autem περὶ et πρὸ; ut, περιέχω *c* προάγω *praeeo*: et aliquando ἀμφι; ut, ἀμφελί ἀμφιελίσσω *circumvolvo*. Πρὸ tamen saepe contra ut, προέχω πρoῦχω *praeceao*.

Praepositio mutat suam tenuem in aspiratam, si v incipiat ab aspirata: ut, καθάπτομαι *attingo*, a κ ἅπτομαι.

Iones nonnunquam abjiciunt augmentum ex fecto, plusquam perfecto, et utroque indefinit τύπτον pro ἔτυπτον, τύψα pro ἔτυψα, τετύφειν pro ἐτ τύπον pro ἔτυπον.

Futurum primum.

Futurum primum formatur a prima persona si praesentis, mutando ultimam syllabam in conjug:

Prima	in	ψω,
Secunda		ξω,
Tertia		σω,
Quarta		σω et ξω,
Quinta		λῶ, μῶ, νῶ, ρῶ circumflexa,
Sexta		σω:

ut in tabula jam allata expositum fuit [1].

[1] Vid. pag. 40.

lefinentibus autem in σσω et τlω alia formant fu-
in σω, alia in ξω, et alia in utroque; quae uſus
t.

nentium in ζω multa efferunt futurum per ξω; ut, *livido*, ἐναρίζω *interficio*, κράζω *clamo*, μαστίζω *fla-* ἱμώζω *ploro*, ῥέζω *facio*, σlάζω *ſtillo*, σφάζω *occido*: per γξω; ut, κλάζω *frango*, πλάζω *ſeduco*: et quae- :r ξω et σω; ut, ἁρπάζω *rapio*, βάζω *loquor*, βασlά- *o*, θερίζω *meto*, παίζω *ludo*. Σαλπίζω autem, *tuba* icit σω et γξω [1].

VLTIMA futuri primi ſemper fere [2] longa eſt, niſi ıta conjugatione, ubi ſemper corripitur: vel eli- ſecundam conſonantem; ut, τέμνω *ſcindo*, τεμῶ: ındam vocalem diphthongi; ut, φαίνω *oſtendo*, φα- :l corripiendo ancipitem; ut, κρίνω *judico*, κρινῶ. llaba in έω formant futurum in εύσω: ut, πλέω πλεύσω; ῥέω *fluo*, ῥεύσω: praeter δέω *ligo*, δη-

edam futura ſpiritum thematis non ſervant; ut, a τρέφω *nutrio*; θρέξω, a τρέχω *curro*; ἕξω, ab ἔχω *ha-* θύψω, a τύφω *fumum excito* [4].

1. In polyſyllabis quartae conjugationis Attici ζ, et circumflectunt ῶ: ut, νομίζω *arbitror*, νομιῶ; *ιαι gradior*, βαδιοῦμαι.

2. Dores mutant in quartà conjugatione ζω in ıt, κωμάσδω pro κωμάζω, *laſcivio*: et futura in σω ut, βαδίζω *eo*, βαδίσω, βαδίξω.

3. Aeoles efferunt futurum in ρῶ per σω: ut, *ito*, ὀρῶ, ὄρσω.

his videatur *Busbius*, qui multa alia collegit.
ıres editiones vocem *fere* omittunt; multa tamen verba in αζω et ıntia penultimam futuri primi correptam habere oſtendit *Clarkius*, 1. v. 140.
differentiam adverbii ἔξω *extra*,
ııs ſpiritus thematis a poſteriori ad priorem ſyllabam retrahitur

E 3 *Obſ.* 4

Obs. 4. Poëtae in futuro sextae conjugationis abjiciunt σ: ut, δήω *inveniam*, pro δήσω, a δέω; *claudam*, pro κλείσω; et κέω seu κείω, *cubabo*, pro a κέω.

Indefinitum primum.

INDEFINITUM primum formatur a prima pe singulari futuri primi, mutando ω in α, et praepo augmentum: ut, τύψω, ἔτυψα.

Penultima indefiniti primi semper fere longa est, in quinta conjugatione α mutatur in η; ut, ψαλῶ, ἔ ε in ει: ut σπερῶ, ἔσπειρα.

Quinque sunt indefinita prima, quae futuri primi racteristicam non assumunt: ut, ἔθηκα *posui*, ἔδωκα ἧκα *misi*, εἶπα *dixi*, ἤνεγκα *tuli*.

Ex quibusdam indefinitis primis σ excluditur: u ἔχευσα, ἔχευα, ἔχεα, a χέω *fundo*; ἔκαυσα, ἔκηα, *uro*; ἔσευσα, ἔσευα, a σεύω *moveo*; ἤλευα, ab ἀλεύω et ἤκεια, ab ἀκέω *sano*.

Perfectum.

PERFECTUM formatur a prima persona singula turi primi, mutando in conjugatione

Prima ψω in φα,	Et praefigitur prima conso
Secunda ξω in χα,	thematis cum ε, si verbun
Tertia σω in κα,	cipiat a simplici conson
Quarta σω in κα,	ut, τύπτω, τέτυφα: vel a
et ξω in χα,	cum liquida: ut, γράφω, γ
Quinta ῶ in κα,	φα [1]. In aliis ε tantum pr
sed μῶ in μηκα,	ponitur: ut, ζάω *vivo*, ἔ
Sexta σω in κα.	σκάπτω *fodio*, ἔσκαφα.

Cum verbum incipiat ab aspirata, adsumit suam em: ut, θύω *sacrifico*, τέθυκα. Si incipiat a ρ, gemi ρ, et ε praefigitur: ut, ῥίπτω *praecipito*, ἔῤῥιφα.

[1] Sed γρηγορέω *vigilo*, et γνωρίζω *notum facio*, ε solum prae ἐγρήγορκα enim et ἐγνώρικα tantum sunt in usu.

Si verbum incipiat a vocali vel diphthongo mutali, idem erit initium perfecti et imperfecti: ut, ~~ἤκουον~~ ἤκουον, ἤκοφκα, ab *ἀκούω audio*.

Disyllaba quintae conjugationis mutant ε futuri in α: ut, *στέλλω mitto*, *στελῶ*, *ἔσταλκα*[1].

Disyllaba in *είνω*, *ίνω*, *ύνω*, abjiciunt ν futuri in perfecto: ut, *κτείνω interficio*, *κτενῶ*, *ἔκτακα*; *κρίνω judico*, *κρινῶ*, *κέκρικα*; *θύνω ruo*, *θυνῶ*, *τέθυκα*. Caetera mutant ν in γ: ut, *φαίνω ostendo*, *πέφαγκα*; *μολύνω contamino*, *μεμόλυγκα*[2].

Verba incipientia a *κτ* vel *μν* repetunt primam literam thematis: ut, *κτάομαι possideo*, *κέκτημαι*; *μνάομαι commemoro*, *μέμνημαι*: praeteo *κτείνω occido*, *ἔκτακα*.

Attici verbis incipientibus ab α, ε, ο, brevibus praeponunt duas priores literas thematis; et tertia syllaba corripitur, si perfectum tres syllabas excesserit: ut, *ἀλήθω molo*, *ἤλεκα*, *ἀλήλεκα*[3].

Si verbum incipiat a λ, vel μ, Attici praefigunt ει: ut, *εἴληφα*, ab inusitato *λήβω capio*; *μείρομαι sortior*, *εἵμαρμαι*, unde *εἱμαρμένη* sors, *fatum*.

In disyllabis primae et secundae conjugationis Attici convertunt ε penultimam praesentis in ο: ut, *στρέφω verto*, *ἔστροφα*; *κλέπτω furor*, *κέκλοφα*.

Plusquam perfectum.

PLVSQVAM PERFECTVM formatur a prima persona singulari perfecti, mutando α in ειν; et praeponendo augmentum ε, si perfectum incipiat a consonante: ut, *τέτυφα*, *ἐτετύφειν*[4].

Indefinitum secundum.

INDEFINITVM secundum formatur a prima persona,

[1] Retinetur autem ε futuri in μῶ: ut, *νεμῶ*, *νενέμηκα*.

[2] Vid. supra, pag. 2, not. 8.

[3] Sed *ἐρείδω*, *ἤρεικα*, *ἐρήρεικα*.

[4] In reliquis verò idem est principium perfecti et plusquam perfecti.

singulari praesentis, mutando ω in ον, praponendo augmentum, et servando characteristicam praesentis: ut γράφω ἔγραφον, τύπτω ἔτυπον.

Penultima hujus indefiniti plerumque brevis est; unde si penultima praesentis sit longa positione, posterior consonans abjicitur: ut, κάμνω *laboro*, ἔκαμον.

Vocales et diphthongi praesentis in penultima indefiniti secundi ita mutantur:

ε, η, ω, αι, αυ in α; ευ in υ; ου in ο; ει in ι: ut	δέρω *excorio*, ἔδαρον. λήθω *lateo*, ἔλαθον. τρώγω *comedo*, ἔτραγον. καίω *uro*, ἔκαον. παύω *sedo*, ἔπαον. φεύγω *fugio*, ἔφυγον. ἀκούω *audio*, ἤκοον. λείπω *linquo*, ἔλιπον.

Sed ἔλεγον, a λέγω *dico*; ἔβλεπον a βλέπω *video*; ἔφλεγον a φλέγω *uro*, ε retinent.

Porro in disyllabis quintae conjugationis ει mutatur in α; ut, σπείρω *fero*, ἔσπαρον: in trisyllabis vero in ε; ut ὀφείλω *debeo* ὤφελον.

In quarta conjugatione, si futurum primum exit in σω indefinitum secundum definit in δον; si in ξω, in γον: ut φράζω *dico*, φράσω, ἔφραδον; τάττω *ordino*, τάξω, ἔταγον.

Septem indefinita secunda irregulariter formantur: ut

βλάπτω *noceo*, ἔβλαβον.	θάπτω *sepelio*, ἔταφον.
καλύπτω *tego*, ἐκάλυβον.	ῥάπτω *suo*, ἔῤῥαφον.
κρύπτω *abscondo*, ἔκρυβον.	σκάπτω *fodio*, ἔσκαφον.
βάπτω *tingo*, ἔβαφον.	

Item verba quaedam disyllaba penultimam habent longam: ut, ᾄδω *cano*, ᾖδον; ἕλκω *trabo*, εἷλκον [a]. Et pauca trisyllaba: ut, ἐνέγκω *fero*, ἤνεγκον; πέρθω *vasto* ἔπαρθον.

Obs. Iones nonnunquam in hoc tempore geminatione uti solent; ut, pro ἔκαμον, κέκαμον *laboravi*.

[a] Augmenti ratione hoc evenit.

Verba sextae conjugationis carent plerumque indefinito secundo, futuro secundo, et perfecto medio [1].

Futurum secundum.

Futurum secundum formatur a prima persona singulari indefiniti secundi, mutando ον in ῶ circumflexum, et abjiciendo augmentum : ut, ἔτυπον, τυπῶ.

In quinta conjugatione idem saepe est utrumque futurum : ut, ψάλλω ψαλῶ, et ἔψαλον ψαλῶ.

Reliqui modi cum suis temporibus formantur ab indicativo per omnes voces, tempora similia a similibus.

Verbum auxiliare εἰμὶ, *sum*, sic inflectitur.

Modus Indicativus.

	Singul.	Dual.	Plural.
r.	εἰμὶ, εἷς vel εἶ, ἐστὶ ;	ἐστὸν, ἐστὸν ;	ἐσμὲν, ἐστὲ, εἰσί.
m.	ἦν, ἦς, ἦ vel ἦν ;	ἦτον, ἤτην ;	ἦμεν, ἦτε, ἦσαν.
l. p.	ἤ-μην, σο, το ;	μεθον, σθον, σθην ;	μεθα, σθε, ντο [2].
. I.	ἔσ-ομαι, ῃ, εται ;	όμεθον, εσθον, ἐσθον ;	όμεθα, εσθε, ονται.

Imperativus.

	Singul.	Dual.	Plural.
r.	ἴσθι vel ἔσθι [3], ἔστω ;	ἔστον, ἔστων ;	ἔστε, ἔστωσαν.

Optativus.

	Singul.	Dual.	Plural.
r.	εἴην, εἴης, εἴη ;	εἴητον, εἰήτην ;	εἴημεν, εἴητε, εἴησαν.
. I.	ἐσοί-μην, ο, το ;	μεθον, σθον, σθην ;	μεθα, σθε, ντο.

Subjunctivus.

	Singul.	Dual.	Plural.
raes.	ὦ, ᾖς, ᾖ ;	ἦτον, ἦτον ;	ὦμεν, ἦτε, ὦσι.

Infinitivus.

Praes. εἶναι. Fut. 1. ἔσεσθαι.

[1] Itaque verbum ἀκούω, ut integrum hujus conjugationis exemplum, suppositum fuit.

[2] Imperfectum medium esse ab ἴεμαι, pro ἵεμαι, vult Vrsinus.

[3] Vel ἴσο.

Participium.

Participium.

Praes. N. ὤν, οὖσα, ὄν; G. ὄντος, οὔσης, ὄντος.
Fut. 1. N. ἐσόμεν-ος, η, ον; G. ἐσομέν-ου, ης, ου.

Conjugatio per tempora et modos.

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subj.	Infin.	Partic
Praes.	εἰμὶ, }	ἴσθι, ἔσθι,	εἴην,	ὦ,	εἶναι,	ὤν.
Imp.	ἦν, }					
Pl. p.	ἤμην.					
Fut. 1.	ἔσομαι,		ἐσοίμην,		ἔσεσθαι,	ἐσόμεν

Paradigma verbi gravitoni, in voce passiva

Modus indicativus.

Praesens.

S. τύπτ-ομαι, τύπτ-ῃ, τύπτ-εται;
D. τυπτ-όμεθον, τύπτ-εσθον, τύπτ-εσθον; } *verberor.*
P. τυπτ-όμεθα, τύπτ-εσθε, τύπτ-ονται.

Unde Imperfectum.

S. ἐτυπτ-όμην, ἐτύπτ-ου, ἐτύπτ-ετο;
D. ἐτυπτ-όμεθον, ἐτύπτ-εσθον, ἐτυπτ-έσθην; } *verberabar.*
P. ἐτυπτ-όμεθα, ἐτύπτ-εσθε, ἐτύπτ-οντο.

Perfectum.

S. τέτυ-μμαι, τέτυ-ψαι, τέτυ-πται;
D. τετύ-μμεθον, τέτυ-φθον, τέτυ-φθον; } *verberatus s[um]*
P. τετύ-μμεθα, τέτυ-φθε, τετυ-μμένοι εἰσί.

Unde plusquam perfectum.

S. ἐτετύ-μμην, ἐτέτυ-ψο, ἐτέτυ-πτο;
D. ἐτετύ-μμεθον, ἐτέτυ-φθον, ἐτετύ-φθην; } *verberatus eram.*
P. ἐτετύ-μμεθα, ἐτέτυ-φθε, ἐτετυ-μμένοι ἦσαν.

Et paulò post futurum.

S. τετύψ-ομαι, τετύψ-ῃ, τετύψ-εται;
D. τετυψ-όμεθον, τετύψ-εσθον, τετύψ-εσθον; } *mox verberabor*[1].
P. τετυψ-όμεθα, τετύψ-εσθε, τετύψ-ονται.

1 *Mox verberatus ero*, Vrsin. *Penè jam verberatus sum*, Voss.

Et indefinitum primum.

ἐτύφθ-ην, ἐτύφθ-ης, ἐτύφθ-η ;
ἐτύφθ-ητον, ἐτυφθ-ήτην ;
ἐτύφθ-ημεν, ἐτύφθ-ητε, ἐτύφθ-ησαν. } *verberatus fui.*

Unde futurum primum.

τυφθήσ-ομαι, τυφθήσ-ῃ, τυφθήσ-εται ;
τυφθησ-όμεθον, τυφθήσ-εσθον, εσθον ;
τυφθησ-όμεθα, τυφθήσ-εσθε, ονται. } *verberabor.*

Indefinitum secundum.

ἐτύπ-ην, ἐτύπ-ης, ἐτύπ-η ;
ἐτύπ-ητον, ἐτυπ-ήτην ;
ἐτύπ-ημεν, ἐτύπ-ητε, ἐτύπ-ησαν. } *verberatus fui.*

Unde futurum secundum.

τυπήσ-ομαι, τυπήσ-ῃ, τυπήσ-εται ;
τυπησ-όμεθον, τυπήσ-εσθον, εσθον ;
τυπησ-όμεθα, τυπήσ-εσθε, τυπήσ-ονται. } *verberabor.*

Modus imperativus.

Praesens *et* imperfectum.

τύπτ-ου, τυπτ-έσθω ;
τύπτ-εσθον, τυπτ-έσθων ;
τύπτ-εσθε, τυπτ-έσθωσαν. } *verberare.*

Perfectum *et* plusquam perfectum.

τέτυ-ψο, τετύ-φθω ;
τέτυ-φθον, τετύ-φθων ;
τέτυφθε, τετύ-φθωσαν. } *verberatus esto.*

Indefinitum primum.

τύφθ-ητι, τυφθ-ήτω ;
τύφθ-ητον, τυφθ-ήτων ;
τύφθ-ητε, τυφθ-ήτωσαν. } *verberator tu.*

Indefinitum secundum.

τύπ-ηθι, τυπ-ήτω ;
τύπ-ητον, τυπ-ήτων ;
τύπ-ητε, τυπ-ήτωσαν. } *verberator tu.*

Modus

Modus optativus.

Ἔιθε *utinam*.

Praesens *et* imperfectum.

S. *τυπτ-οίμην, τύπτ-οιο, τύπτ-οιτο;*
D. *τυπτ-οίμεθον, τύπτ-οισθον, τυπτ-οίσθην;*
P. *τυπτ-οίμεθα, τυπτ-οισθε, τύπτ-οιντο.*
} *verberer* vel *verberarer*.

Perfectum *et* plusquam perfectum.

S. *τετυ-μμένος, εἴην, εἴης, εἴη;*
D. *τετυ-μμένω, εἴητον, εἰήτην;*
P. *τετυ-μμένοι εἴημην εἴητε, εἴησαν.*
} *verberatus sim* vel *essem* [1].

Paulò post futurum.

S. *τετυψ-οίμην, τετύψ-οιο, τετύψ-οιτο;*
D. *τετυψ-οίμεθον, τετύψ-οιθον, τετυψ-οίσθην;*
P. *τετυψ-οίμεθα, τετύψ-οισθε, τετύψ-οιντο.*
} *mox verberer* [2].

Indefinitum primum.

S. *τυφθ-είην, τυφθ-είης, τυφθ-είη;*
D. *τυφθ-είητον, τυφθ-ειήτην;*
P. *τυφθ-είημεν, τυφθ-είητε, τυφθ-είησαν.*
} *verberatus sim* vel *fuerim*.

Futurum primum.

S. *τυφθησ-οίμην, τυφθήσ-οιο, τυφθήσ-οιτο;*
D. *τυφθησ-οίμεθον, τυφθήσ-οισθον, οίσθην;*
P. *τυφθησ-οίμεθα, τυφθήσ-οισθε, οιντο.*
} *verberer* [3].

Indefinitum secundum.

S. *τυπ-είην, τυπ-είης, τυπ-είη;*
D. *τυπ-είητον, τυπ-ειήτην;*
P. *τυπ-είημεν, τυπ-είητε, τυπ-είησαν.*
} *verberatus sim* vel *fuerim*.

Futurum secundum.

S. *τυπησ-οίμην, τυπήσ-οιο, τυπήσ-οιτο;*
D. *τυπησ-οίμεθον, τυπήσ-οισθον, οίσθην;*
P. *τυπησ-οίμεθα, τυπήσ-οισθε, τυπήσ-οιντο.*
} *verberer* [3].

[1] Voss. addit. *fuerim* vel *fuissem*. [2] *Mox ero verberatus*, Vrsin.
[3] Vel *verberandus sim*, Id.

Modus

Modus subjunctivus.

Ἐὰν *si.*

Praesens *et* imperfectum.

S.	τύπ-ωμαι, τύπ-ῃ, τύπ-ηται ;	*verberer* vel *verberarer.*
D.	τυπ-ώμεθον, τύπ-ησθον, τύπ-ησθον ;	
P.	τυπ-ώμεθα, τύπ-ησθε, τύπ-ωνται.	

Perfectum *et* plusquam perfectum.

S.	τετυ-μμένος ὦ, ᾖς, ᾖ ;	*verberatus sim* vel *essem* [1].
D.	τετυ-μμένω ἦτον, ἦτον ;	
P.	τετυ-μμένοι ὦμεν, ἦτε, ὦσι.	

Indefinitum primum.

S.	τυφθ-ῶ, τυφθ-ῇς, τυφθ-ῇ ;	*verberatus sim* vel *fuerim,*
D.	τυφθ-ῆτον, τυφθ-ῆτον ;	*ero* vel *fuero* [2].
P.	τυφθ-ῶμεν, τυφθ-ῆτε, τυφθ-ῶσι.	

Indefinitum secundum.

S.	τυπ-ῶ, τυπ-ῇς, τυπ-ῇ ;	*verberatus sim* vel *fuerim,*
D.	τυπ-ῆτον, τυπ-ῆτον ;	*ero* vel *fuero* [2].
P.	τυπ-ῶμεν, τυπ-ῆτε, τυπ-ῶσι.	

Modus infinitivus.

Praes. *et* imperf. τύπ-εσθαι *verberari.*
Perf. *et* plusquam perf. τετύ-φθαι *verberatum esse* vel *fuisse.*
Paulò post futurum, τετύψ-εσθαι *mox verberatum iri* [3].
Indefinitum primum, τυφ-θῆναι *verberatum esse* vel *fuisse.*
Futurum primum, τυφθήσ-εσθαι *verberatum iri* [4].
Indefinitum secundum, τυπ-ῆναι *verberatum esse* vel *fuisse.*
Futurum secundum, τυπήσ-εσθαι *verberatum iri* [4].

1 Voss. addit. *fuerim* vel *fuissem.*
2 Ita Voss. Sed. *essem* quoque addit. Vrsin.
3 *Mox verberatum fore,* Vrsin.
4 Sic Voss. *Verberandum esse,* Nouv. Meth.

PARTI-

PARTICIPIA.

Praesens et imperfectum.

M. ὁ τυπτόμεν-ος, τοῦ τυπτομέν-ου ;
F. ἡ τυπτομέν-η, τῆς τυπτ-ομέν-ης ; } qui verbe
N. τὸ τυπτόμεν-ον, τοῦ τυπτομέν-ου.

Perfectum *et* plusquam perfectum.

M. ὁ τετυμμέν-ος, τοῦ τετυμμέν-ου ;
F. ἡ τετυμμέν-η, τῆς τετυμμέν-ης ; } verberat
N. τὸ τετυμμέν-ον, τοῦ τετυμμέν-ου.

Paulò post futurum.

M. ὁ τετυψόμεν-ος, τοῦ τετυψομέν-ου ;
F. ἡ τετυψομέν-η, τῆς τετυψομέν-ης ; } qui mox v bitur [2].
N. τὸ τετυψόμεν-ον, τοῦ τετυψομέν-ου.

Indefinitum primum.

M. ὁ τυφθ-εὶς, τοῦ τυφθ-έντος ;
F. ἡ τυφθ-εῖσα, τῆς τυφθ-είσης ; } verberati
N. τὸ τυφθ-ὲν, τοῦ τυφθ-έντος.

Futurum primum.

M. ὁ τυφθησόμεν-ος, τοῦ τυφθησομέν-ου ;
F. ἡ τυφθησομέν-η, τῆς τυφθησομέν-ης ; } verberan
N. τὸ τυφθησόμεν-ον, τοῦ τυφθησομέν-ου.

Indefinitum secundum.

M. ὁ τυπ-εὶς, τοῦ τυπ-έντος ;
F. ἡ τυπ-εῖσα, τῆς τυπ-είσης ; } verberati
N. τὸ τυπ-ὲν, τοῦ τυπ-έντος.

Futurum secundum.

M. ὁ τυπησόμεν-ος, τοῦ τυπησομέν-ου ;
F. ἡ τυπησομέν-η, τῆς τυπησομέν-ης ; } verberan
N. τὸ τυπησόμεν-ον, τοῦ τυπησομέν-ου.

1 Vel *verberabatur*, Gretser. et alii.
2 *Qui mox verberatus erit*, Vrsin.

Prima conjugatio.

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infinit.	Particip.
Praes.	τύπτ-ομαι	τύπτ-ου,	τυπτ-ο μην,	τύπτ-ωμαι,	τύπτ-εσθαι,	τυπτόμεν-ος.
Imperf.	ἐτυπτ-όμην,					
Perf.	τέτυ-μμαι,	τέτυψ-ο,	τετυ-μμένος εἴην,	τετυ-μμένος ὦ,	τετύ-φθαι,	τετυμμέν-ος.
Plusq. p.	ἐτετύ-μμην,					
Paul. p.f.	τετύψ-ομαι,		τετυψ-ο μην,		τετύψ-εσθαι,	τετυψόμεν-ος.
Indef. 1.	ἐτύφθ-ην,	τύφθ-ητι,	τυφθ-είην,	τυφθ-ῶ,	τυφθ-ῆναι,	τυφθ-ε ς.
Fut. 1.	τυφθήσ-ομαι,		τυφθησ-οίμην,		τυφθήσ-εσθαι,	τυφθησόμεν-ος.
Indef. 2.	ἐτύπ-ην,	τύπ-ηθι,	τυπ-ειην,	τυπ-ῶ,	τυπ-ῆναι,	τυπ-είς.
Fut. 2.	τυπήσ-ομαι,		τυπησ-οίμην,		τυπήσ-εσθαι,	τυπησόμεν-ος.

Secunda conjugatio.

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infinit.	Particip.
Praes.	λέγ-ομαι,	λέγ-ου,	λεγ-οίμην,	λέγ-ωμαι,	λέγ-εσθαι,	λεγόμεν-ος.
Imperf.	ἐλεγ-όμην,					
Perf.	λέλε-γμαι,	λέλε-ξο,	λελε-γμένος εἴην,	λελε-γμένος ὦ,	λελέ-χθαι,	λελεγμέν-ος.
Plusq. p.	ἐλελέ-γμην,					
Paul. p.f.	λελέξ-ομαι,		λελεξ-οίμην,		λελέξ-εσθαι,	λελεξόμεν-ος.
Indef. 1.	ἐλέχθ-ην,	λέχθ-ητι,	λεχθ-είην,	λεχθ-ῶ,	λεχθ-ῆναι,	λεχθ-ε ς.
Fut. 1.	λεχθήσ-ομαι,		λεχθησ-οίμην,		λεχθήσ-εσθαι,	λεχθησόμεν-ος.
Indef. 2.	ἐλέγ-ην,	λέγ-ηθι,	λεγ-είην,	λεγ-ῶ,	λεγ-ῆναι,	λεγ-είς.
Fut. 2.	λεγήσ-ομαι,		λεγησ-οίμην,		λεγ-ήσ-εσθαι,	λεγησόμεν-ος.

Terti

Tertia conjugatio.

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infinit.	Particip.
Praes.	πείθ-ομαι	πείθ-ου,	πειθ-οίμην,	πείθ-ωμαι,	πείθ-εσθαι,	πειθόμεν-ος.
Imperf.	ἐπειθ-όμην,					
Perf.	πέπει-σμαι,	πέπει-σο,	πεπει-σμένος εἴην,	πεπει-σμένος ὦ,	πεπεῖ-σθαι,	πεπεισμέν-ος.
Plusq. p.	ἐπεπεί-σμην,					
Paul. p. f.	πεπείσ-ομαι,		πεπεισ-οίμην,		πεπείσ-εσθαι,	πεπεισόμεν-ος.
Indef. 1.	ἐπείσθ-ην,	πείσθ-ητι,	πεισθ-είην,	πεισθ-ῶ,	πεισθ-ῆναι.	πεισθ-είς.
Fut. 1.	πεισθήσ-ομαι,		πεισθησ-οίμην,		πεισθήσ-εσθαι,	πεισθησόμεν-ος.
Indef. 2.	ἐπίθ-ην,	πίθ-ητι,	πιθ-είην,	πιθ-ῶ,	πιθ-ῆναι,	πιθ-είς.
Fut. 2.	πιθήσ-ομαι,		πιθησ-οίμην,		πιθήσ-εσθαι,	πιθησόμεν-ος.

Quarta conjugatio.

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infinit.	Particip.
Praes.	φράζ-ομαι,	φράζ-ου,	φραζ-οίμην,	φράζ-ωμαι,	φράζ-εσθαι,	φραζόμεν-ος.
Imperf.	ἐφραζ-όμην,					
Perf.	πέφρα-σμαι,	πέφρα-σο,	πεφρασ-μένος εἴην,	πεφρα-σμένος ὦ,	πεφρά-σθαι,	πεφρασμέν-ος.
Plusq. p.	ἐπεφρά-σμην					
Paul. p. f.	πεφράσ-ομαι,		πεφρασ-οίμην,		πεφράσ-εσθαι,	πεφρασόμεν-ος.
Indef. 1.	ἐφράσθ-ην.	φράσθ-ητι,	φρασθ-είην.	φρασθ-ῶ.	φρασθ-ῆναι.	φρασθ-είς.

Quinta conjugatio.

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infinit.	Particip.
Praes.	σπείῤ-ομαι,	σπείρ-ου,	σπειρ-οίμην,	σπείρ-ωμαι,	σπείρ-εσθαι,	σπειρόμεν-ος.
Imperf.	ἐσπειῤ-όμην,					
Perf.	ἔσπαρ-μαι,	ἔσπαρ-σο,	ἐσπαρ-μένος εἴην,	ἐσπαρ-μένος ὦ,	ἐσπάρ-θαι,	ἐσπαρμέν-ος.
Plusq.	ἐσπάρ-μην,					
Paul. p. f.	ἐσπάρσ-ομαι,		ἐσπαρσ-οίμην,		ἐσπάρσ-εσθαι,	ἐσπαρσόμεν-ος.
Indef. 1.	ἐσπάρθ-ην,	σπάρθ-ηλι	σπαρθ-είην,	σπαρθ-ῶ,	σπαρθ-ῆναι,	σπαρθ-είς.
Fut. 1.	σπαρθήσ-ομαι,		σπαρθησ-οίμην,		σπαρθήσ-εσθαι,	σπαρθησόμεν-ος
Indef. 2.	ἐσπάρ-ην,	σπάρ-ηθι,	σπαρ-είην,	σπαρ-ῶ,	σπαρ-ῆναι,	σπαρ-είς.
Fut. 2.	σπαρήσ-ομαι,		σπαρησ-οίμην,		σπαρήσ-εσθαι,	σπαρησόμεν-ος.

Sexta conjugatio.

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infinit.	Particip.
Praes.	ἀκού-ομαι } audior	ἀκού-ου,	ἀκου-οίμην,	ἀκού-ωμαι,	ἀκού-εσθαι,	ἀκουόμεν-ος.
Imperf.	ἠκου-όμην					
Perf.	ἤκου-σμαι,	ἤκου-σο,	ἠκου-σμένος εἴην,	ἠκου-σμένος ὦ,	ἠκοῦ-σθαι,	ἠκουσμέν-ος.
Plusq.	ἠκού-σμην,					
Paul. p. f.	ἠκούσ-ομαι,		ἠκουσ-οίμην,		ἠκούσ-εσθαι,	ἠκουσόμεν-ος.
Indef. 1.	ἠκούσθ-ην,	ἀκούσθ-ηλι	ἀκουσθ-είην,	ἀκουσθ-ῶ,	ἀκουσθ-ῆναι,	ἀκουσθ-είς.
Fut. 1.	ἀκουσθήσ-ομαι,		ἀκουσθησ-οίμην		ἀκουσθήσ-εσθαι	ἀκουσθησόμεν-ος
Indef. 2.	ἠκό-ην,	ἀκό-ηθι,	ἀκο-είην,	ἀκο-ῶ,	ἀκο-ῆναι,	ἀκο-είς.
Fut. 2.	ἀκοήσ-ομαι,		ἀκοησ-οίμην,		ἀκοήσ-εσθαι,	ἀκοησόμεν-ος.

Tempor

Temporum formatio.

NOVEM sunt tempora in voce passiva [1], quorum t ab activa ducuntur; praesens, perfectum, indefinitu secundum.

Praesens.

PRAESENS formatur a prima persona singulari pra sentis activi, mutanto ω in ομαι: ut, τύπτω τύπτομαι.

Imperfectum.

IMPERFECTVM formatur a prima persona singul praesentis, mutando μαι in μὴν, et praeponendo au mentum: ut, τύπτομαι, ἐτυπτόμην.

Perfectum.

PERFECTVM formatur a prima persona singulari pe fecti activi, mutando in conjugatione

Prima φα { purum in μμαι: ut, τέτυφα, τέτυμμαι. impurum in μαι: ut, τέτερφα, τέτερμαι.

Secunda χα in γμαι: ut, λέλεχα, λέλεγμαι.

Tertia κα in σμαι: ut, πέπεικα, πέπεισμαι.

Quarta κα { in σμαι: ut, πέφρακα, πέφρασμαι. χα { in γμαι: ut, ὤρυχα, ὤρυγμαι.

Quinta κα in μαι: ut, ἔψαλκα, ἔψαλμαι.

Sexta κα { in σμαι, si vocalis natura brevis vel ance praecedat: ut, κέχρικα, κέχρισμαι, a χρ *ungo*. in μαι, si vocalis longa vel dipthong praecedat: ut, λέλουκα, λέλουμαι, à 'λ *lavo* [2].

Disyllaba primae conjugationis, quae in penulti habent τρε, mutant ε in α in penultima perfecti passi ut, τέτρεφα, τέτραμμαι a τρέφω *verto*. Sic τρέφω nutr et στρέφω *verto*.

[1] Vide supra, pag. 41.

[2] Quae de sexta conjugatione hic dicuntur, spectant etiam ad ve contracta, quae ex illa oriuntur, ut postea ostendetur.

Quaed

ıaedam secundae conjugationis ex ευ abjiciunt ε:
έφευχα, πέφυγμαι, a φεύγω *fugio*. Sic τέτυχα, τέτυγ-
ι τεύχο *fabricor*.
ιaedam verba sextae conjugationis formant per-
m in μαι, cum penultima perfecti activi sit brevis
nceps: ut, ἤροκα, ἤρομαι, ab ἀρόω *aro*. Sic δέω *ligo*,
facio, δύω *induo*, ἱδρύω *colloco*, κονιάω *pulvere inspergo*,
olvo, ὀνόω *vitupero*, ὁράω *video*, πειράω *tento*, τίω *ho-*
, θεάομαι *video*, ἰάομαι *sano*.
›nnulla etiam in σμαι, cum penultima praeteriti
i sit longa: ut, ἤκουκα, ἤκουσμαι, ab ἀκούω *audio*. Sic
› *frango*, κελεύω *jubeo*, κναίω *rado*, κρούω *pulso*, λεύω *la-*
παίω *percutio*, πταίω *impingo*, ῥαίω *pessundo*, σείω *mo-*
χόω *aggerem duco*.
ιaedam σ modo assumunt, modo abjiciunt: ut, κε-
ι, κέκλεισμαι et κέκλειμαι, a κλείω *claudo*. Sic κολούω
to, κρούω *pulso*, πάω *possideo*.
verbis quintae conjugationis in νω Attici formant
ctum passivum per σμαι: ut, πέφαγκα, πέφασμαι
πέφαμμαι [1]. Sic μιαίνω *foedo*, μολύνω *inquino*.
ιm tertia singularis perfecti desinit in ται impurum,
ι pluralis per participium et εἰσὶ in modo indicativo,
ν in optativo, et in subjunctivo ὦσι effertur: ut, τέ-
ι, τελυμμένοι εἰσὶ, εἴησαν, et ὦσι. Sin desinit in ται
m, secundae et tertiae duali σ interseritur; et tertia
ılis fit interponendo ν ante ται: ut, τέτισθον, τέτισ-
τέτινται, a τέτιται.
f. Iones formant tertiam pluralem a tertia singulari
rfecto et plusquam perfecto, interserendo α ante ται
ο: ut, ἔψαλται ἐψάλαται, ἔψαλτο ἐψάλατο. Verùm
ιuis praecedat, vertitur in suam aspiratam, et σ in
iquando in δ: ut, τέτυπται τετύφαται, ἐτέτυπτο ἐτε-
το; πέπεισται πεπείθαται, ἐπέπειστο ἐπεπείθατο; ἐσκευ-
ι ἐσκευάδαται, ἐσκεύαστο ἐσκευάδατο. Si vocalis longa

[1] d. supra, p. 2, not. 8.

 vel

vel diphthongus praecedat, plerumque corripitur: ἐπιτέθειται τεθέαται, ἐτέθειτο ἐτεθέατο, a τίθεμαι *ponor*.

Plusquam perfectum.

PLVSQVAM perfectum formatur a prima persona singulari perfecti, mutando μαι in μην, et praefigendo augmentum ε, si verbum incipiat a consonante: ut, τέτυμμαι ἐτετύμμην.

Personae plusquam perfecti formantur eadem ratione ac personae perfecti, ἦσαν tantum in modo indicativo pro εἰσὶ adjecto: ut, ἐτέτυπτο, τετυμμένοι ἦσαν.

Paulo post futurum.

PAVLO post futurum formatur a secunda persona singulari perfecti, ομ inserto ante αι: ut, τέτυψαι, τετύψομαι.

Indefinitum primum.

INDEFINITVM primum formatur a tertia persona singulari perfecti, mutando ται in θην, et tenues in aspiratas; et detrahendo literam geminationis: ut, τέτυπται ἐτύφθην.

Variant autem his modis, quae sequuntur:

Assumunt σ ante θην, { ἐμνήσθην *recordatus sum*, a μέμνημαι; ἐῤῥώσθην *convalui*, ab ἔῤῥωται.

Abjicit σ ante θην, ἐσώθην *servatus sum*, a σέσωσται.

Mutant η in ε, { εὑρέθην *inventus sum*, ab εὕρηται; ἠρέθην *sublatus sum*, ab ἤρηται; ἐσχέθην *habitus sum*, ab ἔσχηται.

Verba, quae in perfecto verterant ε in α, hic resumunt ε: ut, ἔστραμμαι, ἐστρέφθην, a στρέφω *verto*.

Futurum primum.

FVTVRVM primum formatur a prima persona singulari indefiniti primi, mutando ν in σομαι, et abjiciendo augmentum: ut, ἐτύφθην, τυφθήσομαι.

Indefinitum secundum.

INDEFINITVM secundum formatur a prima persona

ſingulari indefiniti ſecundi activi, mutando *ον* in *ην* : ut, ἔτυπον, ἐτύπην.

Futurum ſecundum.

Fvtvrvm ſecundum formatur a prima perſona ſingulari indefiniti ſecundi, mutando *ν* in *σομαι*, et abjiciendo augmentum : ut, ἐτύπην, τυπήσομαι.

Reliqvi modi formantur ab indicativo, et tempora a ſuis temporibus, ut in voce activa.

Vox media.

Verbvm medium dicitur, quia mediam inflexionem et mediam ſignificationem, partim paſſivam, partim activam habet.

Activam habet terminationem in perfecto et pluſquam perfecto, in reliquis temporibus paſſivam.

Media autem verba non ita vocantur ratione ſignificationis, quaſi ubivis activè vel paſſivè pro arbitrio accipi poſſint, ut communia apud Latinos ; ſed quòd ſaltem nonnulla, et in quibuſdam temporibus, utramque ſignificationem habent : ut, ἄγομαι *duco*, et *ducor*.

Activa ſignificatio tribuenda eſt, ut aliqui volunt, praeteritis, indefinitis, et futuris ; et activè ſunt interpretanda, niſi figurata locutio aliud ſuadeat, aut per ſe paſſionem ſignificent : ut, μέμηνα *inſanivi*, a μαίνω ; σέσηπα *computrui*, a σήπω ; τέτηκα *contabui*, a τήκω ; et ſimilia [1].

[1] Ita *Gretſerus* et alii. Plurima autem hoc genus verba, in nonnullis ſaltem temporibus, neque activam, neque paſſivam, ſignificationem propriè ſic dictam ſortiri ; ſed actionem in agentem reflexam denotare, oſtendit *Kuſterus*. Sic ἐπείγειν *alium urgere* ſignificat ; ἐπείγεσθαι verò *feſtinare*, hoc eſt, *urgere ſe* : κείρειν *tondere alium*, κείρασθαι *ſeipſum tondere* : μισθῶσαι *locare* ; μισθώσασθαι *conducere*, hoc eſt, *facere ſibi locari*. Haec Latinis *verba reciproca* vocantur.

Conjugationes verborum gravitonorum vocis mediae per tempora et modos.

Prima conjugatio.

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Praes.	τύπτ-ομαι,	τύπτ-ου,	τυπτ-οίμην,	τύπτ-ωμαι,	τύπτ-εσθαι,	τυπτόμεν-ος.
Imperf.	ἐτυπτ-όμην,					
Fut. 1.	τύψ-ομαι,		τυψ-οίμην,	•	τύψ-εσθαι,	τυψόμεν-ος.
Indef. 1.	ἐτυψ-άμην,	τύψ-αι,	τυψ-αίμην,	τύψ-ωμαι,	τύψ-ασθαι,	τυψάμεν-ος.
Perf.	τέτυπ-α,	τέτυπ-ε,	τετύπ-οιμι,	τετύπ-ω,	τετυπ-έναι,	τετυπ-ώς.
Plusq. p.	ἐτετύπ-ειν,					
Indef. 2.	ἐτυπ-όμην,	τυπ-οῦ,	τυπ-οίμην,	τύπ-ωμαι,	τυπ-έσθαι,	τυπόμεν-ος.
Fut. 2.	τυπ-οῦμαι,		τυπ-οίμην,		τυπ-εῖσθαι,	τυπούμεν-ος.

Secunda conjugatio.

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Praes.	λέγ-ομαι,	λέγ-ου,	λεγ-οίμην,	λέγ-ωμαι,	λέγ-εσθαι,	λεγόμεν-ος.
Imperf.	ἐλεγ-όμην,					
Fut. 1.	λέξ-ομαι,		λεξ-οίμην,		λέξ-εσθαι,	λεξόμεν-ος.
Indef. 1.	ἐλεξ-άμην,	λέξ-αι,	λεξ-αίμην,	λέξ-ωμαι,	λέξ-ασθαι,	λεξάμεν-ος.
Perf.	λέλογ-α,	λέλογ-ε,	λελόγ-οιμι,	λελόγ-ω,	λελογ-έναι,	λελογ-ώς.
Plusq. [illegible]	[illegible]					

Tertia conjugatio.

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Praes.	ϖείθ-ομαι,	ϖείθ-ου,	ϖειθ-οίμην,	πείθ-ωμαι,	πείθ-εσθαι,	πειθόμεν-ος.
Imperf.	ἐϖειθ-όμην,					
Fut. 1.	ϖείσ-ομαι,		ϖεισ-οίμην,		πείσ-εσθαι,	πεισόμεν-ος.
Indef. 1.	ἐϖεισ-άμην,	ϖεῖσ-αι,	ϖεισ-αίμην,	πείσ-ωμαι,	πείσ-ασθαι,	πεισάμεν-ος.
Perf.	ϖέϖοιθ-α,	ϖέϖοιθ-ε,	ϖεϖοίθ-οιμι,	πεποίθ-ω,	πεποιθ-έναι,	πεποιθ-ώς.
Plusq. p.	ἐϖεϖοίθ-ειν,					
Indef. 2.	ἐϖιθ-όμην,	ϖιθ-οῦ,	πιθ-οίμην,	πίθ-ωμαι,	πιθ-έσθαι,	πιθόμεν-ος.
Fut. 2.	πιθ-οῦμαι,		πιθ-οίμην,		πιθ-εῖσθαι,	πιθούμεν-ος.

Quarta conjugatio.

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Praes.	φράζ-ομαι,	φράζ-ου,	φραζ-οίμην,	φράζ-ωμαι,	φράζ-εσθαι,	φραζόμεν-ος.
Imperf.	ἐφραζ-όμην,					
Fut. 1.	φράσ-ομαι,		φρασ-οίμην,		φράσ-εσθαι,	φρασόμεν-ος
Indef. 1.	ἐφρασ-άμην,	φράσ-αι,	φρασ-αίμην,	φράσ-ωμαι,	φράσ-ασθαι,	φρασάμεν-ος.
Perf.	πέφραδ-α,	πέφραδ-ε,	πεφράδ-οιμι,	πεφράδ-ω,	πεφραδ-έναι,	πεφραδ-ώς.
Plusq. p.	ἐπεφράδ-ειν,					
Indef. 2.	ἐφραδ-όμην,	φραδ-οῦ,	φραδ-οίμην,	φράδ-ωμαι,	φραδέσθαι,	φραδόμεν-ος
Fut. 2.	φραδ-οῦμαι,		φραδ-οίμην.		φραδ-εῖσθαι,	φραδούμεν-ος.

Quint

Quinta conjugatio.

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infinit.	Particip.
Praes.	σπείρ-ομαι,	σπείρ-ου,	σπειρ-οίμην,	σπείρ-ωμαι,	σπείρ-εσθαι,	σπειρόμεν-ος.
Imperf.	ἐσπειρ-όμην					
Fut. 1.	σπερ-οῦμαι,		σπερ-οίμην,		σπερ-εῖσθαι,	σπερούμεν-ος.
Indef. 1.	ἐσπειρ-άμην,	σπεῖρ-αι,	σπειρ-αίμην,	σπείρ-ωμαι,	σπείρ-ασθαι,	σπειράμεν-ος.
Perf.	ἔσπορ-α,	ἔσπορ-ε,	ἐσπόρ-οιμι,	ἐσπόρ-ω,	ἐσπορ-έναι,	σπορ-ώς.
Plusq. p.	ἐσπόρ-ειν,					
Indef. 2.	ἐσπαρ-όμην,	σπαρ-οῦ,	σπαρ-οίμην,	σπάρ-ωμαι,	σπαρ-έσθαι,	σπαρόμεν-ος.
Fut. 2.	σπαρ-οῦμαι,		σπαρ-οίμην,		σπαρ-εῖσθαι,	σπαρούμεν-ος.

Sexta conjugatio.

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infinit.	Particip.
Praes.	ἀκού-ομαι,	ἀκού-ου,	ἀκου-οίμην,	ἀκού-ωμαι,	ἀκού-εσθαι,	ἀκουόμεν-ος.
Imperf.	ἠκου-όμην,					
Fut. 1.	ἀκούσ-ομαι,		ἀκουσ-οίμην,		ἀκούσ-εσθαι,	ἀκουσόμεν-ος.
Indef. 1.	ἠκουσ-άμην,	ἄκουσ-αι,	ἀκουσ-αίμην,	ἀκούσ-ωμαι,	ἀκούσ-ασθαι,	ἀκουσάμεν-ος.
Perf.	ἤκου-α,	ἤκου-ε,	ἠκού-οιμι,	ἠκού-ω,	ἠκου-έναι,	ἠκου-ώς.
Plusq. p.	ἠκού-ειν,					
Indef. 2.	ἠκο-όμην.	ἀκο-οῦ.	ἀκο-οίμην.	ἀκό-ωμαι	ἀκο-έσθαι	ἀκοόμεν-ος

Temporum formatio.

ENS idem est cum praesenti passivo: ut, τύ-

FECTVM idem est cum imperfecto passivo: ut,

Futurum primum.

ΙVΜ primum formatur a prima persona singu-
i primi activi, vertendo ω in ομαι: ut, τύψω,

quinta conjugatione ῶ circumflexum vertitur in
, ψαλῶ, ψαλοῦμαι: ad formam scilicet futuri
n caeteris conjugationibus.

Indefinitum primum.

INITVM primum formatur a prima persona sin-
definiti primi activi, addendo μην: ut, ἔτυψα,

Sing. ἐτυψ-άμην, ἐτύψω, ἐτύψ-ατο: Dual. ἐτυψ-
ιν, ἐτύψ-ασθον, ἐτυψ-άσθην: Plur. ἐτυψ-άμεθα,
-ασθε, ἐτύψ-αντο.
Sing. τύψ-αι, τυψ-άσθω: Dual. τύψ-ασθον,
άσθων: Plur. τύψ-ασθε, τυψ-άσθωσαν.
Sing. τυψ-αίμην, τύψ-αιο, τύψ-αιτο: Dual. τυψ-
ιον, τύψ-αισθον, τυψ-αίσθην: Plur. τυψ-αίμεθα,
αισθε, τύψ-αιντο
ctivus, infinitivus, et participium petantur ex
aecedenti.

Perfectum.

CTVM formatur a prima persona singulari per-
vi, assumendo characteristicam indefiniti se-
ı sua: ut, τέτυφα, τέτυπα.
ma hujus temporis plerumque est eadem cum
a perfecti activi.
penultima praesentis activi

tatur in { η, η, οι } ut, { θάλλω *germino*, τέθηλα. φαίνω *appareo*, πέφηνα. πείθω *suadeo*, πέποιθα.

Dissyllaba,

Disyllaba, quae habent ε in penultima fu
activi, mutant ε in ο, in penultima perfecti n
λέγω, λέξω, λέλογα; et σπείρω, σπερῶ, ἔσπορα.

Verba exeuntia in ω purum abjiciunt tant
λέλυκα, λέλυα, a λύω *solvo*.

Perfecta activa in κα abjiciunt κ: ut, τετέμ
μα, a τέμνω.

Plusquam perfectum.

Plusquam perfectum formatur a prima pe
gulari perfecti, mutando α in ειν, et praepon
mentum ε, si verbum incipiat a consonante: u
ἐτετύπειν: ut in voce activa.

Indefinitum secundum.

Indefinitum secundum formatur a prim
singulari indefiniti secundi activi, mutando ον
ut, ἔτυπον, ἐτυπόμην.

Imper. Sing. τυπ-οῦ, τυπ-έσθω: Dual. τύπ-ε
έσθων: Plur. τύπ-εσθε, τυπ-έσθωσαν [1].

Futurum secundum.

Futurum secundum formatur a prima pe
gulari futuri secundi activi, mutando ῶ circu
in οῦμαι: ut, τυπῶ, τυποῦμαι.

Indic. Sing. τυπ-οῦμαι, τυπῇ, τυπ-εῖται: D
οὐμεθον, τυπ-εῖσθον, τυπ-εῖσθον: Plur. τυ
τυμ-εῖσθε, τυπ-οῦνται.

Optat. Sing. τυπ-οίμην, τυπ-οῖο, τυπ-οῖτο: D
οίμεθον, τυπ-οῖσθον, τυπ-οίσθην: Plur. τυ
τυπ-οῖσθε, τυπ-οῖντο.

Infinitivus, et participium, ut in tabula prae
In quinta conjugatione futurum secundum
ac primum, si ita fit in voce activa: ut, ψαλῶ, ψ
Sed tria haec ἔδω *edo*, πίω *bibo*, et φάγω *edo*,
secundum non circumflectunt: ut, ἔδομαι, ἔδεσ
infinitivo ἔδεσθαι: pro ἐδοῦμαι, ἐδῇ, ἐδεῖται; ἐδεῖ
sic reliqua.

[1] Inflectitur hic modus imperativus, ne in accentu peccen

[2] Alioquin discrepant: ut, σπείρω, futuro primo σπερῶ,
secundo σπαρῶ, σπαροῦμαι.

aratio verbi gravitoni primae conjuga-
s per similia tempora et modos trium vocum.

Modus indicativus.

	Activa.	Passiva.	Media.
	τύπτω,	τύπτομαι,	τύπτομαι *verberor.*
	ἔτυπτον,	ἐτυπτόμην,	ἐτυπτόμην *verberabar.*
.	τύψω,	τυφθήσομαι,	τύψομαι *verberabo.*
1.	ἔτυψα,	ἐτύφθην,	ἐτυψάμην *verberavi.*
	τέτυφα,	τέτυμμαι,	τέτυπα *verberavi.*
p.	ἐτετύφειν,	ἐτετύμμην,	ἐτετύπειν *verberaveram.*
). f.		τετύψομαι,	
2.	ἔτυπον,	ἐτύπην,	ἐτυπόμην *verberavi.*
.	τυπῶ,	τυπήσομαι,	τυποῦμαι *verberabo.*

Imperativus.

Im.	τύπτε,	τύπτου,	τύπτου *verberare.*
1.	τύψον,	τύφθητι,	τύψαι *verberato tu.*
.p.	τέτυφε,	τέτυψο,	τέτυπε *verberaveris* [1].
2.	τύπε,	τύπηθι,	τυποῦ *verberato tu.*

Optativus.

Im.	τύπτοιμι,	τυπτοίμην,	τυπτοίμην *verberer* [2].
.	τύψοιμι,	τυφθησοίμην,	τυψοίμην *verberem* [3].
1.	τύψαιμι,	τυφθείην,	τυψαίμην *verberaverim.*
.p.	τετύφοιμι,	τετυμμένος εἴην,	τετύποιμι *verberaverim* [4].
. f.		τετυψοίμην,	
2.	τύποιμι,	τυπείην,	τυποίμην *verberaverim.*
.	τυποῖμι,	τυπησοίμην,	τυποίμην *verberem* [3].

Gretser. *Fac verberaveris*, Vrsin. [2] Vel *verberarer*. [3] Vel *urus sim*, Vrsin. [4] Vel *verberavissem*.

Subjun-

Subjunctivus.

	Activa.	Passiva.	Media.
Pr. et Im.	τύπτω,	τύπτωμαι,	τύπτωμαι verberer [1].
Indef. 1.	τύψω,	τυφθῶ,	τύψωμαι verberaverim [2].
P. et P. p.	τετύφω,	τετυμμένος ὦ,	τετύπω verberaverim [3].
Indef. 2.	τύπω,	τυπῶ,	τύπωμαι verberaverim [4].

Infinitivus.

Pr. et Im.	τύπτειν,	τύπτεσθαι,	τύπτεσθαι verberari.
Fut. 1.	τύψειν,	τυφθήσεσθαι,	τύψεσθαι verberaturum esse.
Indef. 1.	τύψαι,	τυφθῆναι,	τύψασθαι verberavisse.
P. et P. p.	τετυφέναι,	τετύφθαι,	τετυπέναι verberavisse.
Pau. p. f.		τετύψεσθαι,	
Indef. 2.	τυπεῖν,	τυπῆναι,	τυπέσθαι verberavisse.
Fut. 2.	τυπεῖν,	τυπήσεσθαι,	τυπεῖσθαι verberaturum esse.

Participium.

Pr. et Im.	τύπτων,	τυπτόμενος,	τυπτόμενος verberatus.
Fut. 1.	τύψ-ων,	τυφθησόμενος	τυψόμενος verberaturus.
Indef. 1.	τύψας,	τυφθεὶς,	τυψάμενος qui verberavit.
P. et P. p.	τετυφὼς,	τετυμμένος,	τετυπὼς qui verberavit [5].
Pau. p. f.		τετυψόμενος,	
Indef. 2.	τυπὼν,	τυπεὶς,	τυπόμενος qui verberavit.
Fut. 2.	τυπῶν,	τυπησόμενος,	τυπούμενος verberaturus.

Verbum deponens.

Sunt etiam verba quaedam gravitona, quae active ferè significant, sed in passiva et media voce tantùm inflectuntur: ut, δέχομαι *capio.*

[1] Vel *verberarer.* [2] Vel *verberavero.* [3] Vel *verberavissem.*
[4] Vel *verberavero.* [5] Vel *verberaverat.*

Conjugatio

	Indic.	Imper.	Optat.	Subjun.	Infin.	Partic.
Praesens.	δέχ-ομαι,	δέχ-ου,	δεχ-οίμην,	δέχ-ωμαι,	δέχ-εσθαι,	δεχόμεν-ος.
Imperfect.	ἐδεχ-όμην,					
Fut. 1. med.	δέξ-ομαι,		δεξ-οίμην,		δέξ-εσθαι,	δεξόμεν-ος.
Ind. 1. med.	ἐδεξ-άμην,	δέξ-αι,	δεξ-αίμην,	δέξ-ωμαι,	δέξ-ασθαι,	δεξάμεν-ος.
Perf. paſ.	δέδε-γμαι,	δέδε-ξο,	δεδε-γμένος εἴην,	δεδε-γμένος ὦ,	δεδέ-χθαι,	δεδεγμέν-ος.
Pl. per. paſ.	ἐδεδέ-γμην,					
P. p. futur.	δεδέξ-ομαι,		δεδεξ-οίμην,		δεδέξ-εσθαι,	δεδεξόμεν-ος.
Ind. 1. paſ.	ἐδέχθ-ην,	δέχθ-ητι,	δεχθ-είην,	δεχθ-ῶ,	δεχθ-ῆναι,	δεχθ-είς.
Fut. 1. paſ.	δεχθήσ-ομαι,		δεχθησ-οίμην,		δεχθήσ-εσθαι,	δεχθησόμε-νος[2].

VERBA quaelibet gravitona ratione temporum praecipuorum ſic conjugentur.

Activum Praeſ.	τύπτω,	Futur. 1. τύψω,	Perfect. τέτυφα.
Paſſivum,	τύπτομαι,	Perfect. τέτυμμαι,	Indef. 2. ἐτύπην.
Medium,	τύπτομαι,	Futur. 1. τύψομαι,	Perfect. τέτυπα.
Deponens,	δέχομαι,	Futur. 1. δέξομαι,	Perfect. δέδεγμαι[3].

1 Horum aliquot inter *anomala* poſtea occurrent. Catalogum autem ſatis amplum ſeorſum dedit *Urſinus*, ut nuper etiam *Alex. Gabr. de Woiutyn Hulewicz*.
2 Perpauca habent indefinitum ſecundum medium: ut, πεύθομαι *ſciſcitor*, ἐπυθόμην.
3 Ex tribus his temporibus reliqua omnia, utpote cognata, facilè deduci poſſunt.

VERB

VERBA CONTRACTA [1].

VERBA contracta oriuntur e verbis sextae conjug tionis in άω, έω, όω; unde tres habent conjugationes.

Characteristicae in conjugatione

	Praes.	Futur.	Perfect.
Prim.	άω, τιμάω	ήσω, τιμήσω	ηκα, τετίμηκα, honoro.
Secun.	έω, φιλέω	ήσω, φιλήσω	ηκα, πεφίληκα, amo [2].
Tert.	όω, χρυσόω	ώσω, χρυσώσω	ωκα, κέχρύσωκα, deauro.

FIT autem contractio tantùm in praesenti et imperfecto; idque per omnes modos et participia, ad hunc modum [3].

In prima conjugatione.

Si ο vel ω, οι vel ου, sequitur α, fit contractio in ω.
In caeteris fit contractio in α.

In secunda conjugatione.

Duplex εε contrahitur in ει, sed εο in ου.
In caeteris contractio fit tollendo ε.

In tertia conjugatione.

Si ε vel ο vel ου sequitur ο, fit contractio in ου.
Si η vel ω sequitur ο, fit contractio in ω.
In caeteris fit contractio in οι: nisi in infinitivo activo, qui contrahitur in οῦν; ut, χρυσόειν, χρυσοῦν [4].

RELIQVA tempora sequuntur naturam gravitonorum, unde proveniunt.

[1] Vt e quinta declinatione substantivorum simplicium fiunt nomina contracta: sic e verbis gravitonis sextae conjugationis fiunt verba contracta, quae et *circumflexa* vocantur; quòd duabus syllabis, quarum prior acuitur, in unam contractis, accentum habent circumflexum: ut, τιμάω, τι[illegible]

[2] Verbis βοάω *clamo*, et ποιέω *facio*, quae priores hìc adducunt [illegible] ones, desunt indefinitum et futurum secundum, et perfectum medium.

[3] Forma contracta usitatior est, quàm non contracta.

[4] Quod de ι vocalibus α, η, ω, post contractionem in eas factam [illegible] scripto supra pag. 41. dictum fuit, hìc locum habere observetur.

P

	Sing.			Dual.		Plural.		
Pr. 1.	τιμ-άω ῶ,	άεις ᾶς,	άει ᾷ,	άε ᾶ (τον,)	άε ᾶ (τον,)	άο ῶ (μεν,)	άε ᾶ (τε,)	άου ῶ (σι.)
Pr. 2.	φιλ-έω ῶ,	έεις εῖς,	έει εῖ,	έε εῖ	έε εῖ	έο οῦ	έε εῖ	έου οῦ
Pr. 3.	χρυσ-όω ῶ,	όεις οῖς,	όει οῖ,	όε οῦ	όε οῦ	όο οῦ	όε οῦ	όου οῦ
Im. 1.	ἐτίμ-αον ων,	αες ας,	αε α,	άε ᾶ (τον,)	αέ ά (την,)	άο ῶ (μεν,)	άε ᾶ (τε,)	αον ων
Im. 2.	ἐφίλ-εον οῦν,	εες εις,	εε ει,	έε εῖ	εέ εί	έο οῦ	έε εῖ	εον ουν
Im. 3.	ἐχρύσ-οον ουν,	οες ους,	οε ου,	όε οῦ	οέ ού	όο οῦ	όε οῦ	οον ουν

Imperativus.

	Sing.		Dual.		Plural.	
Pr. et Im. 1.	τιμ-αε α,	αέ ά (τω,)	άε ᾶ (τον,)	αέ ά (των,)	άε ᾶ (τε,)	αέ ά (τωσαν.)
2.	φίλεε ει,	εέ εί	έε εῖ	εέ εί	έε εῖ	εέ εί
3.	χρύσ-οε ου,	οέ ού	όε οῦ	οέ ού	όε οῦ	οέ ού

Optativus.

	Sing.			Dual.		Plural.		
Pr. et Im. 1.	τιμ-άοιμι ῷμι,	άοις ῷς,	άοι ῷ,	άοι ῷ (τον,)	αοί ώ (την,)	άοι ῷ (μεν,)	άοι ῷ (τε,)	άοι ῷ (εν.)
2.	φιλ-έοιμι οῖμι,	έοις οῖς,	έοι οῖ,	έοι οῖ	εοί οί	έοι οῖ	έοι οῖ	έοι οι
3.	χρυσ-όοιμι οῖμι,	όοις οῖς,	όοι οῖ,	όοι οῖ	οοί οί	όοι οῖ	όοι οῖ	όοι οῖ

Subjunctivus.

Praes. et Imperf.

	Sing.			Dual.		Plural.		
1. τιμ-άω ῶ,	άῃς ᾷς,	άῃ ᾷ,	άη ᾶ τον,	άη ᾶ τον,	άω ῶ μεν,	άη ᾶ τε,	άω ῶ σι.
2. φιλ-έω ῶ,	έῃς ῇς,	έῃ ῇ,	έη ῆ τον,	έη ῆ τον,	έω ῶ μεν,	έη ῆ τε,	έω ῶ σι.
3. χρυσ-όω ῶ,	όῃς οῖς,	όῃ οῖ,	όη ῶ τον,	όη ῶ τον,	όω ῶ μεν,	όη ῶ τε,	όω σι.

Infinitivus.

Praes. et Imperfect. 1. τιμ-άειν ᾶν. 2. φιλ-έειν εῖν. 3. χρυσ-όειν οῦν.

Participium.

Praes. et Imperf.

Nom.			Gen.		
1. τιμ-άων ῶν,	άουσα ῶσα,	άον ῶν.	άοντος ῶντος,	αούσης ώσης,	άοντος ῶντος.
2. φιλ-έων ῶν,	έουσα οῦσα,	έον οῦν.	έοντος οῦντος,	εούσης ούσης,	έοντος οῦντος.
3. χρυσ-όων ῶν,	όουσα οῦσα,	όον οῦν.	όοντος οῦντος,	οούσης ούσης,	όοντος οῦντος.

Participium perfectum primae conjugationis, eliso κ; ut, γεγαὼς pro γεγακὼς, a γάω nascor; ita inflectitur:

Sing. N. γεγ-αὼς γεγ-ὼς, γεγ-αυῖα γεγ-ῶσα, γεγ-αὸς γεγ-ώς.
G. γεγ-αότος γεγ-ῶτος, γεγ-αυίας γεγ-ώσης, γεγ-αότος γεγ-ῶτος.

Sic μεμαὼς pro μεμακὼς, a μάω cupio.

G

Prima conjugatio.

	Indic.	Imper.	Optat.	Subjun.	Infin.	Partic.
Praes.	τιμ-άω ῶ,	τίμ-αε α,	τιμ-άοιμι ῷμι,	τιμ-άω ῶ,	τιμ-άειν ᾶν,	τιμ-άων ῶν.
Imp.	ἐτίμ-αον ων,					
Fut. 1.	τιμ-ήσω,		τιμήσ-οιμι,		τιμήσ-ειν,	τιμήσ-ων.
Ind. 1.	ἐτίμ-ησα,	τίμ-ησον,	τιμήσ-αιμι,	τιμήσ-ω,	τιμῆσ-αι,	τιμήσ-ας.
Perf.	τετίμ-ηκα,	τετίμ-ηκε,	τετιμήκ-οιμι,	τετιμήκ-ω,	τετιμηκ-έναι,	τετιμηκ-ώς.
Pl. p.	ἐτετιμ-ήκειν,					
Ind. 2.	ἔτιμ-ον,	τίμ-ε,	τίμ-οιμι,	τίμ-ω,	τιμ-εῖν,	τιμ-ών.
Fut. 2.	τιμ-ῶ,		τιμ-οῖμι,		τιμ-εῖν,	τιμ-ῶν.

Secunda conjugatio.

	Indic.	Imper.	Optat.	Subjun.	Infin.	Partic.
Praes.	φιλ-έω ῶ,	φίλ-εε ει,	φιλ-έοιμι οῖμι,	φιλ-έω ῶ,	φιλ-έειν εῖν,	φιλ-έων ῶν.
Imp.	ἐφίλ-εον ουν,					
Fut. 1.	φιλ-ήσω,		φιλήσ-οιμι,		φιλήσ-ειν,	φιλήσ-ων.
Ind. 1.	ἐφίλ-ησα,	φίλ-ησον,	φιλήσ-αιμι,	φιλήσ-ω,	φιλῆσ-αι,	φιλήσ-ας.
Perf.	πεφίλ-ηκα,	πεφίλ-ηκε,	πεφιλήκ-οιμι,	πιφιλήκ-ω,	πεφιληκ-έναι,	πεφιληκ-ώς.
Pl. p.	ἐπεφιλ-ήκειν,					
Ind. 2.	ἔφιλ-ον,	φίλ-ε,	φίλ-οιμι,	φίλ-ω,	φιλ-εῖν,	φιλ-ών.
Fut. 2.	φιλ-ῶ,		φιλ-οῖμι,		φιλ-εῖν,	φιλ-ῶν.

Tertia conjugatio.

	Indic.	Imper.	Optat.	Subjun.	Infin.	Partic.
Praes.	χρυσ-όω ῶ,	χρύσ-οε ου,	χρυσ-όοιμι οῖμι,	χρυσ-όω ῶ,	χρυσ-όειν οῦν,	χρυσ-όων ῶν.
Imp.	ἐχρύσ-οον ουν,					
Fut. 1.	χρυσ-ώσω,		χρυσώσ-οιμι,		χρυσώσ-ειν,	χρυσώσ-ων.
Ind. 1.	ἐχρύσ-ωσα,	χρύσ-ωσον,	χρυσώσ-αιμι,	χρυσώσ-ω,	χρυσῶσ-αι,	χρυσώσ-ας.
Perf.	κεχρύσ-ωκα,	κεχρύσ-ωκε,	κεχρυσώκ-οιμι,	κεχρυσώκ-ω,	κεχρυσωκ-έναι,	κεχρυσωκ-ώς.
Pl. p.	ἐκεχρυσ-ώκειν,					

Temporum formatio.

FORMATIO temporum per omnes voces eadem est, quae gravitonorum.

SED in prima conjugatione, quae habent ε vel ι, item λ vel ρ purum, ante άω, formant futurum in άσω, perfectum in ακα: ut, ἐάω *sino*, ἐάσω, εἴακα; κοπιάω *laboro*: γελάω *rideo*, ἐλάω *agito*, χαλάω *laxo*; γηράω *senesco*, ἐράω *amo*, κεράω *misceo*, ὁράω *video*, φυράω *macero*, φωράω *deprehendo*.

His adde: θλάω *tundo*, κλάω *frango*, φλάω *contero*; δράω *facio*: item μάω *cupio*, νάω *fluo*, πάω *possideo*, σπάω *vello*: et alia nonnulla.

Quaedam habent α et η in penultima futuri et perfecti: ut, ἀλοάω *trituro*, ἀνιάω *contristo*, ἱλάω *propitius sum*, κρεμάω *suspendo*, μυκάω *mugio*, πελάω *propinquo*, πεινάω *esurio*, περάω *transeo*, πειράω *tento*; cum paucis aliis: ἀράομαι *imprecor*, μειράομαι *sortior*.

Obs. 1. Dores in hac conjugatione contrahunt άεις in ῆς, άει in ῆ, et άειν in ῆν: ut, ὁράεις ὁρῆς, ὁράει ὁρῆ, ὁράειν ὁρῆν. Et Attici in his tribus: διψῶ διψῆς διψῆ, διψῆν, *sitio*; ζῶ ζῆς [illegible] πεινῆν, *esurio*: scribunt etiam χρῆμαι χρῇ χρῆται χρῆσθαι, *utor*.

Obs. 2. Aeoles in infinitivo vertunt ᾶν in αῖς : ut, γελαῖς, pro γελᾶν, *ridere.*

Obs. 3. Poëtae post contractionem in ω praeponunt ο : ut, καρηκομῶντες, καρηκομόωντες, a καρηκομάω *caput comatum habeo.* Et α nonnunquam geminant : ut, τιμάασθαι pro τιμᾶσθαι.

In secunda conjugatione quaedam formant futurum in έσω, et perfectum in εκα, per ε : ut, αἰσχέω *dedecoro,* ἀλέω *molo,* ἀρκέο *sufficio,* ἐμέω *vomo,* ζέω *ferveo,* νεικέω *rixor,* ξέω *rado,* τελέω *perficio,* τρέω *tremo.*

Nonnulla habent ήσω et έσω, ηκα et εκα : ut, αἰνέω *laudo,* κηδέω *curam gero,* κορέω *satio,* κοτέω *irascor,* ποθέω *desidero,* πονέω *laboro,* στερέω *privo,* φορέω *gesto* ; αἰδέομαι *veneror,* ἀχθέομαι *gravor.*

Dissyllaba quaedam formant futurum in εύσω, perfectum in ευκα : ut, θέω *curro,* νέω *nato,* πνέω *spiro,* πλέω *navigo,* ῥέω *fluo,* χέω *fundo.* Sed δέω *ligo,* δήσω, δέδεκα.

Dissyllaba hujus conjugationis admittunt tantum contractionem in ει : ut, πλέω, πλέεις πλεῖς : caeterae terminationes manent incontractae. Leguntur tame composita quaedam aliter contracta.

In tertia conjugatione quaedam formant futurum et perfectum per ο in penultima : ut, ἀρόω *aro,* ἐννόω *quatio,* ὀμόω *juro,* ὀνόω *vitupero.* Sed βόω *pasco,* βώσω et βόσω.

Indefinitum secundum.

Indefinitum secundum formatur a prima persona imperfecti, vocali ante ον abjecta : ut, ἐτίμαον, ἔτιμον ; ἐφίλεον, ἔφιλον.

Reperitur tantùm in verbis primae et secundae conjugationis, quae post contractionem desinunt in ω impurum : ut, τιμάω τιμῶ, φιλέω φιλῶ : caetera carent : ut, βοάω βοῶ *clamo,* ποιέω ποιῶ *facio* [1].

[1] Idem quoque de futuro secundo, et perfecto medio, intelligi oportet.

Futurum ſecundum.

Fᴜᴛᴜʀᴜᴍ ſecundum primae et ſecundae conjugationis, ſi detur, idem eſt cum praeſenti contracto [1]; ut τιμῶ, φιλῶ.

Vᴇʀʙᴀ tertiae conjugationis indefinitum ſecundum, futurum ſecundum, et perfectum medium non agnoſcunt.

Paradigma trium conjugationum verborum contractorum in voce paſſiva.

Modus indicativus.

	Sing.						Dual.						Plural.				
1. τιμ-άομαι ῶ	μαι,	άη ᾷ,	άε ᾶ	ται,	αό ώ	μεθον,	άε ᾶ	σθον,	άε ᾶ	σθον,	αό ώ	μεθα,	άε ᾶ	σθε,	άο ῶ	νται.
2. φιλ-έομαι οῦ		έη ῇ,	έε εῖ		εό ού		έε εῖ		έε εῖ		εό ού		έε εῖ		έο οῦ	
3. χρυσ-όομαι οῦ		όη οῖ,	όε οῦ		οό ού		όε οῦ		όε οῦ		οό ού		όε οῦ		όο οῦ	

Imperfectum.

1. ἐτιμ-αό ώ	μην,	άου ῶ	άε ᾶ	το,	αό ώ	μεθον,	άε ᾶ	σθον,	αέ ά	σθην,	αό ώ	μεθα,	άε ᾶ	σθε,	άο ῶ	ντο.
2. ἐφιλ-εό ού		έου οῦ	έε εῖ		εό ού		έε εῖ		εέ εί		εό ού		έε εῖ		έο οῦ	
3. ἐχρυσ-οό ού		όου οῦ	όε οῦ		οό ού		όε οῦ		οέ ού		οό ού		όε οῦ		όο οῦ	

Imperativus.

Praeſens et Imperfectum.

1. τιμ-άου ῶ, |αέ ά| σ‖ |άε ᾶ| σ |αέ ά| σθ‖ |άε ᾶ| σ |αέ ά| σθ

Praesens et Imperfectum.

	Sing.			Dual.			Plur.		
	μην,	ο,	το,	μεθον,	σθον,	σθην,	μεθα,	σθε,	ντο.
1. τιμ-αο ῷ	άοι ῷ	άοι ῷ	αοί ῴ	άοι ῷ	αοί ῴ	αοί ῴ	άοι ῷ	άοι ῷ	
2. φιλ-εοί οί	έοι οῖ	έοι οῖ	εοί οί	έοι οῖ	εοί οί	εοί οί	έοι οῖ	έοι οῖ	
3. χρυσ-οοί οί	όοι οῖ	όοι οῖ	οοί οί	όοι οῖ	οοί οί	οοί οί	όοι οῖ	όοι οῖ	

Perfectum et Plusq. perfectum.

1. τέτιμ-ήμην,	ῆο,	ῆτο,	ήμεθον,	ῆσθον,	ήσθην,	ήμεθα,	ῆσθε,	ῆντο.
2. πεφιλ-ήμην,	ῆο,	ῆτο,	ήμεθον,	ῆσθον,	ήσθην,	ήμεθα,	ῆσθε,	ῆντο.
3. κεχρυσ-ῴμην,	ῷο,	ῷτο,	ῴμεθον,	ῷσθον,	ῴσθην,	ῴμεθα,	ῷσθε,	ῷντο.

Subjunctivus.

Praesens et Imperfectum.

	Sing.			Dual.			Plur.		
	μαι,		ται,	μεθον,	σθον,	σθον,	μεθα,	σθε,	νται.
1. τιμ-άω ῶ	άῃ ᾷ,	άῃ ᾷ		αώ ώ	άῃ ᾷ	άῃ ᾷ	αώ ώ	άῃ ᾷ	άω ῶ
2. φιλ-έω ῶ	έῃ ῇ,	έῃ ῇ		εώ ώ	έῃ ῇ	έῃ ῇ	εώ ώ	έῃ ῇ	έω ῶ
3. χρυσ-όω ῶ	όῃ οῖ,	όῃ ῶ		οώ ώ	όῃ ῶ	όῃ ῶ	οώ ώ	όῃ ῶ	όω ῶ

Perfectum et Plusq. perfectum.

1. τέτιμ-ῶμαι,	ῇ,	ῇ ται,	ώμεθον,	ῆσθον,	ῆσθον,	ώμεθα,	ῆσθε,	ῶνται.
2. πεφιλ-ῶμαι,	ῇ,	ῇ ται,	ώμεθον,	ῆσθον,	ῆσθον,	ώμεθα,	ῆσθε,	ῶνται.
3. κεχρυσ-ῶμαι,	ῷ,[1]	ῶ ται,	ώμεθον,	ῶσθον,	ῶσθον,	ώμεθα,	ῶσθε,	ῶνται.

Infinitivus.

Praesens et Imperfectum 1. τιμ-άεσθαι ᾶσθαι. 2. φιλ-έεσθαι εῖσθαι. 3. χρυσ-όεσθαι οῦσθαι.

Participium.

Praes. et Imperf.
1. τιμ-αόμενος ώμενος, τιμ-αομένη ωμένη, τιμ-αόμενον ώμενον.
2. φιλ-εόμενος ούμενος, φιλ-εομένη ουμένη, φιλ-εόμενον ούμενον.
3. χρυσ-οόμενος ούμενος, χρυσ-οομένη ουμένη, χρυσ-οόμενον ούμενον.

[1] Vel ut aliqui, ῇ, ῆται, ῆσθον, ῆσθον, ῆσθε.

Conjugationes verborum contractorum per tempora et modos in voce passiva.

Prima conjugatio.

	Indic.	Imper.	Optat.	Subjun.	Infin.
Praes.	τιμ-άομαι ῶμαι,	τιμ-άου ῶ,	τιμ-αοίμην ῴμην,	τιμ-άωμαι ῶμαι,	τιμ-αεσθαι ᾶσθαι.
Imp.	ἐτιμ-αόμην ώμην,				
Perf.	τετίμη-μαι,	τετίμη-σο,	τετιμή-μην,	τετιμ-ῶμαι,	τετιμῆ-σθαι.
Pl. p.	ἐτετιμή-μην,				
P. p. f.	τετιμήσ-ομαι,		τετιμησ-οίμην,		τετιμήσ-εσθαι.
Ind. 1.	ἐτιμήθ-ην,	τιμήθ-ητι,	τιμηθ-είην,	τιμηθ-ῶ,	τιμηθ-ῆναι.
Fut. 1.	τιμηθήσ-ομαι,		τιμηθησ-οίμην,		τιμηθήσ-εσθαι.
Ind. 2.	ἐτίμ-ην,	τίμ-ηθι,	τιμ-είην,	τιμ-ῶ,	τιμ-ῆναι.
Fut. 2.	τιμήσ-ομαι,		τιμησ-οίμην,		τιμήσ-εσθαι.

Secunda conjugatio.

	Indic.	Imper.	Optat.	Subjun.	Infin.
Praes.	φιλ-έομαι οῦμαι,	φιλ-έου οῦ,	φιλ-εοίμην οίμην,	φιλ-έωμαι ῶμαι,	φιλ-έεσθαι εῖσθαι.
Imp.	ἐφιλ-εόμην ούμην,				
Perf.	πεφίλη-μαι,	πεφίλη-σο,	πεφιλή-μην,	πεφιλῶ-μαι	πεφιλῆ-σθαι.
Pl. p.	ἐπεφιλή-μην,				
P. p. f.	πεφιλήσ-ομαι,		πεφιλησ-οίμην,		πεφιλήσ-εσθαι.
Ind. 1.	ἐφιλήθ-ην,	φιλήθ-ητι,	φιληθ-είην,	φιληθ-ῶ,	φιληθ-ῆναι.
	φιληθήσ-ομαι,		φιληθησ-οίμην,		φιληθήσ-εσθαι.
	ἐφίλ-ην,	φίλ-ηθι,	φιλ-είην,	φιλ-ῶ,	φιλ-ῆναι.
			φιλησ-οίμην,		φιλήσ-εσθαι.

Tertia conjugatio.

	Indic.	Imper.	Optat.	Subjun.	Infin.
Praes.	χρυσ-όομαι οῦμαι,	χρυσ-όου οῦ,	χρυσ-οοίμην οίμην,	χρυσ-όωμαι ῶμαι,	χρυσ-όεσθαι οῦσθαι
Imp.	ἐχρυσ-οόμην ούμην,				
Perf.	κεχρύσω-μαι,	κεχρύσω-σο,	κεχρυσῴ-μην,	κεχρυσ-ῶμαι,	κεχρυσῶ-σθαι.
Pl. p.	ἐκεχρυσώ-μην,				
P. p. f.	κεχρυσώσ-ομαι,		κεχρυσωσ-οίμην,		κεχρυσώσ-εσθαι.
Ind. 1.	ἐχρυσώθ-ην,	χρυσώθ-ητι,	χρυσωθ-είην,	χρυσωθ-ῶ,	χρυσωθ-ῆναι,
Fut. 1.	χρυσωθήσ-ομαι,		χρυσωθησ-οίμην,		χρυσωθήσ-εσθαι.

Conjugationes per tempora et modos in voce media.

Prima conjugatio.

	Indic.	Imper.	Optat.	Subjun.	Infin.
Praes.	τιμ-άομαι ῶμαι,	τιμ-άου ῶ,	τιμ-αοίμην ῴμην,	τιμ-άωμαι ῶμαι,	τιμ-άεσθαι ᾶσθαι.
Imp.	ἐτιμ-αόμην ώμην,				
Fut. 1.	τιμήσ-ομαι,		τιμησ-οίην,		τιμήσ-εσθαι.
Ind. 1.	ἐτιμησ-άμην,	τίμησ-αι,	τιμησ-αίμην,	τιμήσ-ωμαι,	τιμήσ-ασθαι.
Perf.	τέτιμ-α,	τέτιμ-ε,	τετίμ-οιμι,	τετίμ-ω,	τετιμ-έναι.
Pl. p.	ἐτετίμ-ειν,				
Ind. 2.	ἐτιμ-όμην,	τιμ-οῦ,	τιμ-οίμην,	τίμ-ωμαι,	τιμ-έσθαι.
Fut. 2.	τιμ-οῦμαι,		τιμ-οίμην,		τιμ-εῖσθαι.

Secunda conjugatio.

	Indic.	Imper.	Optat.	Subjun.	Infin.
Praeſ.	φιλ-έομαι οῦμαι,	φιλ-έου οῦ,	φιλ-εοίμην οίμην,	φιλ-έωμαι ῶμαι,	φιλ-έεσθαι εἶσθαι.
Imp.	ἐφιλ-εόμην ούμην,				
Fut. 1.	φιλήσ-ομαι,		φιλησ-οίμην,		φιλήσ-εσθαι.
Ind. 1.	ἐφιλησ-άμην,	φίλησ-αι,	φιλησ-αίμην,	φιλήσ-ωμαι,	φιλήσ-ασθαι.
Perf.	πέφιλ-α,	πέφιλ-ε,	πεφίλ-οιμι,	πεφίλ-ω,	πεφιλ-έναι.
Pl. p.	ἐπεφίλ-ειν,				
Ind. 2.	ἐφιλ-όμην,	φιλ-οῦ,	φιλ-οίμην,	φίλ-ωμαι,	φιλ-έσθαι.
Fut. 2.	φιλ-οῦμαι,		φιλ-οίμην,		φιλ-εῖσθαι.

Tertia conjugatio.

	Indic.	Imper.	Optat.	Subjun.	Infin.
Praeſ.	χρυσ-όομαι οῦμαι,	χρυσ-όου οῦ,	χρυσ-οοίμην οίμην,	χρυσ-όωμαι ῶμαι,	χρυσ-όεσθαι οῦσθαι.
Imp.	ἐχρυσ-οόμην ούμην,				
Fut. 1.	χρυσώσ-ομαι,		χρυσωσ-οίμην,		χρυσώσ-εσθαι.
Ind. 1.	ἐχρυσωσ-άμην,	χρύσωσ-αι,	χρυσωσ-αίμην,	χρυσώσ-ωμαι,	χρυσώσ-ασθαι [1].

[1] Participia in paſſivae et mediae vocis conjugationibus anguſtum paginarum ſpatium hìc capere nequivit : praeſens autem, quod ſolum contrahitur, in paradigmate paſſivo jam exhibitum eſt ; caeteraque cum ſextae gravitonorum conjugationis participiis prorſus conveniunt.

VERBA in μι.

ʃOR ſunt conjugationes verborum in μι, quae e verbis ſextae conjugationis in

άω,	ut, a	σ7άω, ἵστημι	*ſtatuo.*
έω,		θέω, τίθημι	*pono.*
όω,		δόω, δίδωμι	*do.*
ύω,		ζευγνύω, ζεύγνυμι	*jungo.*

autem mutando ω, ultimam vocalem, in μι; penultimam mutabilem in ſuam longam; et ıdo reduplicationem.

LICATIO eſt duplex, propria et impropria. [,cum repetitur prima conſonans thematis cum ro aſpirata poſita: ut, δόω δίδωμι, θέω τίθημι. ria, cum ι tantùm praefigitur. Idque fit, cum ıcipiat a σ7, vel duabus mutis; ut, σ7άω ἵσ7ημι, μι *volo:* vel etiam a vocali; ut, ἕω, ἵημι *mitto.*

In ſecunda conjugatione Aeoles mutant η in ε, μ: ut, τίθεμμι pro τίθημι.

Boeoti mutant η in ει, facta reduplicatione per φίλειμι *amo*, pro φίλημι.

rta conjugatione nulla eſt reduplicatio, ſed tan-ıtatur in μι: ζευγνύω ζεύγνυμι.

ım alia ſunt etiam ſine reduplicatione: ut, ιο, σβῆμι *extinguo*, φημὶ *dico*, etc.

TERISTICA ıgationis	primae	eſt	η ex α	ante μι.
	ſecundae		η ex ε	
	tertiae		ω ex ο	
	quartae		υ	

IAREM habent inflexionem praeſens, imper-et indefinitum ſecundum.

ɪT verba in μι futuro ſecundo, perfecto medio, ito ſecundo paſſivo.

quartae conjugationis, ſi diſyllaba ſunt, ha-ſinitum ſecundum; ſi triſyllaba, non ultra um flectuntur. Carent etiam modo optativo ctivo.

Paradigma

Paradigma conjugationum verborum in μι in voce activa.

Modus indicativus.

		Sing.		Dual.		Plur.	
Praesens	1. ἵστ-ημι	ης	ησι,	ατον	ατον,	αμεν	ατε ᾶσι.
	2. τίθ-ημι	ης	ησι,	ετον	ετον,	εμεν	ετε εῖσι.
	3. δίδ-ωμι	ως	ωσι,	οτον	οτον,	ομεν	οτε οῦσι.
	4. ζεύγν-υμι	υς	υσι,	υτον	υτον,	υμεν	υτε ῦσι.
Imperf.	1. ἵστ-ην	ης	η	ατον	άτην,	αμεν	ατε ασαν.
	2. ἐτίθ-ην	ης	η	ετον	έτην,	εμεν	ετε εσαν.
	3. ἐδίδ-ων	ως	ω	οτον	ότην,	ομεν	οτε οσαν
	4. ἐζεύγν-υν	υς	υ	υτον	ύτην,	υμεν	υμε υσαν.
Ind. 2.	1. ἔστ-ην	ης	η	ητον	ήτην,	ημεν	ητε ησαν.
	2. ἔθ-ην	ης	η	ετον	έτην,	εμεν	ετε εσαν.
	3. ἔδ-ων	ως	ω	οτον	ότην,	ομεν	οτε οσαν.

Imperativus.

		Sing.		Dual.		Plur.
Pr. et Im.	1.	ἵστ-αθι	άτω,	ατον	άτων,	ατε άτωσαν.
	2.	τίθ-ετι	έτω,	ετον	έτων,	ετε έτωσαν.
	3.	δίδ-οθι	ότω,	οτον	ότων,	οτε ότωσαν.
	4.	ζεύγν-υθι	ύτω,	υτον	ύτων,	υτε ύτωσαν.
Ind. 2.	1.	στ-ῆθι	ήτω,	ητον	ήτων,	ητε ήτωσαν.
	2.	θ-ὲς	έτω,	έτον	έτων,	έτε έτωσαν.
	3.	δ-ὸς	ότω,	ότον	ότων,	ότε-ότωσαν.

Optativus.

		Sing.			Dual.		Plur.			
P. et I.	1. ἱστ-αίην	αίης	αίη,	αίητον	αιήτην,	αίημεν	αίητε	αίησαν	et	αῖεν.
	2. τιθ-είην	είης	είη,	είητον	ειήτην,	είημεν	είητε	είησαν	et	εῖεν.
	3. διδ-οίην	οίης	οίη,	οίητον	οιήτην,	οίημεν	οίητε	οίησαν	et	οῖεν.
Ind. 2.	1. στ-αίην	αίης	αίη,	αίητον	αιήτην,	αίημεν	αίητε	αίησαν	et	αῖεν
	2. θ-είην	είης	είη,	είητον	ειήτην,	είημεν	είητε	είησαν	et	εῖεν
	3. δ-οίην	οίης	οίη,	οίητον	οιήτην,	οίημεν	οίητε	οίησαν	et	οῖεν

Subjunct-

Subjunctivus.

	Sing.	Dual.	Plur.
ſens	1. ἱστ-ῶ ᾷς ᾷ	ᾶτον ᾶτον	ῶμεν ᾶτε ῶσι.
t	2. τιθ-ῶ ῇς ῇ	ῆτον ῆτον	ῶμεν ῆτε ῶσι.
erf.	3. διδ-ῶ ῷς ῷ	ῶτον ῶτον	ῶμεν ῶτε ῶσι.
	1. στ-ῶ ῇς ῇ	ῆτον ῆτον	ῶμεν ῆτε ῶσι.
f. 2.	2. θ-ῶ ῇς ῇ	ῆτον ῆτον	ῶμεν ῆτε ῶσι.
	3. δ-ῶ ῷς ῷ	ῶτον ῶτον	ῶμεν ῶτε ῶσι.

Infinitivus.

etImp. 1. ἱστ-άναι. 2. τιθ-έναι. 3. διδ-όναι. 4. ζευγν-ῦναι.
ef. 2. 1. στ-ῆναι. 2. θ-εῖναι [1]. 3. δ-οῦναι.

Participia.

	Nom.	Gen.
ſens	1. ἱστ-ὰς ᾶσα ὰν,	άντος άσης άντος.
t	2. τιθ-εὶς εῖσα ὲν,	έντος είσης έντος.
erf.	3. διδ-οὺς οῦσα ὸν,	όντος ούσης όντος.
	4. ζευγν-ὺς ῦσα ὺν,	ύντος ύσης ύντος [2].
	1. στ-ὰς ᾶσα ὰν,	άντος άσης άντος.
f. 2.	2. θ-εὶς εῖσα ὲν,	έντος είσης έντος.
	3. δ-οὺς οῦσα ὸν,	όντος ούσης όντος.

θεῖναι et δοῦναι irregularia ſunt, pro θέναι et δόναι.

Verbis quartae conjugationis, ut jam dictum fuit, deeſt indefinitum dum ; praeterquam diſyllabis, quibus idem eſt ac imperfectum : ut, ι audio, κλυν ; δῦμι ſubeo, ἔδυν. Proinde polyſyllaba non a gravi- in νύω, ſed a primitivis remotis, tempora ſua capiunt : ſicuti υμι in futuro primo habet ζεύξω a ζεύγω, unde fit ζευγνύω ; et μι δείξω a δείκω oſtendo, unde δεικνύω. Rationem autem verborum ſmodi themata inveſtigandi prolixè oſtendit Voſſius.

Conjuga-

Conjugationes verborum in μι per tempora et modos in voce activa.

Prima conjugatio.

	Indic.	Imper.	Optat.	Subjun.	Infin.	Partic.
Praes.	ἵστ-ημι,	ἵστ-αθι,	ἱστ-αίην,	ἱστ-ῶ,	ἱστ-άναι,	ἱστ-άς.
Imp.	ἵστ-ην,					
Ind. 2.	ἔστ-ην,	στ-ῆθι,	στ-αίην,	στ-ῶ,	στ-ῆναι,	στ-άς.
Fut. 1.	στήσ-ω,		στήσ-οιμι,		στήσ-ειν,	στήσ-ων.
Ind. 1.	ἔστησ-α,	στῆσ-ον,	στήσ-αιμι,	στήσ-ω,	στῆσ-αι,	στήσ-ας.
Perf.	ἕστηκ-α, [1]	ἕστηκ-ε,	ἑστήκ-οιμι,	ἑστήκ-ω,	ἑστηκ-έναι,	ἑστηκ-ώς.
Pl. p.	ἑστήκ-ειν,					

Secunda conjugatio.

	Indic.	Imper.	Optat.	Subjun.	Infin.	Partic.
Praes.	τίθ-ημι,	τίθ-ετι,	τιθ-είην,	τιθ-ῶ,	τιθ-έναι,	τιθ-είς.
Imp.	ἐτίθ-ην,					
Ind. 2.	ἔθ-ην,	θ-ές,	θ-είην,	θ-ῶ,	θ-εῖναι,	θ-είς.
Fut. 1.	θήσ-ω,		θήσ-οιμι,		θήσ-ειν,	θήσ-ων.
Ind. 1.	ἔθηκ-α, [2]					
Perf.	τέθεικ-α, [3]	τέθεικ-ε,	τεθείκ-οιμι,	τεθείκ-ω,	τεθεικ-έναι,	τεθεικ-ώς.
Pl. p.	ἐτεθείκ-ειν,					

1 Pro ἕστηκα legitur etiam ἕστακα.

2 Ἔθηκα et ἧκα non servant characteristicam futuri, nec ultra indicativum leguntur. Vid. supra, p. 54.

3 τέθεικα Boeoticè pro τέθηκα.

	Indic.	Imper.	Optat.	Subjun.	Infin.	Partic.
Praes.	διδ-ωμι,	διδ-ωθι,	διδ-οίην,	διδ-ῶ,	διδ-όναι,	διδ-ούς.
Imp.	ἐδίδ-ων,					
Ind. 2.	ἔδ-ων,	δ-ὸς,	δοίην,	δ-ῶ,	δ-οῦναι,	δ-ούς.
Fut. 1.	δώσ-ω,		δώσ-οιμι,		δώσ-ειν,	δώσ-ων.
Ind. 1.	ἔδωκ-α, [1]					
Perf.	δέδωκ-α,	δέδωκ-ε,	δεδώκ-οιμι,	δεδώκ-ω,	δεδωκ-έναι,	δεδωκ-ώς.
Pl. p.	ἐδεδώκ-ειν,					

Quarta conjugatio.

Praes.	ζεύγν-υμι,	ζεύγν-υθι,			ζευγν-ύναι,	ζευγν-ύς.
Imp.	ἐζεύγν-υν,					

Formatio temporum.

De praesenti jam supra dictum est.

Imperfectum.

IMPERFECTUM formatur a praesenti, mutando μι in ν; et praeponendo augmentum, nisi verbum incipiat ab ι: ut, τίθημι ἐτίθην, ἵστημι ἵστην.

Numerus singularis et tertia pluralis contrahuntur etiam, quasi ex contractis ἱστάω, τιθέω, διδόω: ut, ἵστων, ας, α; ων: ἐτίθουν, εις, ει; ουν: ἐδίδουν, ους, ου; ουν.

Similiter secunda singularis imperativi: ut, ἵστα, τίθει, δίδου.

[1] Vid. not. 2. paginae 92.

Indefi-

Indefinitum ſecundum.

INDEFINITVM ſecundum formatur ab imperfecto, abjiciendo reduplicationem, ut ἐτίθην ἔθην.

Ante conſonam vero reduplicatio impropria ι vertitur in ε: ut, ἵστην ἔστην.

Si verbum careat reduplicatione, idem eſt imperfectum et indefinitum ſecundum: ut, σβῆμι, ἔσβην.

Penultima indefiniti ſecundi longa eſt in duali et plurali; corripitur verò in his tribus, ἔθην, ἔδων, et ἧν ab ἵημι *mitto*.

Indefinitum ſecundum imperativi in ſecunda conjugatione definit in ες: ut, θὲς pro τέθι; σχὲς pro σχέθι, a σχῆμι *habeo*: ſic in tertia δὸς pro δόθι.

CAETERA tempora a themate ſuo gravitono regulariter formantur: ut, ἵστημι, στήσω, ἕστηκα, a στάω, etc.

Paradigma conjugationum verborum in μι in voce paſſiva.

Modus indicativus.

	Sing.			Dual.			Plur.		
Praeſens.	1. ἵστ-αμαι	ασαι	αται,	άμεθον	ασθον	ασθον,	άμεθα	ασθε	ανται.
	2. τίθ-εμαι	εσαι	εται,	έμεθον	εσθον	εσθον,	έμεθα	εσθε	ενται.
	3. δίδ-ομαι	οσαι	οται,	όμεθον	οσθον	οσθον,	όμεθα	οσθε	ονται.
	4. ζεύγν-υμαι	υσαι	υται,	ύμεθον	υσθον	υσθον,	ύμεθα	υσθε	υνται.
Imperf.	1. ἱστ-άμην	ασο	ατο,	άμεθον	ασθον	άσθην,	άμεθα	ασθε	αντο.
	2. ἐτιθ-έμην	εσο	ετο.	έμεθον	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]

		Sing.		Dual.		Plur.	
Praes. et Imperf.	1.	ἵστ-ασο	άσθω,	ασθον	άσθων,	ασθε	άσθωσαν.
	2.	τίθ-εσο	έσθω,	εσθον	έσθων,	εσθε	έσθωσαν.
	3.	δίδ-οσο	όσθω,	οσθον	όσθων,	οσθε	όσθωσαν.
	4.	ζεύγν-υσο	ύσθω,	υσθον	ύσθων,	υσθε	ύσθωσαν.

Optativus.

Praes. et Imperf.	1. ἱστ-αίμην	αῖο	αῖτο,	αίμεθον	αῖσθον	αίσθην,	αίμεθα	αῖσθε	αῖντο.
	2. τιθ-είμην	εῖο	εῖτο,	είμεθον	εῖσθον	είσθην,	είμεθα	εῖσθε	εῖντο.
	3. διδ-οίμην	οῖο	οῖτο,	οίμεθον	οῖσθον	οίσθην,	οίμεθα	οῖσθε	οῖντο.

Subjunctivus.

Praes. et Imperf.	1. ἱστ-ῶμαι	ᾶ	ᾶται,	ώμεθον	ᾶσθον	ᾶσθον,	ώμεθα	ᾶσθε	ῶνται.
	2. τιθ-ῶμαι	ῆ	ῆται,	ώμεθον	ῆσθον	ῆσθον,	ώμεθα	ῆσθε	ῶνται.
	3. διδ-ῶμαι	ῷ	ῶται,	ώμεθον	ῶσθον	ῶσθον,	ώμεθα	ῶσθε	ῶνται.

Infinitivus.

Praes. et Imperf. 1. ἵστ-ασθαι. 2. τίθ-εσθαι. 3. δίδ-οσθαι. 4. ζεύγν-υσθαι,

Particicipium.

	Nom.			Gen.		
Praes. et Imperf.	1. ἱστάμεν-ος	η	ον,	ἱσταμέν-ου	ης	ου.
	2. τιθέμεν-ος	η	ον,	τιθεμέν-ου	ης	ου.
	3. διδόμεν-ος	η	ον,	διδομέν-ου	ης	ου.
	4. ζευγνύμεν-ος	η	ον,	ζευγνυμέν-ου	ης	ου.

Conju-

Conjugationes verborum in μι per tempora et modos in voce passiva.

Prima conjugatio.

	Indic.	Imper.	Optat.	Subjun.	Infin.	Partic.
Praes.	ἵσ-αμαι,	ἵσ-ασω,	ἱσ-αίμην,	ἱσ-ῶμαι,	ἵσ-ασθαι,	ἱσάμεν-ος,
Imp.	ἱσ-άμην,					
Perf.	ἕσ-αμαι,	ἕσ-ασω,	ἑσ-αίμην,	ἑσ-ῶμαι,	ἑσ-άσθαι,	ἑσαμέν-ος.
Pl. p.	ἑσ-άμην,					
P. p. f.	ἑσάσ-ομαι,		ἑσασ-οίμην,		ἑσάσ-εσθαι,	ἑσασόμεν-ος.
Ind. 1.	ἑσάθ-ην,	σάθ-ητι,	σαθ-είην,	σαθ-ῶ,	σαθ-ῆναι,	σαθ-είς.
Fut. 1.	σαθήσ-ομαι,		σαθησ-οίμην,		σαθήσ-εσθαι,	σαθησόμεν-ος.

Secunda conjugatio.

	Indic.	Imper.	Optat.	Subjun.	Infin.	Partic.
Praes.	τίθ-εμαι,	τίθ-εσο,	τιθ-είμην,	τιθ-ῶμαι,	τίθ-εσθαι,	τιθέμεν-ος,
Imp.	ἐτιθ-έμην,					
Perf.	τέθ-ειμαι,	τέθ-εισο,	τεθ-είμην,	τεθ-ῶμαι,	τεθ-εῖσθαι,	τεθειμέν-ος,
Pl. p.	ἐτεθ-είμην,					
P. p. f.	τεθείσ-ομαι,		τεθεισ-οίμην,		τεθείσ-εσθαι,	τεθεισόμεν-ος.
Ind. 1.	ἐτέθ-ην,	τέθ-ητι,	τεθ-είην,	τεθ-ῶ,	τεθ-ῆναι,	τεθ-είς.
Fut. 1.	τεθήσ-ομαι,		τεθησ-οίμην,		τεθήσ-εσθαι,	τεθησόμεν-ος.

Tei

	Indic.	Imper.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Partic.
Praes.	δίδ-ομαι,	δίδ-οσο,	διδ-οίμην,	διδ-ῶμαι,	δίδ-οσθαι,	διδόμεν-ος.
Imper.	ἐδιδ-όμην,					
Perf.	δέδ-ομαι,	δέδ-οσο,	δεδ-οίμην,	δεδ-ῶμαι,	δεδ-όσθαι,	δεδομέν-ος.
Pl. per.	ἐδεδ-όμην,					
P. p. f.	δεδόσ-ομαι,		δεδοσ-οίμην,		δεδόσ-εσθαι,	δεδοσόμεν-ος.
Ind. 1.	ἐδόθ-ην,	δόθ-ητι,	δοθ-είην.	δοθ-ῶ,	δοθ-ῆναι,	δοθ-είς.
Fut. 1.	δοθήσ-ομαι,		δοθησ-οίμην,		δοθήσ-εσθαι,	δοθησόμεν-ος.

Quarta conjugatio.

	Indic.	Imper.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Partic.
Praes.	ζεύγν-υμαι,	ζεύγν-υσο,			ζεύγν-υσθαι	ζευγνύμεν-ος.
Imper.	ἐζευγν-ύμην,					

Formatio temporum.

Praesens formatur a praesenti activo, mutando μι in μαι, et penultimam longam in suam brevem ut, ἵστημι ἵσταμαι; τίθημι τίθεμαι; δίδωμι δίδομαι. Excipe ἄημαι, ab ἄημι *flo*; δίζημαι *quaero*; ὄνημαι et ὄναμαι *juvor*, ab ὄνημι. Item ἀκαχημαι *tristitia afficior*, ἀλάλημαι *vagor*, ἀλαλύκτημαι *insanio*, ἀποκτᾶμαι *interficior*.

Reliqua tempora formantur more gravitonorum.

Perfectum semper habet penultimam brevem, praeter τέθειμαι Boeoticum, quod tamen corripitur in indefinito primo ἐτέθην.

Para-

Paradigma conjugationum verborum in μι in voce media.

Modus indicativus.

		Sing.			Dual.			Plur.		
Indef. 2.	1.	ἐστ-άμην	ασο	ατο,	άμεθον	ασθον	άσθην,	άμεθα	ασθε	αντο.
	2.	ἐθ-έμην	εσο	ετο,	έμεθον	εσθον	έσθην,	έμεθα	εσθε	εντο.
	3.	ἐδ-όμην	οσο	οτο,	όμεθον	οσθον	όσθην,	όμεθα	οσθε	οντο.

Imperativus.

Indef. 2.	1.		στ-άσο	άσθω,		άσθον	άσθων,		άσθε	άσθωσαν.
	2.		θ-έσο	έσθω,		έσθον	έσθων,		έσθε	έσθωσαν.
	3.		δ-όσο	όσθω,		όσθον	όσθων,		όσθε	όσθωσαν.

Optativus.

Indef. 2.	1.	στ-αίμην	αῖο	αῖτο,	αίμεθον	αῖσθον	αίσθην,	αίμεθα	αῖσθε	αῖντο.
	2.	θ-είμην	εῖο	εῖτο,	είμεθον	εῖσθον	είσθην,	είμεθα	εῖσθε	εῖντο.
	3.	δ-οίμην	οῖο	οῖτο,	οίμεθον	οῖσθον	οίσθην,	οίμεθα	οῖσθε	οῖντο.

Subjunctivus.

Indef. 2.	1.	στ-ῶμαι	ᾷ	ᾶται,	ώμεθον	ᾶσθον	ᾶσθον,	ώμεθα	ᾶσθε	ῶνται.
	2.	θ-ῶμαι	ῇ	ῆται,	ώμεθον	ῆσθον	ῆσθον,	ώμεθα	ῆσθε	ῶνται.
	3.	δ-ῶμαι	ῷ	ῶται,	ώμεθον	ῶσθον	ῶσθον,	ώμεθα	ῶσθε	ῶνται.

Infinitivus

Indef. 2. { 1. στ-άσθαι. 2. θ-έσθαι. 3. δ-όσθαι.

	Nom.			Gen.		
Indef. 2. 1.	στάμεν-ος	η	ον,	σταμέν-ου	ης	ου.
2.	θέμεν-ος	η	ον,	θεμέν-ου	ης	ου.
3.	δόμεν-ος	η	ον.	δομέν-ου	ης	ου.

Conjugationes verborum in μι per tempora et modos in voce media.

Prima conjugatio.

	Indic.	Imper.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Partic.
Praes.	ἵστ-αμαι,	ἵστα-σο,	ἱστ-αίμην,	ἱστ-ῶμαι,	ἵστ-ασθαι,	ἱστάμεν-ος.
Imper.	ἱστ-άμην,					
Ind. 2.	ἐστ-άμην	στ-άσο,	στ-αίμην,	στ-ῶμαι,	στ-άσθαι,	στάμεν-ος.
Fut. 1.	στήσ-ομαι,		στήσ-οίμην,		στήσ-εσθαι.	στησόμεν-ος.
Ind. 1.	ἐστησ-άμην,	στ-ῆσαι	στησ-αίμην,	στήσ-ωμαι,	στήσ-ασθαι,	στησάμεν-ος.

Secunda conjugatio.

	Indic.	Imper.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Partic.
Praes.	τίθ-εμαι,	τιθ-εσο,	τιθ-είμην,	τιθ-ῶμαι,	τίθ-εσθαι,	τιθέμεν-ος.
Imper.	ἐτιθ-έμην,					
Ind. 2.	ἐθ-έμην,	θ-έσο,	θ-είμην,	θ-ῶμαι,	θ-έσθαι,	θέμεν-ος.
Fut. 1.	θήσ-ομαι,		θησ-οίμην,		θήσ-εσθαι,	θησόμεν-ος.
Ind. 1.	ἐθηκ-άμην,					

Tertia conjugatio.

	Indic.	Imper.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Partic.
Praes.	δίδ-ομαι,	δίδ-οσο,	διδ-οίμην,	διδ-ῶμαι,	δίδ-οσθαι,	διδόμεν-ος.
Imper.	ἐδιδ-όμην,					
Ind. 2.	ἐδ-όμην.	δ-όσο,	δ-οίμην,	δ-ῶμαι,	δ-όσθαι,	δόμεν-ος.
Fut. 1.	δώσ-ομαι,		δωσ-οίμην,		δώσ-εσθαι,	δωσόμεν-ος.
Ind. 1.	ἐδωκ-άμην,					

Formatio temporum.

INDEFINITVM secundum formatur ab imperfecto, ut in voce activa: ut ἐτιθέμην, ἐθέμην. [1]

Ἐθηκάμην et ἐδωκάμην ultra indicativum vix reperiuntur. [2]

VIX aliud verbum tertiae conjugationis, praeterquam δίδωμι, reperitur in voce media.

Verba quartae conjugationis media voce omnino carent.

[1] Cum vocis hujusce tempora praesens et imperfectum ex paradigmate passivo, quocum forma conveniunt, petere liceat; hic iterum inflectere minus necessarium videbatur.

[2] Idem quoque de ἔθηκα et ἔδωκα, in voce activa, jam supra observatum fuit, pagin. 92.

Modus indicativus.[1]

	Singul.			Dual.		Plural.		
Praes. C.	ἐιμὶ,	ἐις ἐι,	ἐστὶ :	ἐστὸν,	ἐστὸν :	ἐσμὲν,	ἐστὲ,	ἐισί.
	ἐμμὶ D.	ἔη } A	ἐντὶ D.			ἐιμὲς D.	ἐτὲ P.	ἔασι I.
	ἦμι Ae.	ἔει } A				ἐμὲν } P.		ἔντι Ae.
		ἐσσὶ P.				ἐιμὲν } P.		ἐντὶ D.
Imper. C.	ἦν,	ἦς,	ἦ :	ἦτον,	ἤτην :	ἦμεν	ἦτε	ἦσαν
	ἔα P.	ἦσθα Ae.	ἦν A.	ἤστον } P.	ἤστην } F	ἦμες D.		ἔσαν I.
	ἦ A.	ἔησθα } P.	ἦς D.	ἔτον } P.	ἐτην } F			ἔσσαν } P.
	ἦα } P.	ἦες } P.	ἦε } P.	ἔστον } P.	ἔστην } F			ἦν } P.
	ἔην } P.	ἔης } P.	ἔη } P.					ἔσκον } P.
	ἔσκον } P.	ἔσκες } P.	ἔσκε } P.					
	ἔον } P.	ἔες } P.	ἔη } P.					
	ἔιν } P.	ἔις } P.	ἦη } P.					
	ἦην A.	ἔεις I.						
p. C.	ἤμην,	ἦσο,	ἦτο :	ἤμεθον,	ἦσθον, ἤσθην :	ἤμεθα,	ἦσθε,	ἦντο.

1 Haec anomala in μι ob usum frequentiorem seorsum hic apposita videntur; plura verò mox occurrent in *Catalogo anomalorum*, pag. 116. Literae majusculae dialectos indicant, de quibus in *Tabella dialectorum* postea agetur, quam operae sit consulere.

2 Hoc verbum, ut auxiliaris vice fungitur, supra exhibitum fuit, pag. 57.

	Singul.			Dual.	Plural.
Fut. 1. C.	ἔσομαι,	ἔσῃ,	ἔσεται :	όμεθον, εσθον, εσθον :	όμεθα, εσθε, ονται.
	ἔσσομαι P.	ἔσσῃ P.	ἔσσεται } P.		ἔσσονται P.
	ἐσοῦμαι } D	ἔσει A. D.	ἔσται } P.		
	ἐσεῦμαι } D	ἔσεαι I.	ἐσεῖται D.		
		ἔσσεαι P	ἐσσεῖται P.		

Imperativus.

				Dual.	Plural.
Praes. Imper.	C.	ἔσθι ἔσω,	ἔστω :	ἔστον, ἔστων :	ἔστε, ἔστωσαν.
		ἔσθι, ἔσσο, ἔσσω } P.	ἤτω D.		ἔστων A.

Optativus.

	Singul.			Dual.	Plural.
Praes. Imper.	C. εἴην,	εἴης,	εἴη :	εἴητον, εἰήτην :	εἴημεν, εἴητε, εἴησαν.
	ἔοιμι,	ἔοις,	ἔοι P.		εἶμεν, εἶτε, εἶεν A.
Fut. 1. C.	ἐσοίμην,	ἔσοιο,	ἔσ-οιτο :	οίμεθον, οισθον, οίσθην :	οίμεθα, οισθε, οιντο.

Subjunctivus.

	Singul.			Dual.	Plural.
Praes. Imp.	C. ὦ,	ᾖς,	ᾖ :	ἦτον, ἦτον :	ὦμεν, ἦτε, ὦσι.
	ἔιω,	ἔιῃς,	ἔιῃ P.	ἔιητον, ἔιητον :	ἔιωμεν, ἔιητε, ἔιωσι P.
	ἔω,	ἔῃς,	ἔῃ } I.	ἔητον, ἔητον :	ἔωμεν, ἔητε, ἔωσι I.
		ἦσθα Ae.	ᾖσι } I.		ἔιομεν P.
					ὦμες D.

Infinitiv

Infinitivus.

Pr. Im. } C. εἶναι. Fut. 1. C. ἔσεσθαι | Pr. C. ὤν, οὖσα, ὄν. Fut. 1. ἐσσόμενος P.

ἔμεν I.
ἤμεν, ἦμες } D.
ἔμεναι A.
ἔμμεναι Ae.
εἴμεναι P.

ἐών, ἐοῦσα, ἐὸν I.
ἰές, εἶσα, ἔν Ae.
εὖσα, ἐοῖσα, ἔασσα } D.

2. Εἶμι, ab ἔω poëticè εἴω, eo.

Modus indicativus.

	Singul.			Dual.		Plural.		
Praes. C. εἶμι,	εἶς, εἶ,	εἶσι :		ἴτον,	ἴτον :	ἴμεν,	ἴτε,	ἴσι.
	εἶσθα Ae.					ἴμες D.		ἴασι I.
Imp. C. εἶν,	εἶες,	εἶ :		ἴτον,	ἴτην :	ἴμεν,	ἴτε,	ἴσαν.
ἦον,	ἦες,	ἦε P.				ἴμες D.		εἴσαν P.
Ind. 2. C. ἶον,	ἶες,	ἶε :		ἴετον,	ἰέτην :	ἴομεν,	ἴετε,	ἶον.

ἔιον, ἦον, ἤϊον } A. P.

In. 1. C. εἶσα : 3 plur. εἶσαν, A. ἦσαν, P. ἤισαν | Plusq. C. εἴκειν, etc. A. ἤκειν, ἤκεις, ἤκει, etc.

Imperativ.

Imperativus.

	Singul.		Dual.		Plural.	
Praef. Imp. } C.	ἴθι εἶ,	ἴτω :	ἴτον,	ἴτων :	ἴτε,	ἴτωσαν.

Optativus.

nd. 2. C. ἴοιμι, ἴοις, ἴοι, etc.

Subjunctivus.

Ind. 2. C. ἴω, ἴῃς, ἴῃ, etc.

Infinitivus.

Pr. Imp. } C. ἶναι, εἶναι, et ἰέναι in compositis.
ἴμεν, ἴεμεν } I. ἴμεναι, ἰέμεναι } A. D.

Participia.

Praes. vel Indef. 2. } C. ἰὼν, ἰοῦσα, ἰόν.

Vox media.

Modus indicativus.

Fut. 1. C. εἴσομαι, εἴσῃ, εἴσεται, etc. | Ind. 1. C. εἰσάμην, εἶσω, εἰσάτω, etc.

Perf. C. εἶα, εἶας, εἶε : | εἴατον, εἴατον : | εἴαμεν, εἴατε, εἴασι.
ἦα A.
ἤϊα, ἤϊας, ἤϊε P.

Pl. p. C. ἤειν, ἤεις, ᾔει : | ᾔειτον, ᾐείτην : | ἤειμεν, ἤειτε, ᾔεισαν.
ἤεα I.

Caetera ferè desiderantur.

3. Ἵημι

Ἴημι *vado* eadem plane ratione declinatur. [illegible] praecipuè ἀπίασιν in indicativo, ἀπιῶσιν in fubjunctivo, et ἀπιέναι in infinitivo.

3. Ἵημι, ab ἕω, *mitto.* [1]

Modus indicativus.

	Singul.			Dual.		Plural.		
Praef. C.	ἵημι,	ἵης,	ἵησι :	ἵετον,	ἵετον :	ἵεμεν,	ἵετε,	ἱεῖσι. ἱέασι I. ἱᾶσι A.
Imp. C.	ἵην, ἕιον,	ἵης, ἕιες,	ἵη : ἕιε, etc. P.	ἵετον,	ἱέτην :	ἵεμεν,	ἵετε,	ἵεσαν. ἱεν B.

nd. 2. C. ἧν, ἧς, ἧ, etc. | Fut. 1. C. ἥσω, ἥσεις, ἥσει, etc.

n d. 1. C. ἧκα pro ἧσα, ἧκας, ἧκε, etc.[2] | Perf. C. εἷκα, εἷκας, εἷκε, etc.

Imperativus.

Praef. Imp. } C. ἵεθι, ἱέτω, etc. | Ind. 2. C. ἕς, ἕτω, etc.

[1] Inflectitur ut τίθημι, nisi quòd impropriam habeat reduplicationem; ideoque inter anomala perperam collocari censent nonnulli.

[2] Vide supra, pag. 54.

Optativus.

Optativus.

	Singul.			Dual.		Plural.		
Pr. Imp. C.	ἱείην,	ἱείης,	ἱείη :	ἱείητον,	ἱειήτην :	ἱείημεν,	ἱείητε,	ἱείησαν.
	ἕοιμι,	ἕοις,	ἕοι, etc. P.					
Ind. 2. C.	εἵην,	εἵης,	εἵη :	εἵητον,	εἱήτην :	εἵημεν,	εἵητε,	εἵησαν.
Fut. 1. C.	ἥσοιμι,	οις,	οι, etc.	Perf. et plusq.	C.	εἵκοιμι,	οις,	οι, etc.

Subjunctivus.

Praes. C.	ἱῶ,	ἱῇς,	ἱῇ, etc.	Perf. et plusq.	C.	εἵκω,	εἵκῃς,	εἵκῃ, etc.
Ind. 2. C.	ὧ,	ᾗς,	ᾗ :	ἧτον,	ἧτον :	ὧμεν,	ἧτε,	ὧσι.
	ἕω,	ἕῃς,	ἕῃ, etc. I.					
	εἵω,	εἵῃς,	εἵῃ etc. P.					

Infinitivus.

Praes. Imp. C.	ἱέναι	Ind. 2. C.	εἷναι.
	ἱέμεναι D.		ἕμεναι D.
	ἱέμεν I.		ἕμεν I.

Participia.

Praes. C.	ἱεὶς,	ἱεῖσα,	ἱέν.	Ind. 2. C.	εἷς,	εἷσα,	ἕν.
Fut. 1. C.	ἥσων,	ἥσουσα,	ἧσον.	Perf. plusq. C.	εἱκώς,	εἱκυῖα,	εἱκός.

Vox

ʽΙημαι, *mittor*, per omnia tempora et modos ad normam *τίθεμαι* formetur.

Vox media.

Modus indicativus.

	Singul.			Dual.			Plural.		
Ind. 2. C.	ἕμην,	ἕσο, ἕο I. οὗ A.	ἕτο,	ἕμεθον,	ἕσθον,	ἕσθην :	ἕμεθα,	ἕσθε,	ἕντο.
Fut. 1. C.	ἥσομαι,	ἥσῃ,	ἥσεται, etc.	Ind. 1. C.	ἡκάμην,	ἧκω,	ἧκαῖο, etc.		

Imperativus.

	Singul.			Dual.		Plural.	
Ind. 2.	C.	ἕσο, ἕο I. οὗ A.	ἕσθω :	ἕσθον,	ἕσθων :	ἕσθε,	ἕσθωσαν.

Optativus.				Subjunctivus.			
Ind. 2. C.	εἵμην,	εἷο,	εἷτο, etc.	Ind. 2. C.	ὧμαι,	ᾗ,	ἧται, etc.

Infinitivus.			Participia.			
Indefinit. 2. C.	ἕσθαι		Ind. 2. C.	ἕμενος,	ἑμένη,	ἕμενον.
Futur. 1. C.	ἥσεσθαι		Fut. 1. C.	ἡσόμενος,	ἡσομένη,	ἡσόμενον.

Sic ἵημι *concupisco*; sed in voce pass. legitur tantum ἵεμαι, et ἱέμην.

ʽΗμα 4.

4. Ἧμαι, ab ἕω, *sedeo.*

Modus indicativus.

	Singul.			Dual.			Plural.		
Praes. C.	ἧμαι,	ἧσαι,	ἧται :	ἥμεθον,	ἧσθον,	ἧσθον :	ἥμεθα,	ἧσθε,	ἧνται.
									ἕαται I. ἧαται εἵαται } P.
Imp. C.	ἥμην,	ἧσο,	ἧτο : ἧστο P.	ἥμεθον,	ἧσθον,	ἧσθην :	ἥμεθα,	ἧσθε,	ἧντο.
									ἕατο I. ἧατο εἵατο } P.

Imperat. C. ἧσο, ἧσθω, etc. | Infinit. C: ἧσθαι. | Particip. C. ἥμενος.

Compositum κάθημαι *sedeo*, quod usitatius.

Modus indicativus.

Praes. C.	κάθ-ημαι, κάθηται I. κάθη A.	ησαι,	ηται :	ἡμεθον,	ησθον,	ησθον :	ἡμεθα,	ησθε,	ηνται.

Imperativus.

	Singul.	Dual.	Plural.
Praes. Imp. } C.	κάθ-ησο, ἥσθω :	ησθον, ἥσθων :	ησθε, ἡαθωσαν.
	κάθησο } I. κάθεο } κάθου A.		

Infinitivus, C. κάθησθαι. | Participium, C. καθήμενος.

5. Ἥννυμι ab ἕω *induo* : Εἷμαι *indutus sum*.

5. Modus indicativus.

Ind. 1. C.	εἷσα, εἷσας, εἷσε :	εἵσατον, εἱσάτην :	εἵσαμεν, εἵσατε, εἷσαν.
	ἕσσα ἕσσας, ἕσσε P.		

Infinitivus, C. εἷσαι, P. ἕσσαι, quod etiam est *collocare*.

Vox passiva.

Modus indicativus.

Perf. C.	εἷμαι, εἷσαι, εἷται :	εἵμεθον, εἷσθον, εἷσθον :	εἵμεθα, εἷσθε, εἷνται :
	ἕσσαι, εἷσται P.		εἵαται I.

	Singul.			Dual.	Plural.
Plusq. C.	εἵμην,	εἷσο,	εἷτο:	εἵμεθον, εἷσθον, εἵσθην:	εἵμεθα, εἷσθε, εἷντο.
		ἕσσο,	εἷστο / ἕστο } P.		εἷατο I.

Particip. perf. C. εἱμένος.

Indefinit. 1. med. C. εἱσάμην, P. ἑσσάμην et ἐεισάμην. | Particip. ἑσσάμενος P.

6. Ἵστημι, ab ἰσάω, *scio*.

Modus indicativus.

Praes. C.	ἵστημι,	ἵστης,	ἵστησι:	ἵστατον, ἵστατον:	ἵσαμεν, ἵσατε, ἵσασι.
	ἵσαμι,	ἵσας,	ἵσατι D.		ἴδμεν D. Ae. ἰσάντι D.
				ἴστον, ἴστον:	ἴσμεν, ἴστε P.
Imp. C.	ἵστην,	ἵστης,	ἵστη:	ἵστατον, ἱστάτην:	ἵσαμεν, ἵσατε, ἵσασαν.
					ἴσαν P.

Imperativus.

Praes. Imp. }	C. ἴσαθι, ἰσάτω:	ἴσατον, ἰσάτων:	ἴσατε, ἰσάτωσαν.
	ἴσθι, ἴστω, etc. P.		ἴστων A

Infinitivus.

[illegible]
ἰσάμεναι }D.
ἴδμεν
ἴσαμεν I.
ἴσμεν P.

Praeſ. C. ἴσας, ἴσασα, ἴσαν.

Vox media.

Ἴσαμαι vel ἴσταμαι, ſed uſitatius compoſitum ἐπίςαμαι, *ſcio.*

Modus indicativus.

	Singul.	Dual.	Plural.
Praeſ. C.	ἐπίς-αμαι, ασαι, αται : η A. ησαι I.	άμεθον, ασθον, ασθον :	άμεθα, ασθε, ανται,
Imp. C.	ἐπις-άμην, ασο, ατο : ἠπιςάμην A. αο I. ω A.	άμεθον, ασθον, άσθην :	άμεθα, ασθε, αντο.

Imperativus.

Praeſ. Imp. C.	ἐπίς-ασο, άσθω : αο I. ω A.	ασθον, άσθων :	ασθε, άσθωσαν.

Infinitivus.

Infinitivus.	Participium.
Praes. Imp. C. ἐπίσlασθαι.	Praes. C. ἐπισlάμενος, η, ον.

7. Κεῖμαι, a κέω inusitato, *jaceo*.

7. Modus indicativus.

	Singul.	Dual.	Plural.
Praes. C.	κεῖμαι, κεῖσαι, κεῖται :	κείμεθον, κεῖσθον, κεῖσθον :	κείμεθα, κεῖσθε, κεῖνlαι. κέαlαι. I. κείαlαι, κέονlαι } P.
Imp. C.	ἐκείμην, ἔκεισο, ἔκειτο :	ἐκείμεθον, ἔκεισθον, ἐκείσθην :	ἐκείμεθα, ἔκεισθε, ἔκειντο : κέατο I. κείαlο, κέονlο } P.
Fut. 1. C.	κείσομαι, η, εται : κεισοῦμαι, κεισεῦμαι } D. κείσεαι I.	κεισόμεθον, εσθον, εσθον :	κεισόμεθα, εσθε, ονται

Imp. C. κεῖσο, κείσθω, etc. | Opt. C. κεοίμην, οιο, οιτο, etc. | Subj. C. κέωμαι, ῃ, ηlαι, etc.
Infinit. C. κεῖσθαι. | [illegible]

8. Φημὶ

Modus indicativus.

	Sing.	Dual.	Plural.
Praes. C.	φημὶ, φῂς, φησὶ :	φατὸν, φατὸν :	φαμὲν, φατὲ, φασί.
	φαμὶ, φὰς, φᾶὶ D. ἠμὶ, ῂς, ἠσὶ A. ἠτὶ D.		φαντὶ D.
Imp. C.	ἔφην, ἔφης, ἔφη :	ἔφαἱον, ἐφάτην :	ἔφαμεν, ἔφατε, ἔφασαν.
	ἐφῆσθα Ae. φῆν, φῆς, φῆ I. ἦν, ἦς, ἦ A.		ἔφαν φὰν } B.
Ind. 2, C.	ἔφην, ἔφης, ἔφη :	ἔφητον, ἐφήτην :	ἔφημεν, ἔφητε, ἔφησαν.

Dialecti ut in imperfecto.

Fut. 1, C.	φήσω, φήσεις, φήσει : φασῶ, φασεῖς, φασεῖ D.	φήσεἱον, φήσεἱον :	φήσομεν, φήσεἱε, φήσουσι :

Imperativus.

Praes. Imp. C.	φάθι, φάτω :	φάτον, φάτων :	φάτε, φάἱωσαν :

Optativus.

Optativus.

	Singul.	Dual.	Plural.
Praes. Imp. C.	φαίην, φαίης, φαίη:	φαίητον, φαιήτην:	φαίημεν, φαίητε, φαίησαν. / φαῖμεν, φαῖτε, φαῖεν A.

Subjunctivus.

Praes. Imp. C.	φῶ, φῇς, φῇ: / φῆσι I.	φῆτον, φῆτον:	φῶμεν, φῆτε, φῶσι.

Infinitivus. Participia.

Praes. Imp. C. φάναι. |Praes. Imp. C. φὰς, φᾶσα, φάν. |Ind. 1. C. φήσας, ασα, αν.

In voce passiva manent perfecta indicativi πέφαται, et imperativi πεφάσθω, impersonaliter accepta.

Vox media.

Modus indicativus.

Imp. *vel* Indef. 2. C.	ἐφ-άμην, ασο, ατο:	άμεθον, ασθον, άσθην:	άμεθα, ασθε, αντο.

Imper.	Infin.	Particip.
Praes. Imper. C. φάσο, I. φάο.	Praes. Imper. C. φάσθαι.	Praes. Imper. φάμ-ενος, ένη, ενον.

VERBA IMPERSONALIA.[1]

Ἀνήκει et προσήκει *convenit*, ἀνῆκε et προσῆκε *conveniebat.*
Ἀρέσκει *placet*, ἤρεσκε *placebat*, ἀρέσει *placebit*, ἤρεσε *placuit.*

Δεῖ *oportet*, ἔδει *oportebat*, δεήσει *oportebit*, ἐδέησε *oportuit.* Infin. δεῖν *oportere.* Particip. δέον *quod oportet.*

Δοκεῖ *videtur*, ἐδόκει *videbatur*, δόξει *videbitur*, ἔδοξε *visum est.*

Μέλει *curae est*, ἔμελε *curae erat*, μελήσει *curae erit*, ἐμέλησε *curae fuit.*

Χρὴ *oportet*, ἔχρην et χρῆν *oportebat*, χρήσει *oportebit.* Infin. χρῆναι *oportere.*

Compositum ἀπόχρη *sufficit*, ἀπέχρη *sufficiebat*, ἀποχρήσει *sufficiet*, ἀπέχρησε *suffecit.* Infin. ἀπόχρην *sufficere.*

Passiva impersonalia sunt, ἐνδέχεται *accidit*; εἵμαρται, et πέπρωται, *in fatis est.*

VERBA DEFECTIVA et ANOMALA.

Defectiva dicuntur, quae aut ultra imperfectum non formantur; aut si qua tempora habeant praeterea, mutuantur a verbis aliis, quorum praesens non est in usu, et tunc anomala vocantur.

Desinunt autem pleraque in,

άθω, έθω, ύθω: ut, ἀμυνάθω *auxilior*, τελέθω *sum*, φθινύθω *corrumpo.*

αίω et είω, facta ex άω et έω: ut, κεδαίω, a κεδάω *dispergo*; τελείω, a τελέω *perficio.* Et desiderativa in είω ex futuro: ut, γαμησείω *nupturio*, a γαμέω ήσω *nubo*; πολεμησείω *bellare gestio*, a πολεμέω ήσω *bellum gero.*

άνω: ut, λαμβάνω *capio*, μανθάνω *disco.*

είνω hyperdisyllaba: ut, φαείνω *splendeo.*

ήω; ut, δήω, *invenio.*

ύω; ut, ἀγύιω. &c.

[1] De *Verbalibus* vide infra sub finem *Verborum*, pag. 130.

νω hyperdisyllaba, quae faciunt verba in *μι*: ut, *κεραννύω misceo*, *ῥηγνύω frango*, *σβεννύω extinguo*.

ω post duas consonantes, quarum altera est liquida: ut, *δάκνω mordeo*.

βω post *ε*, vel liquidam: ut, *σέβω colo*, *στίλβω splendeo*.

δω, si praecedat *λ* vel *ν*: ut, *μέλδω liquefacio*, *σπένδω libo*.

λω purum: ut, *πέλω* et *πέλομαι sum*.

ξω et *σω*, futuro migrante in praesens: ut, *ἄξω duco*, ab *ἄγω*; *ἵξω venio*, ab *ἵκω*; *δύσω* et *δύσομαι subeo*, a *δύω*; *ὄρσω concito*, et *ὄρσομαι concitor*, ab *ὄρω*; et alia.

σγω, *σθω*, *σκω*, *σσω*, et *χθω*: ut, *μίσγω misceo*, *βιβάσθω gradior*, *φάσκω dico*, *ἀηθέσσω insuetus sum*, *ἔχθω odio prosequor*.

Sic quae, consonante injecta, *ε* mutant in *ι*: ut, *μένω* *μίμνω maneo*, *τέκω τίκτω pario*, *ἐνέπω ἐνίσπω narro*.

NONNULLA sunt unius temporis: ut, *κυρέω* et *κύρω sum*.

Catalogus anomalorum [1].

A.

Miror Ἄγαμαι, fut. 1. ἀγάσομαι, ind. 1. ἠγασάμην; ind. 1. pass. ἠγάσθην ab ἀγάζω.

Frango Ἄγνυμι, fut. 1. ἄξω, ind. 1. ἔαξα, unde κατέαξα, perf. ἦχα, A. ἔαχα, ind. 2. ἔαγον; perf. med. ἔαγα, unde κατέαγα.

Ago Ἄγω, fut. 1. ἄξω, perf. ἦχα, A. ἀγήοχα, ind. 2. ἦγον, A. ἤγαγον.

Cano Ἄδω, pro ἀείδω P. fut. 1. med. ᾄσομαι, ind. 1. act. ᾖσα.

Satio Ἄδω, fut. 1. ἄσω, ind. 1. inf. ἄσαι.

Placeo Ἅδω, ind. 2. ἕαδον pro ἧδον, fut. 2. ἁδῶ; perf. med. ἕαδα pro ἧδα.

Capio Αἱρέω, fut. 1. αἱρήσω, ind. 2. εἷλον, fut. 2. ἑλῶ; ind. 2. med. εἱλόμην, fut. 2. ἑλοῦμαι ab ἕλω.

Sentio Αἰσθάνομαι, fut. 1. med. αἰσθήσομαι, ind. 2. ᾐσθόμην; perf. pass. ᾔσθημαι ab αἰσθέομαι.

[1] In hoc *Anomalorum* catalogo nonnulla ultra imperfectum restitormata, puerorum gratia, quia saepius occurrunt, ex prioribus editionibus retinentur.

Aru

'Αλέξω, fut. 1. ἀλεξήσω, ind. 1. ἀλέξησα ab ἀλεξέω, unde ἀλεξεῖν; ſed ind. 1. inf. ἀλέξαι et ἀλέξασθαι.

Αλημι et ἀλάλημι, inf. ἀλῆναι, part. ἀλεὶς; praeſ. paſſ. ἀλάλημαι et ἄλημαι, perf. ἤλημαι et ἀλήλημαι, ab ἀλάω.

Αλίσκω, fut. 1. ἀλώσω, perf. ἥλωκα, et ἑάλωκα, ab ἀλόω; ind. 2. ἧλων et ἁλών, imp. ἄλωθι, opt. ἁλοίην, ſubj. ἄλω, inf. ἁλῶναι, part. ἁλοὺς ab ἄλωμι.

'Αναλίσκω, fut. 1. ἀναλώσω, perf. ἀνήλωκα et ἠνάλωκα; perf. paſſ. ἀνήλωμαι.

'Αμαρτάνω, fut. 1. ἁμαρτήσω, ind. 1. ἡμάρτησα, perf. ἡμάρτηκα, ind. 2. ἥμαρτον, ἤμβροτον P. ab ἁμαρτέω.

'Αμβλίσκω, fut. 1. ἀμβλώσω ab ἀμβλόω.

'Αμφιέννυμι, fut. 1. ἀμφιέσω, ind. 1. ἠμφίεσα; perf. paſſ. ἠμφίεσμαι.

'Αναγινώσκω, imperf. ἀνεγίνωσκον, perf. ἀνέγνωκα, ind. 2. ἀνέγνων; fut. 1. med. ἀναγνώσομαι ab ἀναγνόω et ἀνάγνωμι.

'Αναίνομαι, perf. ἀνήνημαι et ἠνήνημαι, ind. 1. med. ἠνηνάμην ab ἀναινέω.

'Αναμιμνήσκω, fut. 1. ἀναμιμνήσω; ind. 1. paſſ. ἀνεμνήσθην.

'Ανοίγω, fut. 1. ἀνοίξω, ind. 1. ἀνέῳξα, A. ἤνοιξα; perf. med. ἀνέῳγα; perf. paſſ. ἀνέῳγμαι, ind. 1. ἀνεῴχθην.

'Απαυράω, ind. 1. ἀπηῦρα pro ἀπηύρησα, ind. 2. ἀπηῦρον.

'Απεχθάνομαι, fut. 1. ἀπεχθήσομαι, ind. 2. ἀπηχθόμην; perf. paſſ. ἀπήχθημαι ab ἀπεχθέομαι.

'Απόλλυμι. Vid. 'Ολλυμι.

'Αρέσκω, fut. 1. ἀρέσω, ind. 1. ἤρεσα, perf. ἤρεκα; perf. paſſ. ἤρεσμαι ab ἀρέω.

Augeo Αὐξάνω et αὔξω, fut. 1. αὐξήσω. ind. 1. ηὔξησα et ηὔξα; perf. pass. ηὔξημαι ab αὐξέω.
Doleo Ἄχθομαι, fut. 1. ἀχθήσομαι et ἀχθέσομαι; ind. 1. pass. ἠχθέσθην ab ἀχθέομαι.

B.

Vado Βαίνω, perf. act. βέβηκα, I. βέβαα; fut. 1. med. βήσομαι; ind. 2. ἔβην. imp. βῆθι, part. βὰς a βῆμι.
Mitto Βάλλω, fut. 1. βαλήσω et βλήσω, perf. βέβληκα, ind. 2. ἔβαλον, fut. 2. βαλῶ a βαλέω.
Vivo Βιόω, fut. 1. βιώσω, ind. 2. ἐβίων, part. βιοὺς a βίωμι.
Germino Βλαστάνω, fut. 1. βλαστήσω, ind. 2. ἔβλαστον.
Pasco Βόσκω, fut. 1. βόσω, βώσω, et βοσκήσω, ind. 1. ἐβόσκησα a βοσκέω.
Volo Βούλομαι, βούλει A. pro βούλη, fut. 1. βουλήσομαι, perf. βέβουλα; perf. pass. βεβούλημαι, ind. 1. ἐβουλήθην a βουλέομαι.
Edo Βρώσκω et βιβρώσκω, fut. 1. βρώσω, ind. 1. ἔβρωσα, perf. βέβρωκα, ind. 2. ἔβρων a βρῶμι.

Γ.

Duco uxorem Γαμέω, fut. 1. γαμήσω, ind. 1. ἐγάμησα et ἔγημα, perf. γεγάμηκα; ind. 1. med. ἐγημάμην.
Gignor Γείνομαι, fut 1. γενοῦμαι, ind. 1. ἐγεινάμην genui.
Laetor Γηθέω et γήθω, fut. 1. γηθήσω; perf. med. γέγηθα, part. γεγηθώς.
Senesco Γηράσκω, fut. 1. γηράσω, ind. 1. ἐγήρα; ind. 2. med. inf. γηράναι, part. γηρὰς a γήρημι.
Sum, Fio, Nascor Γίνομαι et γίγνομαι, fut. 1. γενήσομαι, ind. 1. ἐγενησάμην, perf. γέγονα et γέγαα a γάω, ind. 2. ἐγενόμην, fut. 2. γενοῦμαι; perf. pass. γεγένημαι, ind. 1. ἐγενήθην.
Cognosco Γινώσκω et γιγνώσκω, fut. 1. med. γνώσομαι; ind. 1. act. ἔγνωσα, perf. ἔγνωκα, ind. 2. ἔγνων a γνόω et γνῶμι; perf. pass. ἔγνωσμαι; perf. med. γέγωνα pro γέγνωα, part. γεγωνώς.

Vigilo

Γρηγορέω. Vid. Ἐγρηγορέω.

Δ.

Δάζομαι, fut. 1. δάσομαι; perf. pass. δέδασμαι.

Δαΐζω, fut. 1. δαΐξω, ind. 1. ἐδάϊξα; perf. pass. δεδάϊγμαι.

Δαίω, fut. 1. δαίσω et δαΐσω, ind. 1. ἔδαισα; perf. pass. δέδαισμαι; fut. 1. med. δαίσομαι, ind. 1. ἐδαισάμην.

Δαέω, fut. 1. δαήσω, ind. 1. ἐδάησα, perf. δεδάηκα, ind. 2. ἔδαον; perf. pass. δεδάημαι, ind. 2. ἐδάην; perf. med. δέδαα a δαέω.

Δαίω, perf. med. δέδηα, *combustus sum*.

Δάκνω, fut. 1. δήξω, ind. 1. ἔδηξα, perf. δέδηχα, ind. 2. ἔδακον; perf. pass. δέδηγμαι, ind. 1. ἐδήχθην a δήκω.

Δαρθάνω, fut. 1. med. δαρθήσομαι; perf. act. δεδάρθηκα a δαρθέω, ind. 2. ἔδαρθον et ἔδραθον.

Δείδω, fut. 1. δείσω, perf. δέδεικα; perf. med. δέδοικα pro δέδοιδα euphoniae causa, I. δέδια, praes. imper. δέδιθι a δέδιμι.

Δεικνύω et δείκνυμι, fut. 1. δείξω, perf. δέδειχα; perf. pass. δέδειγμαι a δείκω.

Δέμω, perf. δέδμηκα pro δεδέμηκα.

Δέομαι, fut. 1. δεήσομαι; perf. pass. δεδέημαι, ind. 1. ἐδεήθην a δεέομαι.

Δέρκω, ind. 2. ἔδρακον; perf. med. δέδορκα.

Δέω, fut. 1. δέσω et δήσω, ind. 1. ἔδησα, perf. δέδηκα; perf. pass. δέδεμαι et δέδημαι.

Διδάσκω, fut. 1. διδάξω et διδασκήσω, ind. 1. ἐδίδαξα.

Διδράσκω, fut. 1. διδράσω, ind. 2. ἔδρην, D. ἔδραν, part. δρὰς a δρῆμι.

Δοκέω, fut. 1. δοκήσω et δόξω, ind. 1. ἐδόκησα et ἔδοξα, perf. δεδόκηκα; perf. pass. δέδογμαι a δόκω.

Δύναμαι, δύνασαι et δύνη, imp. ἐδυνάμην, A. ἠδυ-

νάμην, ind. 1. ἐδυνησάμην; perf. pass. δε-
νημαι, ind. 1. ἐδυνήθην, A. ἠδυνήθην, it
ἐδυνάσθην et ἠδυνάσθην.

Subeo Δύνω et δύω, fut. 1. δύσω, perf. δέδυκα, ind.
ἔδυν a δῦμι.

E.

Sino Ἐάω, fut. 1. ἐάσω, ind. 1. εἴασα, perf. εἴα
et ἔακα.

Excito Ἐγείρω, fut. 1. ἐγερῶ, ind. 1. ἤγειρα, perf. ἤγ
κα; perf. pass. ἐγήγερμαι pro ἤγερμαι.

Vigilo Ἐγρηγορέω, fut. 1. ἐγρηγορήσω, ind. 1. ἐγ
γόρησα, perf. ἐγρήγορκα pro ἐγρηγόρηκα; pe
pass. ἐγρηγόρημαι; perf. med. ἐγρήγορα,
ἐγρήγορθα: ubique neglecto augmento.

Infundo Ἐγχέω. Vid. Χέω.

Edo Εδω vel ἐσθίω, unde imp. ἤσθιον, perf. ἦκα,
ἔδηκα et ἐδήδοκα; perf. pass. ἐδήδεσμαι; pe
med. ἦδα et ἔδηδα, fut. 2. ἔδομαι pro ἐδοῦμ

Volo Ἐθέλω. Vid. Θέλω.

Consuesco Ἔθω, perf. med. εἴωθα pro εἶθα.

Scio / *Video* Εἰδέω et εἴδω, fut. 1. εἴσω et εἰδήσω, perf. εἴδηκ
plusq. εἰδήκειν, εἴδειν, A. ᾔδειν, part. εἰδηκὼς,
δὼς, ind. 2. εἶδον, imper. ἰδὲ, opt. ἴδοιμι, su
ἴδω, inf. ἰδεῖν, part. ἰδὼν; fut. 1. med. εἴσομ
ind. 1. εἰσάμην, perf. οἶδα, οἶδασθα et οἶσθα

Similis sum Εἴκω, fut. 1. εἴξω, ind. 1. εἶξα et ἔειξα, ind.
εἶκον; perf. med. οἶκα et ἔοικα, plusq. ἐῴ
et ἐῴκειν, part. εἰκώς.

Abigo Ἐλαύνω ab ἐλάω, fut. 1. ἐλάσω, ind. 1. ἤλα
perf. ἤλακα, A. ἐλήλακα; perf. pass. ἤλαμ
A. ἐλήλαμαι et ἤλασμαι, ind. 1. ἠλάθην
ἠλάσθην, part. ἐλαθείς.

Spero Ἔλπομαι, fut. 1. ἔλψομαι, perf. ἔολπα, plu
perf. ἐόλπειν et ἐώλπειν. Ἔλπω *sperare faci*

Dico Ἔπω, ind. 1. εἶπα, ind. 2. εἶπον, imper. εἰ
opt. εἴποιμι, subj. εἴπω, inf. εἰπεῖν, pa
εἰπών.

Ἐ

Εἴρω et ἐρέω, fut. 1. ἐρῶ et ἐρήσω, perf. εἴρηκα; perf. pass. εἴρημαι, paulo post fut. εἰρήσομαι.

or Ἐργάζομαι, fut. 1. ἐργάσομαι, ind. 1. εἰργασάμην; perf. pass. εἴργασμαι, ind. 1. εἰργάσθην.

o Ἕρδω. Vid. Ῥέζω.

rogo Ἔρομαι, fut. 1. ἐρήσομαι, ind. 1. εἰρησάμην, ἠράμην, ind. 2. ἠρόμην, εἰρόμην.

o Ἔῤῥω, fut. 1. ἐῤῥήσω, perf. ἔῤῥηκα.

o Ἔρχομαι, fut. 1. ἐλεύσομαι, ind. 2. act. ἦλθον pro ἤλυθον, imper. ἐλθὲ, perf. med. ἤλυθα, A. ἐλήλυθα, plusq. perf. ἐληλύθειν ab ἐλεύθω.

mio Εὕδω, fut. 1. εὑδήσω, ind. 1. εὕδησα.

nio Εὑρίσκω, fut. 1. εὑρήσω, ind. 1. εὕρησα, perf. εὕρηκα, ind. 2. εὗρον, imper. εὑρὲ; perf. pass. εὕρημαι, ind. 1. εὑρήθην; ind. 1. med. εὑρησάμην et εὑράμην, part. εὑράμενος, ind. 2. εὑρόμην ab εὑρέω.

eo Ἔχω, imp. εἶχον, fut. 1. ἕξω et σχήσω, perf. ἔσχηκα, ind. 2. ἔσχον, imper. σχὲς, opt. σχοῖμι, σχοίην A. subj. σχῶ, inf. σχεῖν, part. σχὼν; perf. pass. ἔσχημαι, ind. 1. ἐσχέθην; fut. 1. med. ἕξομαι et σχήσομαι, ind. 2. ἐσχόμην, imper. σχοῦ, opt. σχοίμην, inf. σχέσθαι, part. σχόμενος a σχέω.

Z.

Ζάω, ζῇς, ζῇ, imp. ζῆ et ζῆθι, opt. ζαίην, et ζώην a ζῶμι, inf. ζῆν, part. ζῶν, imp. ἔζην, fut. 1. ζήσω, ind. 1. ἔζησα a ζῆμι.

o Ζωννύω et ζώννυμι, fut. 1. ζώσω, perf. ἔζωκα; perf. pass. ἔζωσμαι, ind. 1. ἐζώσθην a ζόω.

H.

sco Ἡβάσκω, fut. 1. ἡβήσω, ind. 1. ἥβησα, perf. ἥβηκα ab ἡβάω.

or Ἥδομαι, ἥδω rarius, fut. 1. ἥσομαι, ind. 1. ἡσάμην; perf. pass. ἧσμαι, ind. 1. ἥσθην.

Volo

Θ.

Volo; Θέλω et ἐθέλω, fut. 1. θελήσω et ἐθελήσω, in ἐθέλησα et ἠθέλησα, a θελέω et ἐθελέω.

Acuo Θηγάνω, fut. 1. θήξω, ind. 1. ἔθηξα, perf. θηχα a θήγω.

Attingo Θιγγάνω, fut. 1. θίξω, perf. τέθιχα, ind ἔθιγον à θίγω.

Morior Θνήσκω, fut. 1. θνήξω et τεθνήξω, perf. τέθν B. τέθνεικα et τέθνεια, part. τεθνηκὼς et νειώς, ind. 2. ἔθανον, fut. 2. θανῶ; fut med. θνήξομαι et τεθνήξομαι, perf. med. ναα, inf. τεθνᾶναι, part. τεθναὼς et τεθν fut. 2. θανοῦμαι.

I.

Constituo Ἱδρύω, fut. 1. ἱδρύσω, ind. 1. ἵδρυσα, p ἵδρυκα; perf. pass. ἵδρυμαι, inf. ἱδρῦσ ind. 1. ἱδρύθην ab ἱδρύω.

Sido Ἱζάνω, fut. 1. ἱζήσω, ind. 1. ἵζησα et ἷσα, ἱζέω.

Pervenio Ἱκνέομαι, fut. 1. ἵξομαι, ind. 2. ἱκόμην; perf. p ἷγμαι ab ἵκομαι.

Placo Ἱλάσκομαι, fut. 1. ἱλάσομαι et ἱλάξομαι, ind ἱλασάμην; perf. pass. ἵλασμαι, ind. 1. ἱλ θην ab ἱλάομαι.

Volo Ἵπταμαι, fut. 1. πτήσομαι, ind. 2. ἐπτάμη ἐπτόμην, subj. πτῶμαι, inf. πτάσθαι et π θαι, part. πτάμενος et πτόμενος; perf. p πέπταμαι.

Ἵπτημι, fut. 1. πτήσω, ind. 2. ἔπτην rarius.

K.

Purgo Καθαίρω, fut. 1. καθαρῶ, ind. 1. ἐκάθηρα.

Sedeo Καθέζομαι, fut. 2. καθεδοῦμαι; ind. 1. p ἐκαθέσθην.

Statuo Καθιστάνω, fut. 1. καταστήσω, perf. καθέστ a καθίστημι.

Uro Καίω, fut. 1. καύσω, ind. 1. ἔκαυσα, et

V

velut a κάω, perf. κέκαυκα, ind. 2. ἔκαον, perf. pass. κέκαυμαι, ind. 1. ἐκαύθην, fut. 1. καυθήσομαι, ind. 2. ἐκάην, part. καείς.

Καλέω, fut. 1. καλέσω, perf. κέκληκα pro κεκάληκα.

Κάμνω, fut. 1. καμῶ, perf. κέκμηκα pro κεκάμηκα, ind. 2. ἔκαμον.

Κέλομαι, P. κέκλομαι, fut. 1. κελήσομαι, ind. 1. ἐκελησάμην a κελέομαι.

Κεραννύω et κεράννυμι, fut. 1. κεράσω et κράσω, perf. κεκέρακα et κέκρακα; perf. pass. κεκέρασμαι et κέκραμαι, ind. 1. ἐκράθην, fut. 1. κραθήσομαι a κεράω.

Κιχάνω, fut. 1. κιχήσω a κιχέω.

Κλάζω, fut. 1. κλάγξω et κεκλάγξω, ind. 1. ἔκλαγξα, perf. κέκλαγχα, ind. 2. ἔκλαγον; perf. med. κέκληγα, part. κεκληγὼς a κλάγγω.

Κλαίω, A. κλάω, fut. 1. κλαύσω, ind. 1. ἔκλαυσα, perf. κέκλαυκα; perf. pass. κέκλαυμαι; fut. 1. med. κλαύσομαι a κλαύω.

Κορεννύω et κορέννυμι, fut. 1. κορέσω et κορήσω, ind. 1. ἐκόρεσα, perf. κεκόρηκα; perf. med. κέκορα a κορέω.

Κράζω, fut. 1. κράξω, ind. 1. ἔκραξα, A. ἐκέκραξα, ind. 2. ἔκραγον, fut. 2. κραγῶ; perf. med. κέκραγα.

Κραιαίνω, ind. 1. ἐκρήηνα, imper. κρήηνον; perf. pass. κεκράαμαι, ind. 1. ἐκραάνθην.

Κρέμαμαι, fut. 1. κρεμάσομαι.

Κρεμαννύω et κρεμάννυμι, fut. 1. κρεμάσω a κρεμάω.

Κτείνω, fut. 1. κτενῶ, ind. 1. ἔκτεινα, perf. ἔκτακα, ind. 2. ἔκτην a κτῆμι.

Κυλίνδω, fut. 1. κυλίσω a κυλίω, et κυλινδήσω a κυλινδέω.

Κύρω, fut. 1. κύρσω, ind. 1. ἔκυρσα, optat. Ae. κύρσεια, infin. κύρσαι, part. κύρσας; praes. med. κύρομαι.

Λ.

Sortior Λαγχάνω, perf. εἴληχα A. pro λέληχα, ind. ἔλαχον a λήχω; perf. med. λέλογχα.

Capio Λαμβάνω, fut. 1. λήψομαι, perf. λέληφα, εἴληφα, ind. 2. ἔλαβον; perf. pass. λέλημ A. εἴλημαι, a λήβω.

Lateo Λανθάνω, fut. 1. λήσω et λήσομαι, ind. 2. ἔλαθ perf. pass. λέλησμαι, ind. 1. ἐλήσθην; p med. λέληθα, ind. 2. ἐλαθόμην a λήθω.

M.

Insanio Μαίνομαι, fut. 1. μανοῦμαι, ind. 1. ἐμηνά perf. μέμηνα; ind. 2. pass. ἐμάνην.

Disco Μανθάνω, perf. μεμάθηκα, ind. 2. ἔμαθον; p pass. μεμάθημαι; fut. 1. med. μαθήσομ ind. 2. ἐμαθόμην.

Pugno Μάχομαι, fut. 1. μαχέσομαι et μαχήσομαι, ind ἐμαχεσάμην et ἐμαχησάμην, fut. 2. μαχοῦμ perf. pass. μεμάχημαι a μαχέομαι.

Divido Μείρομαι, perf. med. μέμορα, P. ἔμμορα; p pass. εἵμαρμαι, vel εἵμαρμαι.

Cunctor Μέλλω, fut. 1. μελλήσω, ind. 1. ἐμέλλησ μελλέω.

Curo Μέλω et μέλομαι, fut. 1. μελήσω, perf. μεμέλ ind. 2. ἔμελον; perf. pass. μεμέλημαι; p med. μέμηλα a μέλει vel μελέω.

Maneo Μένω. P. μίμνω, fut. 1. μενῶ, ind. 1. ἔμ perf. μεμένηκα a μενέω; perf. med. μέμονα.

Misceo Μιγνύω et μίγνυμι, fut. 1. μίξω, ind. 1. ἔμ perf. μέμιχα; perf. pass. μέμιγμαι, ind ἐμίχθην, ind. 2. ἐμίγην a μίγω.

In memoriam revoco Μιμνήσκω, fut. 1. μνήσω, ind. 1. ἔμνησα; p pass. μέμνημαι, ind. 1. ἐμνήσθην; fut. 1. m μνήσομαι, ind. 1. ἐμνησάμην a μνάω.

Abstergo Μοργνύω et μόργνυμι. Vid. Ὀμόργνυμι.

P

N.

Νέμω, fut. 1. νεμῶ, ind. 1. ἔνειμα, perf. νενέμηκα velut a νεμέω.

Νήθω, fut. 1. νήσω a νέω.

O.

Ὄζω, fut. 1. ὄσω, ὀζέσω et ὀζήσω, perf. ὤζηκα; perf. med. ὄδωδα et ὤδοδα, P. ὦδα, ab ὀζέω.

Οἴγω. Vid. fupra Ἀνοίγω.

Οἰδαίνω, fut. 1. οἰδήσω, perf. ᾤδηκα ab οἰδέω tumeo.

Οἰκτείρω, fut. 1. οἰκτειρήσω, ind. 1. ᾠκτείρησα et ᾤκτειρα.

Οἴομαι et οἶμαι, οἴει A. pro οἴῃ, imp. ᾠόμην et ᾤμην, fut. 1. οἰήσομαι; perf. paſſ. ᾤημαι, ind. 1. ᾠήθην ab οἰέομαι.

Οἴχομαι, fut. 1. οἰχήσομαι, ind. 2. ᾠχόμην; perf. paſſ. ᾤχημαι, I. οἴχημαι, ab οἰχέομαι.

Ὀλισθαίνω, fut. 1. ὀλισθήσω, perf. ὠλίσθηκα, ind. 2. ὤλισθον; perf. med. ὤλισθα ab ὀλισθέω.

Ὀλλύω et ὄλλυμι, fut. 1. ὀλέσω. ind. 1. ὤλεσα, perf. ὤλεκα, A. ὀλώλεκα, ind. 2. ὦλον, fut. 2. ὀλῶ; perf. med. ὦλα, A. ὄλωλα, ab ὀλέω, P. ὀλέσκω.

Ὀμνύω et ὄμνυμι, fut. 1. ὀμόσω, ind. 1. ὤμοσα, perf. ὤμωκα, A. ὀμώμοκα; ind. 1. med. ὠμοσάμην, fut. 2. ὀμοῦμαι ab ὀμόω.

Ὀμόργνυμι, fut. 1. ὀμόρξω, ind. 1. ὤμορξα, perf. ὤμορχα; fut. 1. med. ὀμόρξομαι, ind. 1. ὠμορξάμην.

Ονημι et ὀνίνημι, fut. 1. ὀνήσω, ind. 1. ὤνησα; fut. 1. med. ὀνήσομαι, ind. 1. ὠνησάμην ab ὀνάω.

Ὀπτάνω et ὀπτάνομαι, fut. 1. ὄψομαι, ὄψει A. pro ὄψῃ, infin. ὄψεσθαι, perf. ὄπωπα pro ὦπα; perf. paſſ. ὦμμαι, ind. 1. ὤφθην, fut. 1. ὀφθήσομαι, ſenſu paſſivo, ab ὄπτομαι.

Ελοιὶω

Excito Ὄρω, fut. 1. ὀρῶ, Ae. ὄρσω, ind. 1. perf. med. ὦρα, A. ὄρωρα et ὤρορα.
Olfacio Ὀσφραίνομαι, fut. 1. ὀσφρανοῦμαι et ὀσφρ ind. 1. ὠσφρησάμην et ὠσφράμην, ὤσφ
Debeo Ὀφείλω et ὄφλω, fut. 1. ὀφελήσω et ὀ ind. 2. ὤφελον, quod adverbii loco pon omnibus personis et numeris.

Π.

Possideo Πάομαι, fut. 1. πάσομαι, indef. 1. ἐπα perf. pass. πέπαμαι.
Patior Πάσχω, fut. 1. med. πείσομαι, perf. πέ ind. 2. act. ἔπαθον a πήθω.
Vasto Πέρθω, fut. 1. πέρσω, ind. 1. ἔπερσα, ἔπαρθον et ἔπραθον.
Coquo Πέσσω et πέττω, fut. 1. πέψω, ind. 1. ἔπ πέπτω.
Expando Πεταννύω et πετάννυμι, fut. 1. πετάσω, ἐπέτασα; perf. πεπέτακα et πέπτακα pass. πέπταμαι a πετάω.
Volo Πέτομαι, πέταμαι, πετάομαι, et ποτάομα perf. ἐπετόμην; perf. pass. πεπότημαι. Ἵπταμαι.
Figo Πηγνύω et πήγνυμι, fut. 1. πήξω, ind. 1. ἔ ind. 2. pass. ἐπάγην; fut. 1. med. πη ind. 1. ἐπηξάμην a πήγω.
Incendo Πίμπρημι, fut. 1. πρήσω, ind. 1. ἔπρ πρήθω.
Bibo Πίνω, fut. 1. πώσω, perf. πέπωκα, ind. 2. imper. πῖθι et πῶθι; perf. pass. πέπο πέπωμαι, ind. 1. ἐπόθην a πόω.
Vendo Πιπράσκω, fut. 1. πράσω, perf. πέπρακα pass. πιπράσκομαι, perf. πέπραμαι, i ἐπράθην a πράω.
Cado Πίπτω, fut. 1. πλώσω, perf. πέπτωκα a ind. 2. ἔπεσον; fut. 2. med. πεσοῦμαι.
Percutio Πλήττω, fut. 1. πλήξω; ind. 2. pass. ἐ

cum ad corpus, ἐπλάγην cum ad animum refertur; perf. med. πέπληγα.

rogo } Πυνθάνομαι, fut. 1. πεύσομαι a πεύθομαι. ind. 2. ἐπυθόμην; perf. pass. πέπυσμαι.

Ρ.

Ῥέζω, fut. 1. ῥέξω, et ἔρξω ab ἔρδω, ind. 1. ἔρρεξα; perf. med. ἔοργα pro ἔρρογα.

Ῥέω, fut. 1. ῥεύσω et ῥυήσω. ind. 1. ἔρρευσα, perf. ἐρρύηκα; ind. 2. pass. ἐρρύην a ῥυέω.

Ῥέω inusit. ind. 1. pass. ἐρρήθην et ἐρρέθην, part. ῥηθείς, fut. 1. ῥηθήσομαι.

po Ῥηγνύω et ῥήγνυμι, fut. 1. ῥήξω; perf. med. ἔρρωγα A. pro ἔρρηγα; ind. 2. pass. ἐρράγην a ῥήσσω.

ro Ῥωννύω et ῥώννυμι, fut. 1. ῥώσω; perf. pass. ἔρρωμαι, imp. ἔρρωσο *vale*, part. ἐρρωμένος.

Σ.

nguo Σβεννύω et σβέννυμι, fut. 1. σβέσω et σβήσομαι, ind. 1. ἔσβεσα, perf. ἔσβηκα; ind. 2. pass. ἔσβην, inf. σβῆναι a σβέω.

eo Σεύω, ind. 1. ἔσευσα et ἔσευα; praes. pass. σεύομαι, perf. ἔσσυμαι, ind. 1. ἐσύθην; ind. 1. med. ἐσευάμην.

Σπένδω, fut. 1. σπείσω, ind. 1. ἔσπεισα; perf. pass. ἔσπεισμαι, ind. 1. ἐσπείσθην; fut. 1. med. σπείσομαι, ind. 1. ἐσπεισάμην a σπείδω.

io Στορεννύω et στορέννυμι, fut. 1. στορέσω, ind. 1. ἐστόρεσα a στορέω.

Στρωννύω et στρώννυμι, fut. 1. στρώσω, ind. 1. ἔστρωσα, perf. ἔστρωκα; perf. pass. ἔστρωμαι, ind. 1. ἐστρώθην a στρόω.

beo Σχέω. Vid. supra Ἔχω.

Τ.

ndo Τανύω et τάζω, fut. 1. τανύσω, perf. τέτακα perf. pass. τέταμαι.

Τέμνω, fut. 1. τεμῶ, et τμήξω a τμήσσω, perf. τέτμηκα,

τέτμηκα, ind. 2. ἔταμον; perf. pass. τέ
a τμάω.

Fabrico Τεύχω, fut. 1. τεύξω, ind. 1. ἔτευξα; per
τέτυγμαι.

Pario Τίκτω, fut. 1. τέξω, ind. 2. ἔτεκον; perf
τέτοκα a τέκω.

Solvo Τίνω, fut. 1. τίσω, ind. 1. ἔτισα, perf.
a τίω.

Perforo Τιτράω et τιτραίνω, fut. 1. τρήσω, ind. 1
σα; perf. pass. τέτρημαι a τράω.

Vulnero Τιτρώσκω, fut. 1. τρώσω, ind. 1. ἔτρωσα,
τέτρωκα a τρόω.

Tolero Τλάω, fut. 1. τλήσω, perf. τέτληκα,
ἔτλην a τλῆμι.

Nutrio Τρέφω, fut. 1. θρέψω, ind. 1. ἔθρεψα;
pass. τέθραμμαι, ind. 2. ἐτράφην.

Curro Τρέχω, fut. 1. θρέξω, ind. 1. ἔθρεξα, p
δεδράμηκα, ind. 2. ἔδραμον; fut. 2. med
μοῦμαι a δρέμω vel δραμέω.

Comedo Τρώγω, ind. 2. ἔφαγον; fut. 2. med. φα
a φάγω.

Sum / *Consequor* Τυγχάνω, fut. 1. τυχήσω, ind. 1. ἐτ
perf. τετύχηκα, ind. 2. ἔτυχον a
Sed perf. act. τέτευχα, et fut. 1.
τεύξομαι a τεύχω.

Υ.

Promitto Ὑπισχνέομαι, fut. 1. ὑποσχήσομαι, ind. 2
χόμην; perf. pass. ὑπέσχημαι, ind. 1.
χέθην.

Dormito Ὑπνώττω, fut. 1. ὑπνώσω ab ὑπνόω.

Pluo / *Rigo* Ὕω, fut. 1. ὕσω, ind. 1. ὗσα; praes. pass.
ind. 1. ὕσθην, part. perf. ὑσμένος.

Φ.

Dico Φάσκω, imp. ἔφασκον, fut. 1. φήσω, i
ἔφησα a φημί.

Fero Φέρω, fut. 1. οἴσω ab οἴω, ind. 1. ἤνεγκα,

ἤνεγκον ab ἐνέγκω; perf. med. ἐνήνοχα A. pro ἤνοχα ab ἐνέχω.

Φεύγω, fut. 1. φεύξω, φεύξομαι, et φευξοῦμαι, ind. 2. ἔφυγον; perf. med. πέφευγα.

Φθάνω, imperf. ἔφθανον, fut. 1. φθάσω, ind. 1. ἔφθασα, perf. ἔφθακα a φθάω; ind. 2. med. ἔφθην a φθῆμι, part. φθάς.

Φθείρω, fut. 1. φθερῶ; perf. med. ἔφθορα.

Φθίνω, fut. 1. φθίσω, ind. 1. ἔφθισα, perf. ἔφθικα; perf. pass. ἔφθιμαι a φθίω.

Φρίσσω vel φρίττω, fut. 1. φρίξω, perf. πέφρικα pro πέφριχα.

Φύω, fut. 1. φύσω, ind. 1. ἔφυσα, perf. πέφυκα, ind. 2. ἔφυν, inf. φῦναι, part. φὺς a φῦμι; perf. med. πέφυα.

X.

Χάζω et χάζομαι, fut. 1. χάσω, ind. 2. ἔχαδον et κέκαδον; fut. 1. med. χάσομαι, perf. κέχανδα ind. 2. ἐχαδόμην et κεκαδόμην.

Χαίρω, imper. χαῖρε *salve*, fut. 1. χαιρήσω; ind. 2. pass. ἐχάρην.

Χάσκω, ind. 2. ἔχανον; fut. 1. med. χανοῦμαι, perf. κέχηνα a χαίνω.

Χέω, fut. 1. χεύσω, ind. 1. ἔχευσα, ἔχευα, et ἔχεα, inf. χέαι, perf. κέχυκα pro κέχευκα, ind. 2. ἔχεον, fut. 2. χεῶ; perf. pass. κέχυμαι, ind. 1. ἐχύθην; fut. 1. χυθήσομαι a χύω; ind. 1. med. ἐχοάμην.

Χρωννύω et χρώνυμι, fut. 1. χρώσω, ind. 1. ἔχρωσα; perf. pass. κέχρωμαι et κέχρωσμαι, ind. 1. ἐχρώθην.

Χωννύω et χώννυμι, fut. 1. χώσω, ind. 1. ἔχωσα; perf. pass. κέχωσμαι, ind. 1. ἐχώσθην a χόω vel χώω.

Ω.

Ὤθω et ὠθέω usitatius, fut. 1. ὤσω et ὠθήσω, ind. 1. ὦσα et ὤθησα; perf. pass. ὦσμαι et

ὤθημαι, ind. 1. ὤσθην; fut. 1. med. ὠ
et ὠθήσομαι, ind. 1. ὠσάμην et ὠθησάμην. T
poribus auctis ε saepe praefigitur: ut, ἐ
ἐωσμαι.

Emo Ὠνέομαι, fut. 1. ὠνήσομαι; perf. pass. ὤνημ
ἐώνημαι, ind. 1. ὠνήθην et ἐωνήθην.

COMPOSITORUM formatio e simplicibus petenda

VERBALIA[1].

VERBALIA nomina deducuntur ferè vel,

A prima persona perfecti passivi,

S. in μα	ut	γράμμα	*litera.*
μη		γραμμὴ	*linea.*
μος		δεσμὸς	*vinculum.*
A. in μων		νοήμων	*intelligens.*

A secunda persona perfecti passivi.

S. in σια	ut	δοκιμασία	*probatio.*
σις.		ποίησις	*poësis.*
A. in σιος		θαυμάσιος	*admirabilis.*
σιμος		χρήσιμος	*utilis.*

A tertia persona perfecti passivi.

S. in τηρ	ut	χαρακτὴρ	*character.*
τηριον		ποτήριον	*poculum.*
της		ποιητὴς	*poëta.*
τις		πίστις	*fides.*
τρα		ὀρχήστρα	*pars theatri.*
τρις		ὀρχηστρὶς	*saltatrix.*
τρον		δίδακτρον	*minerval.*
τυς		ὀρχηστὺς	*ars saltandi.*
τωρ		κοσμήτωρ	*princeps.*
A in κος		κριτικὸς	*judicialis.*
τεος		γραπτέος	*scribendus.*
τος		ἀκουστὸς	*qui audiri potest.*

[1] Vid. supra pag. 26, not. 1.

A

A perfecto medio.

n *ευ*	ut	τομεὺς *sector.*
η		ἐπιστολὴ *epistola.*
ιον		λόγιον *oraculum.*
ος		λόγος *sermo.*

ᴀᴠᴄᴠʟᴀ quaedam descendunt ab ipso themate: ut, *candidus,* à λεύσσω *video.*

ab indefinito secundo: ut, φυγὴ *fuga,* ab ἔφυγον

ADVERBIVM.

ᴠᴇʀʙɪᴠᴍ est aut primitivum, aut derivativum.

ɪᴍɪᴛɪᴠᴠᴍ: ut, νῦν *nunc,* τότε *tunc.*

ʀɪᴠᴀᴛɪᴠᴠᴍ in στὶ: ut, Ἑλληνιστὶ *Graecè,* Ῥωμαϊστὶ *nè.*

ὸν: ut, κυνηδὸν *caninè.*

ὶ: ut, πανσυδεὶ *omnino, prorsus.*

ν: ut, κρύϐδην *secretò.*

ς: a genitivo plurali adjectivorum: ut, ab ἀληθῶν, ἀληθῶς *verè*; ab ὀξέων, ὀξέως *acutè.*

ʀɪᴀɴᴛ etiam adverbia significatione.

labicae adjectiones δε, ζε, σε, notae sunt ad locum: ιαδε *domum,* Ἀθήναζε *Athenas,* οὐρανόσε *in caelum.*

et θε de loco: ut, ἄνωθεν *desuper,* οὐρανόθε *de caelo.*

οι, σι, χοῦ, χῆ, in loco: ut, οὐρανόθι *in caelo,* οἴκοι Ἀθήνησι *Athenis,* πανταχοῦ et πανταχῆ *ubique.*

ticulae adverbiales ἀρι, ἐρι, δα, ζα, λα, λι, ϐου et in compositione praefixae adaugent significatio-: ut, ἀρίδηλος vel ἐρίδηλος *manifestus,* et reliqua.

ro νε et νη in compositione privant [1], ευ facilitatem enignitatem, et δυς difficultatem vel malignitatem nt: ut, νέφος *nubes,* νήπιος *infans*; εὐάλωτος *captu,* εὐμενὴς *benevolus*; δυσάλωτος *difficilis captu,* δυσ- *malevolus.*

[1] nnunquam etiam, sed rarissimè, augent: ut, νήδυμος *valde dulcis*; *latè fluens.*

Particula α in compositis privat, conjungit, et au[g]ent, χάρις *gratia*, ἄχαρις *ingratus*; πάντες *omnes*, ἅπα[ντες] *omnes simul*; ξύλον *lignum*, ἄξυλος *lignis plenus*.

CONIVNCTIO.

CONIUNCTIONES potestate sua sic denominantur:

Adversativae: καίπερ, εἰ καὶ, κἂν εἰ, *etsi*; καίτοι, κα[ί] γε, *quanquam*.

Causales: γὰρ, καί γὰρ, ἢ γὰρ, γάρτοι, γάρπου, γὰρ δὴ *nam, enim, etenim*; οὐ γὰρ ἀλλὰ *etenim*; ὅτι, διὸ, [δι]καθότι, οὕνεκα, *quia, quod, quoniam*; ἐπεὶ, ἐπείπερ, ἐπ[ειδὴ], ἐπειδήπερ, ἐπείτοι, ἐπειὴ poëticè, *quoniam, quandoqui[dem]*; ἵνα, ὡς, ὅπως, ὄφρα poëticè, ὥστε, *ut*.

Conditionales: εἰ, ἐὰν, ἂν, ἢν, αἰ; εἴγε, εἴπερ, εἰδήπερ, *siquidem*; εἰ μὴ, ὅτι μὴ, *nisi*; εἰ δὲ μὴ *sin m[inus]*, *alioqui*; εἰ γοῦν *si saltem*; εἰ δ' ἄρα *sin vero*.

Copulativae: καὶ *et*, τε *que*, ἠδὲ poëticè, *atque*; μέντοι, καὶ μὲν καὶ, καίτοι καὶ *atque, adeo*; ἀλλὰ δ[ὴ] *etiam*.

Connexivae: ἔτι, προσέτι, πρόσγε, μενοῦνγε, *praet[erea]*, *quinetiam*; ἐπὶ τούτοις, πρὸς ταῦτα, ἐπὶ τάδε, ἄμ[α] *porrò, quinimo*; καὶ γὰρ αὖ *rursus etiam*.

Discretivae: μὲν *quidem*, δὲ *verò*; γε, δὴ, ἀτὰρ, ἀλλὰ, *verùm*; μέντοι *saltem*; ἀλλὰ μέντοι, οὐ μὴν ἀλλὰ, *ve[rum] tamen*; δέγε, δέπου, δέτοι, *porrò, autem*.

Disjunctivae: ἢ, ἤτοι, ἤπου, *aut, vel, sive*; μηδὲ, οὐδὲ, οὔτε, *neque, nec*.

Illativae: οὖν, ἄρα, ἄραγε, τοιγὰρ, τοιγάρτοι, τοιγ[αροῦν], τοίνυν, καὶ δὴ, *quare, igitur, idcirco, ergo*; οὐκοῦν *igi[tur]*, οὔκουν *non igitur*.

Redditivae adversativis: ὅμως, δήπου, γε δήπου, ἔ[μπης] *amen*; ἀλλὰ γὰρ, ἀλλὰ δὴ, ἀλλὰ μὲν, ἀλλ' οὖν, *attamen tamen, at vero*.

Potentiales: ἂν, κε vel κεν.

Expletivae, quae interdum nihil per se significant, tamen et elegantiam orationi adferunt: ἄρα, ἄρ, ῥα, θην, κε, κεν, νυ, νυν, περ, πον, τω, τοι.

PRA[EPOSITIO]

PRAEPOSITIO.

PRAEPOSITIONES sunt octodecim.

Monosyllabae sex:

εἰς, Atticè ἐς, *ad, in.*
ἐν ante consonantem, } *ex.*
ἐξ ante vocalem, }
ἐν, poëticè ἐνὶ, *in.*
πρὸ *ante.*
πρὸς *ad, a, coram.*
σὺν, Atticè ξὺν, *cum.*

Disyllabae duodecim:

ἀμφὶ *de, circa.*
ἀνὰ *per.*
ἀντὶ *pro, contra.*
ἀπὸ *a, propter.*
διὰ *per, cum, propter.*
ἐπὶ *ad, ob, in, super.*
κατὰ *contra, de, secundum.*
μετὰ *cum, post.*
παρὰ *a, apud, contra.*
περὶ *de, circa.*
ὑπὲρ *super, pro, supra.*
ὑπὸ *sub, propter*[1].

III. DE SYNTAXI.

SYNTAXIS dividitur in concordantiam et regimen.

Concordantia nominativi et verbi.

I. VERBUM personale finitum concordat cum nominativo numero et personâ: ut, πολλάκι τοι καὶ μωρὸς ἀνὴρ καιτακαίριον εἶπε: *Saepe etiam stultus opportuna locutus est.*

Obs. 1. Neutra pluralia gaudent verbo singulari, aliquando etiam masculina et foeminina: ut, Τῷ ἀργυρίῳ ὑποτάσσεται πάντα: *Pecuniae obediunt omnia.* Ἐξεφύετο αἱ τρίχες: *Crines nascebantur.* Aristot.

Obs. 2. Ἄμφω et δύω, quamvis dualia, saepe junguntur verbo plurali: ut, Ἄμφω ἐξέπνευσαν ἄθλιον βίον. *Ambo efflaverunt miseram animam.* Eurip.[2]

1 De variis praepositionum significationibus, pro diverso earum regimine et compositione, pluribus infra agetur, pag. 142.

2 Item substantivo plurali: ut, Ἐξ ἀμφοῖν ψευδῶν, *ex utrisque falsis.* Aristoph. Δύω ποιοῦ καιροὺς τοῦ λέγειν: *Duo loquendi tempora constitue.* Isocr.

Concordantia ſubſtantivi et adjectivi [1].

I. ADIECTIVVM cum ſubſtantivo caſu, genere, et numero conſentit: ut, Χρηστὸς ἀνήρ ἐστι κοινὸν ἀγαθόν: *Vir bonus eſt commune bonum.*

Obſ. 1. Adjectiva ſaepe permutant ſuum ſubſtantivum in genitivum: ut, Φαῦλοι ἄνθρωποι, vel, φαῦλοι τῶν ἀνθρώπων; *impii homines.*

Obſ. 2. Saepe uſurpantur ſubſtantiva pro adjectivis: ut, Μάγος τέχνη, *ars magica.* Τὴν Ἑλλάδα φωνὴν ἐξέμαθον: *Graecam linguam didici.*

Concordantia antecedentis et relativi.

RELATIVVM cum antecedente concordat genere, numero, et perſona: ut, Χάριν οἶδα τῆς τιμῆς, ᾗ με τιμᾶτε: *Gratias ago pro honore, quo me honoratis.* Hal.

Obſ. Atticè relativum et antecedens eodem caſu ponuntur: ut, Χρῶμαι βιβλίοις, οἷς ἔχω: *Utor libris, quos habeo.*

Regimen nominum.

Subſtantiva.

I. CVM duo ſubſtantiva diverſae ſignificationis concurrunt, poſterius in genitivo ponitur: ut, Ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ: *Filius Dei.*

Obſ. 1. Ponitur genitivus ſaepe per eclipſin in nominibus propriis: ut, Νηλεὺς ὁ Κόδρου, vel, Νηλεὺς τοῦ Κόδρου, ſubaudi υἱός; *Neleus Codri filius.* Εἰς ᾅδου, *ad inferos;* ſubaudi οἶκον. Item per defectum vocis ἕνεκα: ut, Μακάριος τῆς πίστεως, *beatus propter fidem.*

Obſ. 2. Genitivus per ſe poſitus eſt abominantis: ut, Τῆς ἀναιδείας! *O impudentiam!*

Adjectiva.

I. ADIECTIVA neutralia non rarò fiunt adverbia: ut, Ὀξὺ *celeriter*, καλὰ *pulchrè*, τὰ πρῶτα *primùm*, τὰ ἀρχαῖα *olim*, μέτρια *mediocriter*, ἀλυπότατα *laetiſſimè.*

[1] Sub *Adjectivo* continentur *articulus*, *pronomen*, et *participium*. De *Articulo* autem *praepoſitivo* vid. a, pag. 140.

II. INTER-

II. INTERDUM etiam foeminina singularia : ut, Ἰδίᾳ ivatim, δημοσίᾳ publicè.

Genitivus post adjectivum.

I. ADIECTIVA, quae desiderium, notitiam, ignoran-m, copiam, inopiam, dignitatem, differentiam, accu-ionem, damnationem, et absolutionem significant ; que alia quaedam, genitivum adsciscunt : ut, Δύσερως ; δόξης, *gloriae perditè cupidus*. Ἄπειρος τῶν πράξεων, *um imperitus*.

II. NOMINA partitiva, infinita, interrogativa, et nu-eralia ; item comparativa, et superlativa, genitivo gau-nt : ut, Ἕκαστον τῶν ζώων, *unumquodque animalium*.

Obs. 1. Comparativa, cum exponuntur per *quàm*, ge-ivum exigunt : ut, Τῆς πολυπραγμοσύνης οὐδὲν κενότερον λο : *Nihil vanius curiositate*.

Obs. 2. Nomina etiam, quae superlativorum naturam luunt, gaudent genitivo : ut, Ἔξοχος πάντων, *praecipuus nium* : Δῖα θεάων, *Diva dearum*.

Dativus post adjectivum.

I. ADIECTIVA, quibus commodum, incommodum, nilitudo, dissimilitudo, contrarietas significatur ; cum is quibusdam, dativum postulant : ut, Φίλος σοὶ, *amicus i* ; ἐναντίος τῷ νόμῳ, *adversus legem*.

II. HUC referuntur adjectiva ex σὺν et ὁμοῦ composita : , Σύντροφος, *unà nutritus* ; ὁμόγλωσσος, *eadem lingua utens*.

Obs. Quaedam, quae similitudinem significant, etiam nitivo gaudent : ut, Ὅμοιος ἀνθρώπου : *Similis homini*.

Accusativus post adjectivum.

I. ADIECTIVA, subaudito κατὰ, accusativum regunt : , Πατρίδα Ῥωμαῖος, *Romanus patria*. Οὐδεὶς ἀνθρώπων τὸ ς ἅπαντ . κσοφός : *Nemo hominum in omnibus sapiens est*.

Constructio pronominum.

I. GENITIVUS pronominis primitivi ponitur, cu persona significatur, ut, Εἰκών σου, *imago tui*. Herod.

II. CUM possessio vel relatio significatur locum hab pronomen possessivum : ut, Πατὴρ ἐμος, *pater meus*.

Obs. 1. Genitivus autem primitivi loco possessivi p nitur : ut, Πατήρ μου, pro πατὴρ ἐμός.

Obs. 2. Pronomina interdum construuntur loco a verbiorum : ut, Ταῦτά τοι, ταῦτ' ἄρα, *proinde*; ταύτ *sic*; ταύτῃ τοι, *itaque*.

Regimen verborum.

Nominativus post verbum.

I. VERBA substantiva τυγχάνω, εἰμὶ, ὑπάρχω, γίγνομ et illa poëtica πέλω, πέλομαι, τελέθω, κύρω, *sum*; utrinq nominativum expetunt : ut, Κακῶν ἐπικάλυμμά ἐσ ὁ πλοῦτος : *Malorum opercula sunt divitiae*.

Obs. 1. Verbo τυγχάνω eleganter postponitur parti pium ὢν, cum alio nominativo : ut, Σωκράτης τυγχ ὢν σοφός : *Socrates est sapiens*.

Obs. 2. Sin participium sequatur, omittitur ὢν : Σωκράτης τυγχάνει περιπατῶν. *Socrates ambulat*.

II. VERBA vocandi passiva, et quae gestum vel stat rei significant, utrinque nominativum adsciscunt : Δημοσθένης προσαγορεῦται ῥήτωρ : *Demosthenes dici orator*.

Obs. Mutatur nominativus post verbum in genitivu ut, Κροῖσός ἐστι τῶν πλουσίων, i. e. πλούσιος : *Croesus dives*.

Genitivus post verbum.

I. VERBA incipiendi, desinendi, appetendi, abstin di, aberandi, amandi, admirandi, consequendi, c temnendi, differendi, excellendi, imperandi, parcen participandi, recordandi, fruendi, egendi, emendi, v den

endi, genitivo gaudent: ut, Τοῦ ζῆν ἀπὸ λύπης ἀρχόμεθα: *A dolore vitam auspicamur.*

Obs. Verba implendi, separandi, privandi, aestimandi, accusandi, damnandi, absolvendi, exigunt accusativum cum genitivo: ut, Καρπῶν πλήθουσιν ἀλωάς: *Frugibus implent areas.* Phocyl.

II. Verba sensus gaudent genitivo, praeter illa, quae ad visum pertinent: ut, Ἤκουσε τῆς βοῆς: *Audivit clamorem.* Plut.

Obs. Atticè verò omnia verba sensus accusativum regunt.

III. Quibuslibet verbis additur genitivus substantivi cum participio absolutè sumptus: ut, Θεοῦ διδόντος, μηδὲν ἰσχύει φθόνος: *Deo favente, nihil valet invidia.* Nazian.

Dativus post verbum.

I Omnia verba acquisitivè posita regunt dativum ejus rei, cui acquiritur aliquid, vel tribuitur: ut, Φιλίππῳ ζῆ, οὐ τῇ πατρίδι: *Philippo vivit, non patriae.* Demosth.

II. Verba sequendi, certandi, precandi, utendi, gaudendi, juvandi, dandi, reprehendendi, exprobrandi, conveniendi, colloquendi, dativum exigunt: ut, Ἕπομαι τοῖς παλαιοῖς: *Veteres sequor.*

III. Quodvis etiam verbum admittit dativum, significantem causam, instrumentum, aut modum actionis: ut, Ἀργυρέαις λόγχαισι μάχου, καὶ πάντα κρατήσεις: *Argenteis pugna telis, ac omnia vinces.*

Accusativus post verbum.

I. Verba transitiva, et eorum significationem habentia, exigunt accusativum: ut, Νεκρὸν ἰατρεύειν, καὶ γέροντα νουθετεῖν, τ' αὐτό ἐστι: *Mortuum curare, et senem erudire, idem est.*

II. Verba rogandi, docendi, celandi, vestiendi, testandi, et alia quaedam, duplicem regunt accusativum:

ut,

ut Χρὴ αἰτεῖν τοὺς θεοὺς ἀγαθά: *Oportet bona petere diis.* Aesch.

Obs. Haec variam habent constructionem: Ἐπιλείπει μοι, vel με, τόδε: *Hoc mihi deest.* Ἄρχει τῆς πόλεως, vel τῇ πόλει: *Praeest civitati.* Λοιδορῶ σοι, vel σε *Convicior tibi.* Προσκυνῶ τῷ Θεῷ, vel τὸν Θεόν: *Adoro Deum.* Cum multis aliis hujusmodi.

Verba passiva.

I. Passiva exigunt genitivum agentis cum praepositione ὑπὸ, ἀπὸ, παρὰ, et πρὸς: ut, Ὁ νοῦς ὑπὸ οἴνου διαφθείρεται: *Mens a vino corrumpitur.* Isocr.

Obs. 1. Praepositio autem interdum reticetur: ut Φίλων νικῶνται φίλοι, pro ἀπὸ φίλων: *Amici ab amicis flectuntur.* Soph.

Obs. 2. Genitivus etiam nonnunquam in dativum vertitur: ut, Πεποίηταί μοι: *Factum est a me.*

II. Passiva per synecdochen accusativo junguntur ut, Πλήττομαι τὴν κεφαλήν: *Percutior caput.*

III. Passiva regunt accusativum activorum suorum ut, Μωρῷ οὐ πιστεύεται τὴν ἀρχήν; quia dicimus, Μωρῷ πιστεύομεν τὴν ἀρχήν: *Stulto imperium non committimus.*

Obs. Plurima activa passivè saepe significant, et passivam habent constructionem: ut, Ἀπαλλάττω ὑπό σου *Liberor a te.* Sic, Τελῶ *censeor*, ἀναλαμβάνω *recreor*, ἀνακάμπτω *reflector*, ῥίπτω *jactor*, συνάπτω *conjungor*, ἀσκῶ *exerceor*, κρύπτω *occultor.*

Verba infinita.

I. Pro gerundiis et supinis usurpant Graeci infinitivum cum articulo, vel sine articulo: ut, Καιρὸς τοῦ βοηθεῖν, *opportunitas auxiliandi*; ἐν τῷ σπουδάζειν, *in studendo* πρὸς τὸ παρακαλεῖν, *ad orandum.* Λέγειν ἀγαθὸς, *dicendi peritus*; ποιεῖν αἰσχρὸν, *factu inhonestum.*

II. Cum significatur necessitas, utuntur Graeci adjectivis positionis, quae regunt plerumque dativum vel accusativum: ut, Ἰτέον μοι: *Eundum est mibi.*

Obs. Saepe tamen casus verborum suorum regunt: ut, μνημονευτέον Θεοῦ: *De Deo cogitandum.*

De tempore.

I. NOMINA, quae partem temporis significant, adjiciuntur verbis frequentiùs in genitivo: ut, Ἦλθε νυκτός: *venit nocte.*

II. CONTINVATIO autem temporis in dativo vel accusativo ponitur: ut, Ἐβασίλευσε ὀκτωκαίδεκα ἔτεσι: *Regnavit octodecim annos.* Herodian. Εὕδω ὅλην νύκτα: *Dormio totam noctem.* Plat.

De loco.

I. SPATIVM loci adjicitur verbis in accusativo: ut, ἀπέχει τριῶν ἡμερῶν ὁδόν: *Distat iter trium dierum.* Xenoph.

Obs. GRAECI saepissimè in locis designandis utuntur proprio nomine loci cum praepositione: ut, Ἐξ Ἀθηνῶν, *Athenis*; εἰς Βρεττανίαν, *ad Britanniam.*

DE *Adverbiis ad locum*, *de loco*, et *in loco* significantibus, vide supra, pag. 131.

Verba impersonalia.

VERBA impersonalia diversos casus exigunt.

I. Genitivum, ἐστὶ *officium est*: ut, Οὐχ ὑμῶν ἐστι: *Non vestrum est.*

II. Dativum, ἔστι, ἔνεστι, ἔξεστι, χωρεῖ, ἐγχωρεῖ, ὑπάρχει, *licet*, cum aliis quibusdam: ut, Ἔνεστί σοι πρίασθαι: *Licet tibi emere.* Lucian.

III. Dativum personae cum genitivo rei, δεῖ, δεῖται, δεῖ, προσδεῖ, ἐλλείπει, χρὴ, *opus est*, et alia quaedam: ut, χρή σοι φίλων: *Opus est tibi amicis.* Eurip.

Regimen participiorum.

I. PARTICIPIA regunt casus suorum verborum: ut, ὀλιγωρῶν τῆς παιδείας, *contemnens disciplinam.*

Obs. 1.

Obs. 1. Participia ponuntur loco nominum: ut, Τόξων εὖ εἰδὼς, pro εἰδήμων, *arcuum peritus*.

Obs. 2. Nonnunquam participia loco verbi infiniti ponuntur, plerumque verò in verbis perſeverandi et deſiſtendi: ut, Ἀγαπῶν με διατέλει: *Persevera me amare*. Ου παύσομαι γράφων: *Non cessabo scribere*. Μέμνημαι ἰδών: *Memini vidisse*.

De articulo praepositivo.

I. Articvlvs praepoſitivus uſurpatur in

Exponendo: ut, ὁ Κύριος Ἰησοῦς, *Dominus ille Jesus*.

Demonſtrando: ut, Ὁ ποιητὴς, *summus poëta*, pro *Homero*.

Diſtinguendo: ut, Κύων ὁ οὐρανοῦ, οὐχ ὁ γῆς: *Canis ille caelistis, non terrestris*, ſcil. *Diogenes*.

II. Articvlvs, ſi praeponitur infinitivo, pro nomine ſumitur in omni caſu; ut, Τὸ φρονεῖν *sapientia*, τοῦ φρονεῖν *sapientiae*, ἐν τῷ φρονεῖν *in sapientia*.

III. Item adverbium cum articulo fit adjectivum: ut, Τὰ ἔξω *externa*, οἱ πέλας *vicini*, τῷ πλησίον *vicino*.

IV. Articvlvs pluralis cum ἀμφὶ, μετὰ, περὶ, κατὰ, πρὸς, et aliis, ſequente nomine proprio, idem ſignificat, quòd nomen ipſum, vel comitatum: ut, Οἱ ἀμφὶ Πλάτωνα, *Plato* vel *Platonici*; οἱ μετ' Ἀχιλλέως, *socii Achillis*.

V. Seqvente verò appellativo, officium denotat, vel relationem: ut, Οἱ περὶ ἱερὰ, *sacerdotes*; οἱ κατ' ἀγορὰν, *causidici*; οἱ πρὸς αἵματος, *consanguinei*.

VI. Articvlvs neutrius generis cum genitivo ſubſtantivi ſignificat poſſeſſionem: ut, Τὰ μητρὸς, *facultates matris*; τὰ Πλάτωνος, *opera Platonis*; τὸ τοῦ Θεόγνιδος, *carmen Theognidis*.

VII. Articvlvs cum conjunctionibus μὲν et δὲ habet locum in diviſionibus: ut, Οἱ μὲν καλοὶ, οἱ δὲ κακοὶ; *hi boni, illi mali*.

Obs. Item adverbialiter ſumptus: ut, Τῇ μὲν, τῇ δὲ; *partim quidem, partim verò*.

VIII. Articulus neutrius generis paaeponitur quibuscunque vocibus τεχνικῶς, id est, pro seipsis acceptis: ut, Τὸ ἄνθρωπος, *haec vox* ἄνθρωπος; τὸ γυνὴ *haec vox* γυνή.

Obs. Ponitur articulus praepositivus pro subjunctivo: ut, Τὰ ῥᾷστον ἁπάντων: *Quod factu facillimum.*

Regimen adverbiorum.

I. Adverbia loci, temporis, ordinis, causae, comparationis, indignationis, copulandi, separandi, numerandi, genitivum post se recipiunt: ut, Ἄλλοθι πατρῆς ὤλετο: *Seorsum a patria periit.* Hom.

II. Ἅμα, ὁμοῦ, et alia quaedam, dativum postulant: ut, Ἅμα τοῖς ἄλλοις, *simul cum aliis.*

III. Μὰ et νὴ jurandi accusativo gaudent: ut, Μὰ Δία, *non per Jovem*; νὴ Δία, *ita per Jovem.*

IV. Ὦ acutitonum gaudet nominativo, genitivo, accusativo, et vocativo; et est admirantis, dolentis, vel exclamantis.

V. Ω circumflexum est vocantis, et cum vocativo construitur.

Obs. Aliquando solus genitivus ponitur, omisso adverbio: ut, Τῆς τύχης, pro Ὦ τῆς τύχης! *O fortunam!*

VI. Optandi particulae, αἴθε, εἴθε, et ὡς, praeponuntur imperfecto ὤφειλον sive ὄφειλον, et indefinito secundo ὤφελον sive ὄφελον, sequente infinitivo: ut, Ἤλυθες ἐκ πολέμου, ὡς ὤφελες αὐτόθ' ὀλέσθαι: *Venisti ex pugna, utinam ibi periisses.*

VII. Ἕως, pro *quamdiu,* omnibus modis jungitur, praeterquam imperativo.

VIII. Ὅταν et ὁπόταν, *quando,* subjunctivo, interdum optativo, rariùs indicativo junguntur.

Obs. 1. Duo negativa plerumque vehementiùs negant: ut, Οὐ μὴ πίω: *Nequaquam bibam.* Luc. xxii. 18.

Obs. 2.

Obs. 2. Ουτω ante consonantes, οὕτως et οὕτως vocales, locum habent.

Regimen conjunctionum.

I. Conjunctiones copulativae et disjunctiva les casus, modos, et tempora, ni sensus aliud p connectunt.

II. Ἂν, ἐὰν *si*, ἐπειδὰν *quoniam*, ἵνα *ut*, κἂν *etsi*, ὅπως *ut*, cum similibus, subjunctivo gaudent: Θεὸς θέλη: *Si Deus velit.* Demosth.

Ἂν vim habens potentialem, omnibus modis ju praeter imperativum: ut, Εἴπερ ἂν ἑώρων, *si vide*

Ἂν indefinitè sumpta iisdem modis inservit: u ἂν ἐγὼν ἐπιόψομαι: *Hos ego legam.* Hom.

III. Εἰ, εἴγε, εἴπερ *si*, εἴποτε *siquando*, εἴπως *si q do*, indicativo, interdum optativo, rariùs subju junguntur: ut, Εἰ ἔξεστι, *si licet.*

IV. Ἐπεὶ *quum*, *quoniam*, indicativo gaudet; dum et infinitivo: ut, Ἐπεὶ ἑώρα, *quum videret.* X

V. Ὅτι, διότι *quod*, καθότι *quatenus*, indicativo, tivo et subjunctivo rariùs: ut, Εἶπεν, ὅτι βούλεται: *quòd velit.* Xen.

VI. Ὡς *quòd*, indicativo, interdum optativo e junctivo, infinitivo rariùs: ut, Λέγουσιν, ὡς δίκα *Dicunt, quòd justum sit.* Eurip.

Ὡς *ut*, iisdem modis, sed indicativo rariùs: u συνήσουσιν οἱ ἀκούοντες, *ut intelligant auditores.* Luci

VII. Ὥστε *ut*, *adeò ut*, omnibus modis jungitu Ὥστε πρὸς Πέρσην ἀπεστάλκατε, *ut ad Persam mi* Demosth.

Regimen praepositionum.

Monosyllabae.

1. ΕΙΣ, Atticè ἐς, *ad* et *in*, jungitur accusativ Ἦλθεν εἰς δέσποιναν: *Venit ad heram.* Εἰς ὕδωρ γ *In aquam scribo.*

ıpofita utrumque etiam denotat : ut, εἰσπλέω
γο, εἰσάλλομαι insilio.
ΞΚ, vel ἐξ, ex genitivo gaudet : ut, Ἐξ ἀπραξίας
ἴα : Ex otio negotia.
ıpofita auget : ut, ἐκπίνω ebibo. Idem quoque fig-
, quod ἔξω extra : ut, ἐκβάλλω ejicio.
ΞΝ in foli dativo jungitur : ut, Ἐν οἴκῳ, in domo.
r eclipfin genitivo : ut, Ἐν ᾅδου, fubaudi οἴκῳ ; in
'lutonis.
ıpofita in fignificat : ut, ἐμβάλλω injicio.
[ΡΟ' ante foli genitivo jungitur : ut, Πρὸ θυρῶν,
ribus.
ıpofita prae fignificat : ut, προβάλλω praepono.
[ΡΟ'Σ cum genitivo a fignificat ; ut, Πρὸς Θεοῦ,
item officium ; ut, Οὐ πρὸς φιλοσόφου, non eft philo-
et coram ; ut, Πρὸς ἐπισκόπου, coram epifcopo. Ju-
[uoque nota eft : ut, Πρὸς Χαρίτων, per Gratias.
ı accufativo ad denotat ; ut, Πρὸς γυμνάσιον, ad
: item contra ; ut, Πρὸς Ῥωμαίους, contra Romanos.
ıpofita valet ad ; ut, προσκαλῶ advoco.
ΥΝ, Atticè ξὺν, cum femper dativo jungitur : ut,
ῷ, cum Deo.
ıpofita conjungit : ut, συμβάλλω conjicio.

Dyfyllabae.

ΑΜΦΙ' cum genitivo fignificat de : ut, Ἀμφὶ ἀστέ-
' aftris.
ı dativo poëticè pro : ut, Ἀμφὶ Ὀδυσσῆι, pro Ulyffe.
ı accufativo circa : ut, Ἀμφὶ τὸ λυκαυγὲς, circa dilu-

ıpofita circum denotat : ut, ἀμφιβάλλω circumjicio.
ΑΝΑ' per cum folo accuf. legitur ; ut, Ἀνὰ στρατὸν,
rcitum : fed poëticè cum dat. in vel cum denotat.
ıpofita re fignificat : ut, ἀνατρέχω recurro.

3. 'ANTI' cum genitivo significat *pro* : ut, Ἀντὶ ἀγαθῶν ἀποδιδόναι κακὰ, *mala pro bonis reddere* : item *contra*; ut, Ἀνὴρ ἀντ' ἀνδρὸς ἴτω : *Vir contra virum eat*. Hom.

Composita valet *contra* : ut, ἀντιστρέφω *inverto*.

4. 'ΑΠΟ' cum genitivo *a* vel *ab* significat : ut, Ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, *a capite*; ἀπ' ἀρχῆς, *ab initio* : item *propter*; ut, Ἀπὸ τοῦ ὄχλου, *propter turbam*. Luc. xix, 3.

Composita *auget*; ut, ἀποτείνω *extendo* : denotat etiam *contrarium*; ut, εὔχομαι *precor*, ἀπεύχομαι *imprecor* : item *exemplum*; ut, ἀπογράφω *describo*.

5. ΔΙΑ' cum genitivo *per* significat : ut, Διὰ βίου, *per vitam* : et *cum*; ut, Διὰ μαχαιρῶν, *cum gladiis* : item *potentiam*; ut, Δι' ἑαυτῶν, *suis viribus*.

Accusativo juncta valet *propter* : ut, Διὰ φόβον, *propter timorem*.

Composita *di* vel *dis* significat : ut, διασπᾷν *dividere*.

6. 'ΕΠΙ' cum genitivo *in* denotat : ut, Βοῦς ἐπὶ γλώττης, *bos in lingua* : etiam *super*; ut, Ἐφ' ἵππου, *super equo*.

Cum dativo valet *ob*, *propter* : ut, Ἐπὶ τῷ κέρδει, *ob lucrum* : item *in*; ut, Ἐπὶ τῷ βασιλεῖ, *in regis potestate* : et *super*; ut, Ἐπὶ τῷ θεμελίῳ, *super fundamentum* : etiam *post*; ut, Ἐπὶ τούτοις, *post haec*.

Cum accusativo *ad* significat : ut, Ἐπὶ τοὺς διδασκάλους, *ad praeceptores* : item *propter*; ut, Ἐπὶ τοῦτο, *propter hoc* : et *contra*; ut, Ἐπ' ἐμὲ, *adversus me*.

Composita *in* vel *super* denotat; ut, ἐπιγράφω *inscribo* : item *sero*; ut, ἐπιμηθεύομαι, *post factum consulo*.

7. ΚΑΤΑ' cum genitivo significat *contra* : ut, Κατὰ Χριστιανῶν, *contra Christianos* : etiam *de*; ut, Κατὰ σπουδαίων, *de studiosis* : in jurando *per*; ut, Κατὰ θεῶν, *per deos* : item *prae*; ut, Κατὰ χειρῶν, *prae manibus* : et *de loco*; ut, Κατὰ πέτρων, *de petris*.

Accusativo juncta *secundum* denotat : ut, Κατὰ τύπον, *ad exemplar* : item *pro*; ut, Κατὰ δύναμιν, *pro viribus*.

Composita valet *deorsum* : ut, καταβαίνω *descendo*.

8. META

. ΜΕΤΑ' cum genitivo significat *cum* : ut, Μετὰ φί-
, *cum amicis*.
Cum dativo poëticè *inter* : ut, Μετὰ πρώτοισιν, *inter*
nos.
Accusativo juncta *post* : ut, Μετὰ τὸν πόλεμον συμμαχία,
' *bellum auxilium*.
Composita *mutationem* denotat : ut, μεταφέρω *transfero*.

. ΠΑΡΑ' cum genitivo *a* significat : ut, Παρὰ Κυρίου
Domino : item *excellentiam* ; ut, Παρὰ πάντων τυγχάνει :
nes excellit : etiam *contrarium* ; ut, Παρὰ λόγου, *contra*
ionem.
Dativo juncta valet *apud* ; ut, Παρὰ τῷ Κυρίῳ ἔλεος : *Apud*
minum est misericordia : etiam *prope*, *juxta* ; ut, Παρὰ
ῷ ἐσθλὸν ἔθηκε : *Juxta malum bonum apposuit*.
Cum accusativo denotat *ad* : ut, Παρά σε, *ad te* : item
ut, Παρὰ τὰ μαθηματικὰ, *in studiis mathematicis* : et
eter ; ut, Παρὰ πρέπον, *praeter decorum*.
Composita augmentum aut diminutionem significat
παράσημος ῥήτωρ, *illustris* aut *ignobilis orator* : etiam
parationem ; ut, παραβάλλω *confero* : item *contrarium* ;
παράνομος *iniquus* : et *prope* ; ut, παρακολουθῶ *pro-*
iè sequor.

o. ΠΕΡΙ' cum genitivo valet *de* : ut, Περὶ ψυχῆς,
nima : et *prae* ; ut, Περὶ ἁπάντων, *prae omnibus*.
Cum dativo *ex* significat : ut, Ὃν περὶ κῆρι φιλῶ, *quem*
animo amo. Hom.
Accusativo valet *circa* : ut, Περὶ μεσημβρίαν, *cir-*
neridiem : et *in* ; ut, Περὶ τὰ φοβερὰ ἡ ἀνδρεία : *For-*
do in terribilibus versatur.
Composita *circum* denotat : ut, περιπατέω *obambulo* :
n *excellentiam* ; ut, περικαλλὴς *admodum venustus*, πε-
ιουμαι praesto.

ι. 'ΥΠΕ'Ρ cum genitivo significat *pro* : ut, Ὑπὲρ
ν, *pro nobis* : item *de* ; ut, Ὑπὲρ ὄνου σκιᾶς, *de umbra*
asini

asini : et *supra* ; ut, Ὑπὲρ κήπων ὄρος κεῖται : *Supra tos mons est.*

Cum accusativo valet *supra* : ut, Ὑπὲρ ἄνθρωποι νεῖ : *Supra hominem sapit* : item *praeter* ; ut, Ὑπὲρ μ *praeter fatum.*

Composita *defensionem* indicat : ut, ὑπερασπίζω *de* etiam *augmentum* ; ut, ὑπερμαίνομαι *nimis insanio.*

12. ὙΠΟ' cum genitivo significat *sub* : ut, Ὑπ που, *sub sinu* : et *propter* ; ut, ὑπὸ αἰδοῦς, *propter pu*

Cum dativo etiam *sub* : ut, Ὑπὸ τῇ λεοντῇ πίθηκος *pelle leonina simia.*

Cum accusativo *subter* : ut, Ὑπὸ γῆν, *subter terr*

Composita *sub* denotat ; ut, ὑπογράφω *subscribo* : *diminutionem* ; ut, ὑποδείδω *subvereor* : etiam *improb. materiae* ; ut, ὑπόχρυσος *aurum adulterinum.*

Obs. 1. Praepositiones aliquando suis casibus p nuntur, tonusque retrahitur : ut, Εἰρήνης πέρι, *de p*

Obs. 2. Praepositiones, translato accentu, vicem nent verborum : ut, ἔνι pro ἔνεστι, *licet* ; ἔπι pro *inest, adest* ; πέρι pro περίεστι, *superest* : sic ἄνα *surg* ἀνάστηθι.

Obs. 3. Praepositiones inter se compositae migr adverbia : ut, παρὲξ *extra*, etc.

Obs. 4. Poëtae saepe praepositiones per tmesin vunt : ut, Κατὰ γαῖα κάλυψε, pro κατεκάλυψε : *Te lexit*[1]. Hom.

Figurata constructio.

FIGURAE constructionis Graecis cum Latinis communes, ideoque ex Latina grammatica peti p

Usitatissima autem est Enallage, qua partes or earumque attributa inter se permutantur[2].

[1] *Tmesis* est vocis compositae dissectio : ut, *Unus enim quisque.*

[2] De *Enallage* verò operae pretium erit videre, quae scripsit *Cl Il. α. p.* 566. et alibi.

De accentibus.

Regulae generales.

...tima syllaba sit brevis, acutus erit in antepe... ut, ἄνθρωπος.

...ltima sit longa, acutus erit in penultima: ut,

Voces tamen non paucae sunt, quae acutum penultima, cum ultima sit brevis. Cujusmo-

...ia praeteriti passivi; ut, τελυμμένος: item neu... quae retinent eum a masculinis: ut, τιμάων,

...tiva quaedam in ος et diminutiva in ιλος, ιον, et παρθένος *virgo*, ναυτίλος *nauta*, παιδίον *puerul*... ...κος *adolescentulus*.

...va quaedam in ος, et verbalia in εος: ut, ὀλίγος ...απτέος *scribendus*.

Nomina ex substantivo et perfecto medio ...posita, si activè capiuntur, acutum habent in ...; ut, μητροκτόνος *matricida*: sin passivè, in an... ...ia; ut, μητρόκτονος *a matre occisus*.

...LLABA natura longa ante finalem brevem, ...ne longam, si tonum habeat, circumflectitur: ...εἶμι; αὖλαξ *sulcus*.

...vocibus autem, quarum ultima positione longa ...tima natura longa interdum acuitur: ut, λαί-

...ONOSYLLABA non contracta acuuntur: ut, ὅς,

...erba autem monosyllaba producta circumfle... ...ant: ut, ἦν, θῶ, εἷς.

...nomina quaedam: ut, πᾶς, ναῦς, εἷς, παῦς, πῦρ,

Item adverbia: ut, αὖ, νῦν, μῶν, ὦ: similiter conjunctio οὖν.

V. In contractione, ex acuto et gravi fit c flexus: ut, ποιέεις, ποιεῖς. Ex gravi autem et a acutus: ut, ποιεέτω ποιείτω, ἑστααὼς ἑστώς.

VI. Diphthongi αι et οι in fine dictionis ratio centuum pro brevibus habentur: ut, τύπτομαι, ἄν

Obs. Excipitur tamen adverbium οἴκοι domi, na est nomen plurale ab οἶκος domus.

Regulae speciales.

I. In tribus prioribus declinationibus nominu plicium si acutus sit in ultima syllaba, in genitivo tivo per omnes numeros in circumflexum mutatu Θεὸς, θεοῦ, θεῷ; θεοῖν, θεῶν, θεοῖς.

Si acutus sit in penultima, ubique manet: ut λόγου, λόγῳ, etc.

Si circumflexus sit in penultima, mutatur in a quoties ultima sit longa: ut, οἶκος, οἴκου, οἴκῳ, et

Acutus in antepenultima transfertur in penult cum ultima sit longa: ut, ἄνθρωπος, ἀνθρώπου, ἀν ἄνθρωπον, etc.

Obs. Genitivus pluralis primae et secundae declin circumflectitur in ultima; nisi in adjectivis, pronomi et participiis foemininis, a masculinis non acutit ος tertiae declinationis simplicium profectis, quon centus in sede sua remanet: ut, ἅγιος, ἁγία, ἅγιον τερος, ἡμετέρα, ἡμέτερον; τετυμμένος, τετυμμένη, τετυμ gen. plur. ἁγίων, ἡμετέρων, τετυμμένων, omnium ge In acutitonis autem regulam sequitur generalem ἀνθηρὸς, ἀνθηρὰ, ἀνθηρὸν; ἀνθηρῶν.

II. In quarta declinatione simplicium manet in antepenultima per omnes casus et numeros, lice ma sit longa: ut, ἀνώγεων, ἀνώγεω, etc.

III. In quinta declinatione simplicium acutus in ultia recti manet in penultima obliquorum; ut, μονὰς, νάδος, μονάδι: sin penultima sit longa natura, circumctitur, quoties ultima sit brevis aut anceps; ut, σωτὴρ, τῆρος, σωτῆρι, etc.

Acutus in penultima recti manet in antepenultima liquorum, cum ultima sit brevis; circumflexus verò utatur in acutum: ut, μάρτυρ, μάρτυρος; βῆμα, βήματος.

Acutus in antepenultima recti promovetur in syllabam oximam, quoties ultima sit brevis aut anceps; ut, ίγραμμα, ἐπιγράμματος: sed cum ultima sit longa, ocpabit penultimam; ut, ἐπιγραμμάτων.

IV. Monosyllaba quintae declinationis in geniti et dativo singulari, et dativo plurali, acuuntur in ultia: ut, χεὶρ, χειρὸς, χειρὶ, χερσί[1].

In genitivo et dativo duali, et genitivo plurali, cirumflectuntur in ultima; ut, χειροῖν, χειρῶν.

In accusativo singulari, et in nominativo, accusativo, cativo duali ac plurali, circumflectitur penultima, si nga sit natura: ut, χεῖρα, χεῖρε, χεῖρες, χεῖρας.

Obs. 1. Participia monosyllaba hic excipi debent, iae accentum retinent in penultima casuum disyllarum: ut, θεὶς, θέντος, θέντι, θεῖσι; ὢν ὄντος, ὄντι, οὖσι. c et πᾶσι a πᾶς.

Obs. 2. Item genitivi plurales παίδων, Τρώων, πάντων, ων *aurium*, φώτων *luminum*, et alia hujusmodi monollaba circumflexa, quae retinent tonum in priore.

V. Accentus nominum contractorum et pronoinum ex eorum inflexione supra tradita edisci possunt. d' dativus pluralis ὑμῖν, mutato accentu, scribitur inrdum ὑμὶν, ultima correpta.

VI. In accentibus verborum modus indicativus cirmflectit ultimam futuri primi quintae, et futuri se-

1 Attamen per contractionem facta saepius penultimam circumflectunt τὸ κῆρ, κῆρος, κῆρι, *cor*, a κέαρ: sed ἡ κὴρ, κηρὸς, κηρὶ, *mors*.

cundi omnium conjugationum, in voce activa: penultimam verò utriusque in media; ut, σπερῶ, τυπῶ; σπεροῦμαι, τυποῦμαι: item penultimam tertiae pluralis praesenti verborum in μι; ut, τίθημι, τιθεῖσι: sed ἄει spiro, ἄεισι.

Imperativus circumflectit ultimam indefiniti secundi medii; ut, τυποῦ: sed in γένου, τράπου, et ἐνέγκου, grammatici acuunt penultimam. Acuitur autem ultima indefiniti secundi activi in sequentibus: εἰπὲ, ἐλθὲ, εὑρὲ interdum ἰδὲ, et λαβέ.

Subjunctivus circumflectit ultimam in omnibus indefinitis passivis, et in praesenti et indefinito secundo activo verborum in μι: ut, τυφθῶ, τυπῶ; τιθῶ, θῶ. Penultimam verò in perfecto passivo, et in praesenti et perfecto verborum in μι: ut, τετιμῶμαι, τιθῶμαι, τεθῶμαι.

Infinitivus circumflectit ultimam indefiniti et futuri secundi activi: ut, τυπεῖν. Penultimam acuit indefiniti secundi medii: ut, τυπέσθαι. Accentum exigit in penultima indefiniti primi activi, et perfecti passivi; ut, τύψαι, τετύφθαι, τιμῆσαι, τετιμῆσθαι: quod de temporibus in ναι desinentibus pariter dici potest; ut, τετυφέναι, ἱστάναι, τυφθῆναι, στῆναι[1].

VII. Praepositiones omnes tono affectae acuuntur in ultima, nisi casui postponantur, ut supra ostensum fuit, pag. 133.

Voces accentu destitutae.

Accentu seorsum posita carent, articuli praepositivi ὁ, ἡ; οἱ, αἱ: adverbia εἰ, οὐ, οὐκ vel οὐχ, ὡς: praepositiones εἰς vel ἐς, ἐκ vel ἐξ, ἐν. His particulae quaedam expletivae, ut vocantur, adjici possunt, de quibus supra dictum fuit, pag. 132.

[1] **Omnia ferè, quae de accentibus tam nominum quàm verborum hìc dicta sunt, cum aliis eodem spectantibus, exempla in *Etymologia* allata clariùs illustrabunt.**

De

De vocibus encliticis.

clitica vox est, quae accentum acutum, vel
pro suo, in vocis praecedentis syllabam fina-
nat; aut suum omnino amittit.

s encliticae sunt,
n τὶς indefinitum, per omnes casus; sed τίς in-
vum acuitur in prima.
mina μοῦ, μοὶ, μὲ; σοῦ, σοὶ, σὲ; οὗ, οἷ, ἕ.
εἰμὶ et φημὶ, in omnibus personis indicativi
s, excepta secunda singulari.
bia ποτὲ, ποθὶ, πῇ, ποῖ, ποῦ, πῶς, indefinita.
ativè enim sumpta non inclinant, duoque prima
n habent in penultima.
nctiones duae copulativae κε vel κεν et τε: cum
s expletivis, γε, νυ νυν, περ, πω, ῥα, τοι, et ple-
θήν.

clinant autem, hoc est, transferunt accentum
ı praecedentem, cum praecedens vox habet,
m in antepenultima: ut, Ἄνθρωπός τις, *homo*

mflexum in penultima, ultima existente brevi:
ά τι, *corpus quoddam.*
ım in penultima, quae cum ultima pedem
haicum: ut, αἴκέ ποθι, *siquando.* Hom. Sed
ημὶ post voces hujusmodi non inclinant.

Amittunt verò, cum vox praecedens habet,
ım in penultima, quae cum ultima pedem tro-
ı non facit: ut, Λόγος σου, *sermo tuus.* Disyl-
men encliticae hìc retinent accentum: ut, Εἰ
ὰς, *si servem aliquos.* Rom. xi. 14.
mflexum in ultima: ut, Ὁρῶ σε: *Video te.*
ım in ultima [1]: ut, Ἀγαθόν τι, *bonum aliquod.*

[1] ıs finalis vertitur in gravem, ni periodum claudat, vel enclitica
ıbi formam suam retinet; quod discriminis causa factum conji-
Vid. supra, pag. 3. not. 1.

Obs. 1. Verbum ἐστὶ retrahit accentum in mam, cum orationem vel membrum ejus incip post particulas καὶ, οὐκ, εἰ; et voces quasdam phum passas, sicut τοῦτ', ἀλλ', et alias: ut, Ἔ ψυχικὸν, καὶ ἔστι σῶμα πνευματικόν: *Est corpu. et est corpus spirituale.* 1 Cor. xv. 44.

Obs. 2. Reliquae encliticae servant accen quamvis distinctionem: ut, τινὲς μὲν, τινὲς δὲ *dam, alii verò.*

Obs. 3. Pronomina post praepositiones, et piu non inclinant.

Voces synencliticae.

I. Cum plures encliticae concurrunt, qu accentum suum alteri communicat, synencl cuntur: ut, Καθώς φασί τινες: *Ut quidam dicu.*

II. Si prior autem monosyllaba accentum e quens disyllaba quandoque non inclinat, post pronomen: ut, Ἔχθιστος δέ μοι ἐσσί: *verò mihi es.* Hom.

Obs. Τὶ inclinans accentum saepe non rec quente enclitica: ut, Ού τι μοι, *nihil mihi.* I

III. Plures synencliticae alternatim saepe et amittunt accentum: ut, Ού γάρ πω τινά φη *dum enim ullum puto.* Hom.

Figurae dictionis.

Prothesis est, cum litera vel syllaba princ onis additur: ut, σμικρὸς *parvus*, pro μικρὸς; pro ταγὼν, a τάζω *apprehendo.*

Aphaeresis est, cum litera vel syllaba princ onis aufertur: ut, αἶα pro γαῖα, *terra*; ὀρτὴ pro ἑορ

Epenthesis est, cum medio dictionis lite laba interseritur: ut, ἔλλαβε, pro ἔλαβε, *cepi.* pro ἦγον, *duxi.*

[S]YNCOPE est, cum litera vel syllaba e medio dicti- subtrahitur: ut, *μόλιϐος*, pro *μόλιϐδος*, *plumbum*; *εὑ-*[ρ]ν, pro *εὑρησάμην*, *inveni*.

[P]ARAGOGE est, cum fini dictionis litera vel syllaba [adju]ngitur: ut, *ἐγὼν*, pro *ἐγὼ*, *ego*; *ἦσθα*, pro *ἦς*, *eras*.

[A]POCOPE est, cum fini dictionis litera vel syllaba de-[trahi]tur: ut, *πολλάκι*, pro *πολλάκις*, *saepe*; *δῶ*, pro *δῶμα*, [domu]s.

[A]NTITHESIS est unius vel plurium literarum commu-[tatio]: ut, *πόρσω*, pro *πόῤῥω*, *procul*; *θάλαττα*, pro *θά-[λασσ]α*, *mare*.

[M]ETAPLASMVS est mutatio terminationis in eodem [casu]: ut, *ἀλκὶ*, pro *ἀλκῇ*, *robori*.

[M]ETATHESIS est literarum ordo immutatus: ut, *κάρ-[τος]*, pro *κράτος*, *robur*; *ἔρξω*, pro *ῥέξω*, a *ῥέζω* *facio*; *ἔπρα-[θον]*, pro *ἔπαρθον*, a *πέρθω* *vasto*.

[S]YNALOEPHA est elisio vocalis ante alteram in diver-[sis d]ictionibus: ut, *τἀμὰ*, pro *τὰ ἐμὰ*, *mea*; *τοὔνομα*, pro [τὸ ὄν]ομα, *nomen*; *θοἰμάτιον*, pro *τὸ ἱμάτιον*, *vestimentum*.

IV. DE PROSODIA.

[Q]VID sit pes, quid tempus, quid syllaba, quid scan-[sio,] praeterimus, tanquam satis cognita ex prosodia [Lati]na.

[H]ic tantùm meminerint pueri vocales *ε* et *ο* breves esse; [η et] *ω*, cum omnibus diphthongis, longas esse natura: [α ve]rò et *υ* ancipites.

[S]CANSIONI accidunt apud Graecos apostrophus, syn-[aeres]is [1], diaeresis, et caesura.

[A]POSTROPHVS est, cum eliduntur *α*, *ε*, *ι*, *ο*, *αι*, *οι*, [sequ]ente dictione a vocali vel diphthongo incipiente.

[1] Dicitur etiam *synecphonesis*.

Sed

Sed hoc non rarò omittunt Graeci: ut Homerus,

Ὦ γύναι, ἦ μάλα τοῦτο ἔπος νημερτὲς ἔειπες:
O mulier, maximè hoc verbum dixisti verum.

Saepe etiam ante consonantes abjiciuntur vocales et diphthongi; ut,

Πάρ' μέν οἱ ὥρια κεῖται, ὅσα δρυὸς ἄκρα φέρονται.
Adsunt ei fructus, quotquot tempestivè ferunt arbores.

Aliquando eliditur prima vocalis sequentis dictionis: ut, ὦ 'γαθὲ, *o bone*; ὦ 'ναξ, *o rex*; ὦ 'νθρωπε, *o homo*: pro ὦ ἀγαθὲ, ω ἄναξ, ὦ ἄνθρωπε.

SYNAERESIS est duarum syllabarum in unam contractio: ut Homerus:

Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, καὶ ἐλίσσετο πάντας Ἀχαιούς:
Cum aureo sceptro, et supplicavit omnibus Achivis.

DIAERESIS est, cum ex una syllaba dissecta fiunt duae: ut, πάϊς pro παῖς; ἐΰφρων, pro εὔφρων, *laetus.*

CAESURA est, cum post pedem absolutum syllaba brevis in fine dictionis extenditur; eaque fit, a primo usque ad quintum pedem. Sic Homerus:

Οἱ δὲ μέγα ἰάχοντες ἐπέδραμον υἷες Ἀχαιῶν:
Magno autem clamore accurrebant filii Achivorum.

DE ANCIPITVM VOCALIVM QVANTITATE.

ANCIPITVM vocalium quantitas decem modis cognoscitur.

Positione,	Derivatione,
Vocali ante vocalem,	Compositione,
Accentu,	Incremento,
Contractione,	Regula,
Dialecto,	Exemplo seu Auctoritate.

Positio.

VOCALIS brevis ante duas consonantes aut duplicem, in eadem dictione aut diversis, positione longa est: ut,

Πάνδαρε, ποῦ τοι τόξον, ἰδὲ πτερόεντες ὀϊστοί;
Pandare, ubi tibi arcus, et volucres sagittae? Hom.

Brevis

Brevis autem finalis ante duplicem, vel duas simplices, haud rarò corripitur : ut idem, Ὅιτε Ζάκυνθον ἔχον, *quique Zacynthum tenebant* : ἠδὲ Σκαμάνδρος, *et Scamander*.

Σ tamen aliquando eliditur, nulla positione facta : ut Arat.

Ὥρη ἑσπερίη κρώζει πολύφωνος κορώνη.
Hora vespertina crocitat clamosa cornix [1].

Vocalis brevis ante mutam, sequente liquida, communis redditur : ut Phocyl.

Μέτρα δὲ τεῦχε θεοῖσι, τὸ γὰρ μέτρον ἐστὶν ἄριστον :
Moderata diis praesta, modus enim est optimus.

Item ante πτ, κτ, μν, et nonnunquam ante solam liquidam : ut Hom.

Αὐτοὺς δ' ἑλωρία τεῦχε κύνεσσι : *Fecitque ipsos escas canibus.*

Vocalis ante vocalem.

VOCALES longae, et diphthongi, breves esse possunt suo arbitrio ; si modò subsequens dictio a vocali, aut diphthongo, incipiat : ut idem,

Ἡμετέρῳ ἐνὶ οἴκῳ ἐν Ἄργει, *nostra in domo Argis.*

Vocalis brevis ante longam vel diphthongum corripitur, nisi producatur licentia poëtica.

Accentus.

VLTIMA brevis est, quando penultima circumflectitur : ut, μοῦσα.

Cum penultima natura longa accentum acutum habeat, anceps in ultima producitur : ut, ὥρα *hora.*

Quando masculinum in ος purum vel ρος habet accentum in antepenultima, foemininum ejus longum est in ultima : ut, ἅγιος, ἁγία ; ἀμφότερος *uterque*, ἀμφοτέρα.

Si anceps habet acutum in penultima, ultima brevi, brevis erit : ut, φύσις *natura.*

[1] Sic nonnunquam apud Latinos : ut, Cicero in Aratum : *Delphinus jacet haud nimio lustratus nitore.*

Om-

Omnis ſyllaba circumflexa longa eſt natura : ut, πῦρ *ignis.*

Contractio.

Omnis ſyllaba ex contractione facta longa eſt : ut, ἐβόαε, ἐβόα *clamabat.*

Dialectus.

A Doricum, natum ex η, longum eſt : ut, τομὰ, pro τομὴ, *ſectio.*

Aeolicum breve eſt : ut, νύμφα pro νύμφη.

Ionicum breve eſt in penultimis perfectorum, et in tertiis perſonis pluralibus paſſivis : ut, γέγαα, pro γέγηκα, *natus ſum* ; τετύφαται pro τετυμμένοι εἰσί.

Verùm α Ionicè interpoſitum verbis in άω, longa ſyllaba antecedente, producitur : ut, τιμώατο pro τιμῷτο, item in tertiis perſonis pluralibus verborum in μι : ut, τιθέασι pro τιθεῖσι.

Derivatio.

Derivativa eandem cum primitivis quantitatem plerumque ſortiuntur : ut, νικάω *vinco*, νίκη *victoria*, νικητὴς *victor*, ι producta.

Compoſitio.

Composita ſimplicium quantitatem ferè ſequuntur : ut, ἡ τιμὴ *honor*, ὁ et ἡ ἄτιμος *inhonorus*, ι longa.

Privativa particula α in compoſitione ferè corripitur : ut, ἄτιμος *inhonorus*, ἀκλεὴς *inglorius.*

Particulae etiam ζα, ἀρι, ἐρι, βρι, δυ, δυς, in compoſitione repertae corripiuntur : ut, Κίλλαν τε ζαθέην, *Cillamque eximiam.* Hom.

Incrementum.

Incrementum nominum [1].

A Aeolicum genitivorum longum eſt : ut, Αἰνείαο, pro Αἰνείου, *Aeneae* ; Μουσάων, pro Μουσῶν, *Muſarum.*

[1] *Incrementum nominum* hìc dicitur ea vocalis, quae ultimae nominativi ſingularis reſpondet : ut, α in Αἰνείαο, et Μουσάων

Quintae

Quintae declinationis breve est in,

Neutris in α, αρ, ας: ut, σῶμα σώματος, *corpus*; νέκταρ νέκταρος, *nectar*; κρέας κρέατος, *caro*.

Foemininis et masculinis in ας: ut, ἡ Παλλὰς Παλλάδος, *Pallas*; ὁ μέλας μέλανος, *niger*: nominibus in ψ: ut, Ἄραψ Ἄραβος, *Arabs*: et plurimis in ξ: ut, κόλαξ κόλακος, *adulator*.

Masculinis et foemininis in αρ et λς: ut, ὁ μάκαρ μάκαρος, *beatus*; ἡ ἅλς ἁλὸς, *mare*. Excipe ψὰρ ψαρὸς, *sturnus*.

Genitivus in ᾶνος longus est, quod patet ex accentu; ut, τιτὰν τιτᾶνος: sed μέλανος a μέλας, et τάλανος a τάλας *miser*, incremento brevi.

Genitivus in αος, a nominibus in αυς, brevis est: ut, ναῦς *navis*, ναὸς. Item dativus pluralis in nominibus, quae syncopen patiuntur: ut, ἀνδράσι, μητράσι, πατράσι.

I Breve est in,

Neutris: ut, τὸ μέλι μέλιτος, *mel*.

Foemininis et masculinis gravitonis in ιδος, ιος, et ιτος: ut, ἡ ἔρις ἔριδος, *lis*; ὁ ὄφις ὄφιος, *serpens*; ἡ χάρις χάριτος, *gratia*.

Foemininis acutitonis in ίδος: ut, ἡ πατρὶς πατρίδος, *patria*.

Longum est in,

Foemininis et masculinis, quae duas habent terminationes in recto: ut, ἀκτὶν et ἀκτὶς, ἀκτῖνος, *radius*; δελφὶν et δελφὶς, δελφῖνος, *delphinus*.

Monosyllabis: ut, ὁ vel ἡ θὶν θινὸς, *littus*; ἡ ῥὶν ῥινὸς, *nasus*; ἡ ἲς vel ἶν, ἰνὸς, *fibra*; ὁ λῖς λιὸς, *leo*; λῖς λιτὸς *linteum*. Sic ὄρνις ὄρνιθος, *avis*; et εὐκνήμιδες *bene ocreati*, passim apud Homerum. Sed Δὶς Διὸς, *Jupiter*, corripitur.

In ιξ et ιψ desinentibus plerumque breve est: ut, ἡ θρὶξ τριχὸς, *capillus*; ἡ χέρνιψ χέρνιβος, *pollubrum*.

Υ Breve est in,

Monosyllabis in υς: ut, ὁ μῦς μυὸς, *mus*.

Neutris

Neutris in υ: ut, τὸ γόνυ γόνυος, *genu.*

Penacutis, acutis, et circumflexis in υρ et υς: ut, ὁ et ἡ μάρτυρ μάρτυρος, *testis*; ὁ νέκυς νέκυος, *cadaver.*

Quae in υν et υς desinunt, producuntur: ut, Φόρκυν et Φόρκυς, Φόρκυνος *Phorcus.*

In ξ et ψ desinentia ferè habent breve incrementum: ut, ὄνυξ ὄνυχος, *unguis*; χάλυψ χάλυβος; *chalybs.*

Excipiuntur tamen γρὺψ γρυπὸς, *gryps*; γὺψ γυπὸς, *vultur.*

Quantitas verborum gravitonorum et contractorum.

IMMUTABILIS vocalis eandem quantitatem in praesenti et imperfecto per omnes voces, modos, et participia habebit: ut, κρίνω ἔκρινον, κρίνομαι ἐκρινόμην, κρίνων κρινόμενος; syllaba κρι ubique longa.

Verba in ύνω producunt penultimam in praesenti et imperfecto: ut, μολύνω ἐμόλυνον, *contamino.*

Verba in άνω penultimam corripiunt: ut, λανθάνω *lateo*: nisi formentur a futuro; ut, αὐξάνω, ab αὐξήσω, *augeo.*

Verba in ίω et ύω quodammodo in penultima sunt communia.

QUANTITAS futurorum et indefinitorum ex verborum formatione satis constat.

Nonnulli tamen observant indefinitum primum in quarta conjugatione penultimas α, ι, vel υ, breves habere, cum sint breves in futuro [1].

Idem volunt in verbis in άω, nisi ρ vel vocalis praecedat α; tunc enim α erit commune.

PORRO si anceps sit brevis in futuro vel indefinito primo, brevis quoque est in perfecto activo et passivo, etiam in indefinito et futuro primo passivo omnium modorum: ut, γελάω γελάσω γεγέλακα, *rideo.*

Tertia persona pluralis praeteriti in ασι semper longa est: ut Mimnermus,

> Οὐκ ἀγαθόν· Κῆρες δὲ παρεστήκασι μέλαιναι,
> *Non bonum: Parcae autem nigrae nobis astant.*

[1] *Hoc fit in verbis quibusdam desinentibus in* άζω, ίζω, *et* ύζω. *Vid. supra, pag.* 53. *not.* 2.

.RTICIPIVM foemininum indefiniti primi in ασα
ım eſt.

Quantitas verborum in μι.

OPRIA reduplicatio verborum in μι, niſi obſtet po-
brevis eſt ; impropria verò communis.
primae conjugationis ubique corripitur, extra ter-
perſonam pluralem praeſentis indicativi, modum
nctivum, et participia vocis activae.
quartae conjugationis in indicativo ſingulari activae
producitur.
d in duali et plurali ejuſdem vocis, excepta tertia
n a plurali, item in tota paſſiva et media corripitur.
imperativo ſingulari corripitur in polyſyllabis ; in
labis verò producitur : ut, Κλῦθί μευ, Ἀργυρότοξε :
me, Apollo.

Regula.

NCEPS vocalis ante aliam, ſive brevem ſive lon-
, non corripitur neceſſariò, ut apud Latinos.
in ſuperlativo ſemper corripitur : ut, σοφώτατος.
omina in ια penultimam habent communem, ſae-
tamen correptam : ut, σοφία, Μαρία.
xcipe ἀεργία *deſidia*, αἰκία *verberatio*, ἀνία *triſtitia*,
ι *nidus*, κονία *pulvis*, ὁρμιὰ *linea piſcatoria*, σλία *calci-*
quae ſaepius producunt.
brevis eſt in,
iminutivis in ιον : ut, κοράσιον *puellula*.
omparativis neutris : ut, ἥδιον *ſuavius*.
Iultis nominibus in ιος : ut, βίος *vita*, ἄξιος *dignus*.
dje..ivis poſſeſſivis et materialibus in ινος : ut, ἀν-
τινος *humanus*, λίθινος *lapideus*.
em in illis ferè, quae tempus ſignificant : ut, εἰαρι-
vernus, θερινὸς *aeſtivus*.
in pronominibus producitur : ut, ὑμεῖς ὑμῶν, ὑμῖν,
ſ.

In

In nominibus verò polysyllabis in *σύνη*, et *ότης*, u c ripitur: ut, *γηθοσύνη gaudium*, *βραδύτης tarditas*, *γλυ της dulcedo*.

Exemplum seu Auctoritas.

VLTIMA ratio cognoscendae quantitatis syllabae est exemplum seu auctoritas, eademque optima, c tissima, et facillima; quam poëtarum lectio multò ciliùs, quàm regularum multitudo suppeditabit.

DE VLTIMIS SYLLABIS.

A FINITA corripiuntur: ut, *τράπεζα mensa*; item *μ obstetrix*, *μοῖρα sors*, *τέτυφα*, *τύψασα*, *ἵνα*.

Producuntur autem,

Nomina in *αα*, *εα*, et *δα*: ut, *Ἀθηνάα Minerva*, *spectaculum*, *βασιλίνδα ludi genus*.

Polysyllaba in *αια*: ut, *σεληναία luna*.

Nomina in *εια*: ut, *χρεία usus*, *ἐγχεία hasta*. Exci quae manant ab adjectivis in *ης*: ut, *ἀλήθεια veritas*, *ἀληθής*: item *ἡ ἱέρεια sacerdos*, et alia quaedam.

Substantiva in *ια*, et foeminina ab adjectivis in ut, *σοφία sapientia*, *ὁμοία similis*. Excipe verbalia *τρια*; ut, *ψάλτρια tibicina*: item *δῖα divina*, *πότνια v randa*, *ἴα sola*; sic et *μία una*.

Nomina in *ρα*, non praecedente diphthongo: *χαρὰ gaudium*. Excipe *γέφυρα pons*, et alia pauca.

Doricum *α* in genitivo: ut, *τοῦ Αἰνεία*, pro *Αἰνεί* et ubicunque pro *η* ponitur.

Vocativus nominum in *ας* primae declinationis: *ὦ Αἰνεία*.

Vocativi poëtici: ut, *ὦ Πολυδάμα*.

Dualia in *α*: ut, *τὼ κριτὰ*, *τὰ μούσα*.

A N finita corripiuntur: ut, *τράπεζαν*, *μέλαν*, *ἔτυψ*

Producuntur autem,

Masculina in *αν*; ut, *τιτάν*. Sic et *πᾶν*, nisi in co positis: ut, *πρόπαν totum*.

Etiam adverbia; ut, πέραν ultra: sed ὅταν, quando, breve est.

Item αν primae declinationis; ut, Αἰνείαν: et secundae, si acutum habet in penultima; ut, φιλίαν.

AP finita corripiuntur: ut, νέκταρ, ὄναρ, αὐτὰρ caeterùm, ... Excipe monosyllaba: ut, κὰρ, caput, ψὰρ ...

ΑΣ finita producuntur: ut, Αἰνείας, τὰς μούσας, Αἴας, ...ας.

Corripiuntur autem,

Nomina imparisyllabicè inflexa, quae non formant genitivum in αντος: ut, ἡ λαμπὰς, ὁ μέλας, τὸ σέλας lumen.

Accusativi plurales quintae simplicium; ut, τιτᾶνας: ...um ἡμέας, ὑμέας, σφέας.

Item secunda persona singularis indefiniti primi et perfecti activi: ut, ἔτυψας, τέτυφας.

Adverbia quoque; ut, ἀτρέμας quietè, ἑκὰς procul.

I finita brevia sunt: ut, μέλι, τύπτουσι, τίθημι, ὅτι, βί..., pro βία, vi.

Producuntur autem,

Adverbia, et pronomina, aucta per paragogen: ut, ...οσί.

Item ι ab Atticis ex ε vel α factum: ut, ὁδὶ pro ὁδὲ, ταὶ pro ταυτά.

Etiam κρῖ hordeum: et nomina literarum: ut, ξῖ, πι.

IN finita corripiuntur; ut, ἔριν, μὶν et νὶν [1], τὶν et τεῒν [2] ...λιν: sed πρὶν commune est.

Item syllabae, quibus ν additur, breves sunt: ut, τύ...υσιν, ἐστίν.

Nomina autem duarum terminationum producuntur: ... ῥὶν, ἀκτὶν, δελφίν [3].

ΙΣ finita corripiuntur: ut, πόλις, ἔρις ἔριδος, τυραννὶς τυ...νίδος; δὶς, τρὶς, cum ejusmodi adverbiis.

[1] Indeclinabile, pro αὐτὸν vel αὐτὴν, αὐτοὺς vel αὐτάς. [2] Pro σίο. [3] Vid. supra, pag. 25.

Producuntur autem, quorum augmentum est longum; qualia sunt ῥὶς, δελφὶς, ὄρνις, κνημὶς, σφραγὶς, et κλεῖς.
Item monosyllaba, praeter τὶς indefinitum.

Υ finita corripiuntur: ut, σὺ, δάκρυ, γλυκὺ *dulce*.
Producuntur autem adverbia fictitia, ὖ, γρύ: et nomina literarum; ut, μῦ, νῦ.
Item tertia persona singularis in imperfecto et indefinito secundo verborum in μι: ut, ἔδυ, ἔφυ.

ΥΝ finita corripiuntur: ut, βραδὺν *tardum*, πολὺν, σύν
Producuntur autem nom. in υν υνος: ut, μόσσυν *turri*.
Et quae in nominativo υς longum habent: ut, ἰλὺς *limus*, ἰλὺν.
Item prima persona verborum in μι: ut, ἐζεύγνυν, ἔδυν.
Etiam voces circumflexae: ut, μῦν *murem*, et νῦν.

ΥΡ finita longa sunt: ut, ψίθυρ *susurrus*; τὸ πῦρ *ignis*, quod tamen in obliquis breve est.

ΥΣ finita corripiuntur: ut, κόρυς *galea*, βαθὺς *profundus*, βαρὺς *gravis*.
Producuntur autem acutitona, quae declinantur per ύος: ut, ἰλὺς *limus*, ὀφρὺς *supercilium*.
Item gravitona haec; κώμυς *fasciculus*, ἄρκυς *rete*, ἄχλυς *caligo*: et monosyllaba; ut, μῦς *mus*.
Participia etiam in υς: ut, ζευγνύς.

Poëtica licentia.

HAE sunt regulae observatione dignissimae de syllabarum quantitate. Sed infinita quodammodo est Graecorum poëtarum licentia, qui, sive metri necessitate coacti, sive numerorum varietati et elegantiae studentes, interdum longas corripiunt, breves producunt, aut ancipitem vocis ejusdem in eodem versu et producunt et corripiunt: ut,

Ἄρες, Ἄρες, βροτολοιγὲ, μιαιφόνε, τειχεσιπλῆτα:
Mars, Mars, homicida, sanguinarie, moenium subversor.

Figu-

Figurae poëticae.

YSTOLE est, qua syllaba longa corripitur: ut Hom.
Τιμὴν δὲ λελόγχασιν ἶσα θεοῖσι [1]:
Honorem verò sortiti sunt aequaliter diis.

ECTASIS [2] est, qua syllaba brevis producitur: ut, Id.
Δὸς μὴ Ὀδυσσῆα πτολίπορθον οἴκαδ' ἱκέσθαι [3].
Da, ut ne Ulysses urbium eversor in patriam veniat.

CATALEXIS est, qua syllaba finalis ad justam metri fectionem desideratur; cujus usus, sicut et sequentium duarum, in iambis et trochaicis reperitur: ut, Μάρτυρες σο-φώτατοι, *testes sapientissimi*, Pind.

BRACHYCATALEXIS est, qua syllabae finales duae, est, integer pes desideratur: ut,
Ζεῦ· τεαὶ γὰρ ὧραι: *Jupiter: tuae enim horae.* Id.

HYPERCATALEXIS est, qua syllaba praeter justam positionem abundat: ut,
Εν ἀμέρᾳ φαεινὸν ἄστρον: *Interdiu lucidum astrum.* Id.

ENALLAGE [4] est, qua pes pro pede ponitur, ut cum ondeus in quinto loco constituitur. Cujusmodi versus ondaici vocantur: ut Hom.
Ἀμφότερον, βασιλεύς τ' ἀγαθὸς, κρατερός τ' αἰχμητής.
Utrumque, rexque bonus, fortisque bellator.

DIALYSIS est, qua dictio in fine posita ita distrahitur, una pars in praecedente sit versu, altera in principio quentis: ut Pind.

Οὐδ' ἀπίθησέ νιν· ἀλ-	*Neque inobediens fuit illi: sed*
ἥρως ἐπ' ἀκταῖσιν θορών.	*Heros in littora prosiliens.*

[1] *Odyss.* A. 303. Sed vide illic *Barnesium.*
[2] Dicitur etiam *diastole.*
[3] *Odyss.* I. 530. ubi *Barnesius* legit πτολιπόρθιον, quem vide.
[4] Diversa hujus figurae ratio videatur supra in *Figurata constructione,* 146.

TABELLAE DIALECTORVM.

QVATVOR numerantur Graecae linguae dialecti, i loquendi formae praecipuae, pro numero praecipuar Graeciae gentium, quae a lingua communi in n nullis variant, nimirum Attica, Ionica, Dorica, Ae ca [1]; praeter quas suam dialectum et idioma in quil dam habuerunt poëtae: quae omnes, quod ad termi tiones partium orationis spectat, sequentibus tabe subjiciuntur. In reliquis autem, cum tanta sit varie ut regulis comprehendi vix possit, singularum propi tates insigniores breviter proponere sufficiat.

ATTICI mutant σ in ξ; ut, ξὺν pro σύν: σσ in ττ; θάλαττα pro θάλασσα: σ in ρ; ut, ἄῤῥην pro ἄρσην ι Et contractionibus in primis gaudent.

IONES ponunt η pro α; ut, φιλίη pro φιλία *amicitia.* ε pro α; ut, γελέω pro γελάω *rideo:* et contra α pr ut, τάμνω pro τέμνω *seco.*

Ex consonantibus κ pro π; ut, κῶς pro πῶς: π pro ut, ἀπαιροῦμαι pro ἀφαιροῦμαι *aufero.*

Contractionibus prorsus abstinent, et diphthongos solvunt.

DORES usurpant α pro η; ut, φάμα pro φήμη *fa* pro ε; ut, πιάζω pro πιέζω *premo,* ἔγωγα pro ἔγωγε *quidem:* pro ω; ut, μουσᾶν pro μουσῶν *musarum,* πρ pro πρῶτος *primus:* pro ει; ut, κλᾶδας pro κλεῖδας *clav*

η pro α; ut, ζῆν pro ζᾶν *vivere:* pro ει; ut, κοσμῆν κοσμεῖν *ornare.*

ω pro ου; ut, μῶσα pro μοῦσα *musa,* ὥνεκα pro οὕν *quare.*

[1] His adjecta esset *Boeotica,* cujus exempla quaedam, licèt caeteris ciora, infra occurrent.

ει; ut, αἶθε pro εἶθε *utinam.*
ου; ut, ἀλεῦμαι pro ἀλοῦμαι *faliam.*
ου; ut, τύπ7οισα pro τύπ7ουσα *verberans.*
ıſonantibus σδ pro ζ; ut, συρίσδω pro συρίζω *ſibilo.*
; ut, Σεὸς pro Θεός.
; ut, πόκα et ὄκκα, pro πότε et ὅτε, *aliquando:*
τ pro κ; ut, τῆνος pro κεῖνος *ille.*
; ut, ὄρνιχες pro ὄρνιθες *aves.*

:s utuntur ε pro α; ut, θέρσος pro θάρσος *audacia.*
; ut, κῶρος pro κόρος *puer:* et contra ο pro ω;
ro ἔρως *amor.*
ας; ut, καλαῖς pro καλὰς *bonas.*
ıſonantibus ππ pro μμ; ut, ὄππατα pro ὄμματα
β ante ρ; ut, βράκος pro ῥάκος *cento.*
:um in priores ſyllabas retrahunt; ut, κάλος pro
aſpirationem rejiciunt; ut, ἤλιος pro ἥλιος *ſol:*
ι conſonantem ſequentem geminant; ut, σπέρρω
ω, χέρρες pro χεῖρες.

ʟᴇ non ſolum peculiarem in quibuſdam habent
, ſed etiam dialectos commiſcent. Homerus
qua maximè utitur, reliquas admiſcet; Pinda-
:us alias etiam dialectos adjungit; Ariſtophanes
ıt etiam Euripides, Sophocles, et Aeſchylus, in
cantilenis ſubinde ſunt Dorici [1].

ılla terminationum, quae proximè ſequitur, literae majuſculae
. Ae. B. et P. ad ſingulas dialectos, quarum appellationes
ſcilicet *communem, Atticam, Ionicam, Doricam, Aeolicam,*
t *Poëticam,* indicandas compendii cauſa uſurpantur; quem-
n dialectis *Verborum anomalorum* in μι denotandis ſupra
Vid. pag. 101. not 1.

Varietas dialectorum in terminationibus.

Articulus praepositivus.

	Singular. N.	G.	D.	A.	Dual. N A	G. D.	Plural. N.	G.	D.	A.
Masc. C.	ὁ	τοῦ,	τῷ,	τὸν	τὼ,	τοῖν:	οἱ,	τῶν,	τοῖς,	τούς.
		τοῖο I. τῶ } D. τεῦ } τέω. P.				τοῖιν I.	τοὶ D.		τοῖσι I. A.	τῶς D.
Foem. C.	ἡ,	τῆς	τῇ	τὴν:	τὰ,	ταῖν:	αἱ,	τῶν,	ταῖς,	τάς.
	ἁ,	τᾶς,	τᾷ	τὰν D.			ταὶ D.	τᾶν D. τάων Ae.	τῇς } I.A. τῇσι } ταῖσι A.	
Neut. C.	τὸ	τοῦ,	τῷ,	τὸ:	τὼ,	τοῖν:	τὰ,	τῶν,	τοῖς,	τά.
		τοῖο I. A. τῶ } D. τεῦ } τέω P.				τοῖιν I.		ταων Ae.	τοισι I. A.	

Artic

Articulus subjunctivus.

	Singular. N.	G.	D.	A.	Dual. N.A.	G.D.	Plural. N.	G.	D.	A.
Masc. C.	ὃς,	οὗ,	ᾧ	ὃν:	ὣ,	οἷν:	οἳ,	ὧν,	οἷς,	οὕς.
	ὃ P.	ὅτου A. ὅτευ D. ὀτέω I. ὅττεο Ae. τοῦ I.D.	ὅτῳ A. ὅτεο P. τῷ I.D.	τὸν I.D.				ὀτέων I.	ὀτέοισι I.	
Foem. C.	ἣ,	ἧς,	ᾗ	ἣν:	ἃ,	αἷν:	αἳ,	ὧν,	αἷς,	ἃς.
	ἃ,	τῆς, τᾶς,	τῇ, τᾷ,	τὴν I. τὰν D.						
Neut. C.	ὃ,	οὗ,	ᾧ,	ὃ:	ὣ	οἷν	ἃ,	ὧν,	εἷς,	ἃ.

Dialecti nominum simplicium et contractorum.

Prima declinatio simplicium.

	Singular. N.	G.	D.	A.	V.	Dual. N.A.	G.D.	V.	Plural. N.	G.	D.	A.	V.
C.		ου,	ᾳ,	αν,	α:								
	ης,	ου,	ῃ,	ην,	η:	α,	αιν,	α:	αι,	ῶν,	αις,	ας,	
	ης,	εω,	ῃ,	ην I.						έων,	ῃς,	εας I.	
	ας,	α,	ᾳ,	αν D.						ᾶν D.	ῃσι I.		
		αο Ae.		εα I.						άων Ae.	αῖσι A.		
		ω ex εω P.											

Secunda declinatio.

	N.	G.	D.	A.	V.	N.A.	G.D.	V.	N.	G.	D.	A.	V.
C.	α,			αν,	α:								
	η,	ης,	ῃ,	ην,	η:	α,	αιν,	α:	αι,	ῶν,	αις,	ας,	αι.
	η,	ης,	ῃ,	ην I.						έων I.	ῃς } I.		
	α,	ας,	ᾳ,	αν D.						ᾶν D.	ῃσι } I.		
										άων Ae.	αῖσι A.		

Tertia declinatio.

	N.	G.	D.	A.	V.	N.A.	G.D.	V.	N.	G.	D.	A.	V.
C.	ος,				ε:				οι,			ους,	οι.
	ον,	ου,	ῳ,	ον,	ον:	ω,	οιν,	ω:	α,	ων,	οις,	α,	α.
		οιο I.					οῖιν P.				οισι I. A.	ως D.	
		ω D.											

Quarta

	Singular.					Dual.			Plural.				
	N.	G.	D.	A.	V	N.A.	G.D.	V.	N.	G.	D.	A.	V.
C.	ως, ων,	ω,	ῳ,	ων,	ως : ων :	ω,	ῳν,	ω :	ῳ, ω,	ων,	ῳς,	ως, ω,	ῳ. ω,
		ωο, ῳο P.											

Quinta declinatio.

De hac declinatione videantur, quae ſupra dicta ſunt, pag. 12.

Prima declinatio contractorum [1].

	Singular.					Dual.			Plural.				
	N.	G.	D.	A.	V.	N.A.	G.D.	V.	N.	G.	D.	A.	V.
C.	ης, ες, ος,	εος,	εϊ,	εα, ες, ος,	ες : ες : ες :	εε,	έοιν,	εε :	εες, εα,	έων,	εσι,	εας, εα,	εες. εα.
		ους D. Ae		ηυ A.	ης A.						εσσι I.P.		

[1] Forma harum declinationum non contracta in communi dialecto hic traditur, ut in poſteaverbis forma contracta.

Secunda

Secunda declinatio.

	Singular. N.	G.	D.	A.	V.	Dual. N.A.	G.D.	V.	Plural. N.	G.	D.	A.	V.
C.	ις, ι,	ιος,	ιῒ,	ιν, ι,	ι:	ιε,	ίοιν,	ιε:	ιες, ια,	ίων,	ισι,	ιας ια,	ιες. ια.
		εος, ηος, εως,	εϊ I. ηϊ P. ει A.			εε, η,	έοιν, εῶν,	εε I. η A.	εες } I. εις } η A. εα I.	έων I. εων A.	εσι I.	εας I. εις } A. η } εα I.	εες } I. εις } η A. εα I.

Tertia declinatio.

	N.	G.	D.	A.	V.	N.A.	G.D.	V.	N.	G.	D.	A.	V.
C.	εὺς, υς, υ,	έος, εος,	έϊ, εϊ,	έα, υν, υ,	εῦ: υ:	ιε, εε,	έοιν,	έε: εε:	έες, εες, εα,	έων,	εῦσι, εσι,	έας, εας, εα,	έες. εες. εα.
		εῦς D. Ae. έως A. ῆος } I. εῖος } ίος B.	ῆι,	ῆα I. ῆ P. ᾶ A.		ῆε,	ήοιν,	ῆε:	ῆες,	ήων,	ήεσσι } ῆσι } όσι P.	ῆας,	ῆες I.

	Singular.					Dual.			Plural.				
	N.	G.	D.	A.	V.	N.A.	G.D.	V.	N.	G.	D.	A.	V.
C.	ὼ, ὼ, ὼς,	όος,	ῶι,	όα,	οῖ : οὶ :	ὼ,	οῖν,	ὼ :	οὶ,	ῶν,	οῖς,	οὺς,	οί.
	ῶς Ae.			ῶν Ae. οῦν I. ὼ A.									

Quinta declinatio.

C.	ας,	ατος	ατι,	ας,	ας :	ατε,	άτοιν,	ατε :	ατα,	άτων,	ασι,	ατα,	ατα.
		αος,	αϊ,			αε,	άοιν,	αε :	αα, εα, }	άων,	εσσι,	αα, εα, }	αα εα } I.
		ως,	ᾳ,			α,	ῷν,	α :	α,	ῶν,		α,	α A.

Adiectiva dialectos recipiunt ad normam suae inflexionis.

Dialecti pronominum.

Ἐγώ.

	Singular. N.	G.	D.	A.	Dual. N.A.	G.D.	Plural. N.	G.	D.	A.
C.	ἐγὼ,	ἐμοῦ, μοῦ,	ἐμοὶ, μοὶ,	ἐμὲ : μὲ :	νῶϊ, νὼ,	νῶϊν : νῷν :	ἡμεῖς,	ἡμῶν,	ἡμῖν,	ἡμᾶς.
A.	ἔγωγε,	ἐμέοθεν, ἐμείοθεν, ἐμέθεν,	ἔμοιγε,							
D.	ἐγὼν, ἐγώνη, ἔγωγα, ἔγωνγα,	ἐμεῦ,	ἐμὶν,		ἄμμε,		ἄμες, ἄμμες.	ἀμέων,	ἀμῖν,	ἀμᾶς.
Ae.	ἐγὼν,	ἐμεῦ,			ἄμμε,		ἄμμες,	ἄμμων, ἀμμέων,	ἄμμιν, ἄμμι,	ἄμμας.
I.		ἐμέο, ἐμοῖο,					ἡμέες,	ἡμέων,		ἡμέας.
P.		ἐμεῖο,						ἡμείων,	ἡμὶν,	
B.	ἰῶγα,									

Σύ.

	Singular.				Dual.		Plural.			
	N.	G.	D.	A.	N.A.	G.D.	N.	G.	D.	A.
C.	σὺ,	σοῦ,	σοὶ,	σὲ:	σφῶϊ, σφὼ [1],	σφῶϊν: σφῷν:	ὑμεῖς,	ὑμῶν,	ὑμῖν,	ὑμᾶς.
A.	σύγε,									
D.	τὺ, τύγα, τύνη,	σεῦ, τεῦ, τεοῖο,	τοὶ,	τὲ: τὺ:	ὔμμε,		ὔμμες, ὔμες,		ὔμμιν, ὔμμι,	ὔμμας.
Ae.		σεῦ, τεῦ,			ὔμμε,		ὔμμες,	ὐμμῶν, ὐμμέων,	ὔμμιν, ὔμμι,	ὔμμας.
I.		σοῖο, σέο,					ὑμέες,	ὑμέων,		ὑμέας.
P.		σεῖο, σέοθεν, σέθεν,	τὶν, τεῒν,				ὑμεῖες,	ὑμείων,	ὑμίν.	

[1] *Busbius* scribit σφῷ.

Οὐ.

Οὗ.

	Singular. N.	G.	D.	A.	Dual. N.A.	G.D.	Plural. N.	G.	D.	A.
C.		οὗ,	οἷ,	ἓ :	σφωὲ, σφὲ,	σφωῒν : σφὶν :	σφεῖς,	σφῶν,	σφίσι,	σφᾶς.
D.		εὗ,		μὶν [1] : νὶν :	σφῶε,		σφές,			σφέ.
Ae.		ἐῦ,								σφές.
I.		ἕο,	ἕοι,	ἑὲ :	σφεὲ,		σφέες, σφεῖες,	σφέων, σφείων,		σφέας. σφεῖας.
P.		εἷο, ἕοθεν, ἕθεν,							σφι, σφὶν,	

Commun. { ἐμὸς, ὴ, ὸν, / σὸς, ὴ, ὸν, / ὃς, ἣ, ὃν, / ἡμέτερος, α, ον, / ὑμέτερος, α, ον, / σφέτερος, α, ον,

ἀμὸς, ὰ, ὸν } D.
τεὸς, ὰ, ὸν } D.
ἑὸς, ὴ, ὸν, P.
ἁμέτερος, α, ον, D.
ἀμὸς, ὴ, ὸν, Ae.
ὑμὸς, ὴ, ὸν } D.
σφὸς, ὴ, ὸν } D.

[1] Μὶν indeclinabile significat ipsum, ipsam; ut interdum ipsa, ipsa.

ATTICI,

ἐκεινοσὶ, ἐκεινουὶ, etc. Aeoles verò pro ἐκεῖνος scribunt κεῖνος.

Iones autem ante vocales longas, aut diphthongos, ultimae syllabae horum pronominum interponunt ε: ut, οὗτος, τουτέου, τουτέῳ, D. τουτέω, τουτέοιν, P. τουτέων, τουτέοισι, τουτέους: sic αὐτέη, ταυτέης. Item αὐτὸς, αὐτέου, αὐτέῳ. Et etiam in pronominibus compositis: ut, ἐμαυτέου, ἐμαυτέῳ et ἐμωϋτέου, ἐμωϋτέῳ; σεαυτέου, σεωϋτέω; ἑωϋτέῳ.

Dialecti verborum gravitonorum.

Vox activa.

Modus indicativus.

		Singul.			Dual.		Plural.		
Praef.	C.	ω,	εις,	ει :	ετον,	ετον,	ομεν,	ετε,	ουσι.
			ης,	η Ae.					
			ες,	ε D.			ομες D.		οντ D.
Imp. Ind. 2.	C.	ον,	ες,	ε :	ετον,	έτην :	ομεν,	ετε,	ον.
		εσκον,	εσκες,	εσκε :	sine augmento.				εσκον I. P. οσαν B.
Fut. 1.	C.	ω,	εις,	ει :	ετον,	ετον,	ομεν,	ετε,	ουσι.
		ιῶ,	ιεῖς,	ιεῖ .	ιεῖτον,	ιεῖτον,	ιοῦμεν,	ιεῖτε,	ιοῦσι,
		a verbis in ίζω plusquam disyllabis, A.							
		ῶ,	εῖς,	εῖ :	εῖτον,	εῖτον,	οὖμες / εὖμες	εῖτε,	οὖντι / εὖντι D.
		έω,	έεις,	έει I. P. in verbis quintae conjug.					

		Singular.			Dual.		Plural.	
Ind. 1.	C. α,	ας,	ε:	ατον,	άτην:	αμεν,	ατε,	αν.
	ασκον,	ασκες,	ασκε I.P.			αμες D.		ασκον I. ασαν B.
Perf.	C. α,	ας,	ε:	ατον,	ατον:	αμεν,	ατε,	ασι.
	αα,	αας,	αε: in quibusdam I.	άατον,	άατον:	άαμεν,	άατε,	άασι.
						αμες D.		αντι D. αν B.
Pl. p.	C. ειν,	εις,	ει:	ειτον,	είτην:	ειμεν,	ειτε,	εισαν.
	ην, εα,		η A. D. εε I.			ειμες D.		εσαν A. I.
Fut. 2.	C. ῶ,	εῖς,	εῖ:	εῖτον,	εῖτον:	οῦμεν,	εῖτε,	οῦσι.
	έω,	έεις,	έει:	έετον,	έετον:	έομεν,	έετε,	έουσι I.

Imperativus.

Praes. Perf. }	C. ε,	έτω:	ετον,	έτων:	ετε,	έτωσαν.
						όντων A.
Ind. 1.	C. ον,	άτω:	ατον,	άτων:	ατε,	άτωσαν.
						άντων A.
Ind. 2.	C. ε,	έτω:	ετον,	έτων:	ετε,	έτωσαν.
						όντων A.

Optativus

		Singul.			Dual.		Plural.		
Fut. 1. Perf. Ind. 2.	C.	οιμι,	οις,	οι :	οιτον,	οίτην :	οιμεν,	οιτε,	οιεν.
							οιμες D.		
Ind. 1.	C.	αιμι,	αις,	αι :	αιτον,	αίτην :	αιμεν,	αιτε,	αιεν.
		εια,	ειας,	ειε :	είατον,	ειάτην :	είαμεν,	είατε,	ειαν Ae.[a]
							αιμες D.		

Subjunctivus.

Omn. temp.	C.	ω,	ῃς,	ῃ :	ητον,	ητον :	ωμεν,	ητε,	ωσι.
			ῃσι I.				ωμες D.		ωντι D.

Infinitivus.

Praef. Fut. 1. } C. ειν.
ευ D.
έμεν I.
έμεναι A. D.
έμμεναι P.

Ind. 1. C. αι.
έμεναι D.

Perf. C. έναι.
έμεν I.
έμεναι A. D.

Ind. 2. Fut. 2. } C. εῖν.
εν D.
έ ιν, έμεν I.
έμεναι D.

[a] Attici etiam hanc formam in secunda et tertia singulari, et tertia plurali, in primis usurpant.

N Tar-

Participia.

Praes. C. ων, ουσα, ον.
ῶσα D.
εῦσα Ae.

Fut. 1. C. ων, ουσα, ον.
οῖσα D.

Ind. 1. C. ας, ασα, αν.
αις, αισα, αιν Ae.

Perf. C. ὼς, υῖα, ός.
ὼν Ae.
ῶσα, ὼς A.

Ind. 2. C. ὼν, οῦσα, όν.
οῖσα D.
εῦσα Ae.

Fut. 2. C. ῶν, οῦσα, οῦν.
έων, έουσα, έον I.

Vox passiva.

Modus indicativus.

	Singul.	Dual.	Plural.
Praes.	C. ομαι, ῃ, εται : εαι I. ει A. ηαι P.	όμεθον, εσθον, εσθον :	όμεθα, εσθε, ονται. όμεσθα D.I. όμεθεν Ae.
Imp.	C. όμην, ου, ετο : εο I.	όμεθον, εσθον, έσθην :	όμεθα, εσθε, οντο.

Sin

Perf.	C. μαι,	σαι,	ται:	μεθον,	σθον,	σθον:	μεθα,	σθε,	μένοι εἰσί.
							μεσθα D.		αται I.
Pl. p.	C. μην,	σο,	το:	μεθον,	θον,	θην:	μεθα,	θε,	το vel μένοι ἦσαν.
							μεσθα D.		ατο I.
Pau. p. Fut. 2.	C. ομαι,	η,	εται:	όμεθον,	εσθον,	εσθον:	όμεθα,	εσθε,	ονται.
		εαι I. ηαι P.					όμεσθα D.		
Ind. 1.	C. θην,	θης,	θη:		θῆτον,	θήτην:	θημεν,	θητε,	θησαν.
									θεν B.
Fut. 1.	C. θήσομαι,	θήσῃ,	σεται:	θησόμεθον,	θήσεσθον,	σθον:	θησόμεθα,	εσθε,	σονται.
		σεαι I.					θησόμεσθα D.		
Ind. 2.	C. ην,	ης,	η:		ητον,	ήτην:	ημεν,	ητε,	ησαν.
									εν B.

Imperativus.

Praes.	C. ου,	έσθω:		εσθον,	έσθων:	εσθε,	έσθωσαν.
	εο I. ευ D.						έσθων A.

Caetera tempora nulla dialecto variantur.

Optativus

Optativus.

	Singul.	Dual.	Plural.
Praes. Paul. p. Fut. I. 2.	C. οἵμην, οιο, οιτο :	οἵμεθον, οισθον, οἵσθην :	οἵμεθα, οισθε, οιντο.
			οἵμεσθα D. οίατο I. P.
Ind. I. 2.	C. εἵην, εἵης, εἵη :	εἵητον, εἱήτην :	εἵημεν, εἵητε, εἵησαν.
			εἶμεν, εἶτε, εἶεν A.
			εἶμες D.

Subjunctivus.

	Singul.	Dual.	Plural.
Praes.	C. ωμαι, ῃ, ηται :	ώμεθον, ησθον, ησθον :	ώμεθα, ησθε, ωνται.
	ηαι I.		ώμεσθα D.
Ind. I. 2.	C. ῶ, ῇς, ῇ :	ἧτον, ἧτον :	ὦμεν, ἦτε, ὦσι.
	ἕω, ἕῃς, ἕῃ :	ἕητον, ἕητον :	ἕωμεν, ἕητε, ἕωσι I.
			ὦμες D. ὦντι D.

Infinitivus.

Ind. I. 2. C. ἧναι. Sed ἤμεναι D. ἧμεν.

Participia passiva adjectivorum normam sequuntur.

Vox media.

Modus indicativus.

	Singul.	Dual.	Plural.
Fut. 1.	C. ομαι, η, εται :	όμεθον, εσθον, εσθον :	όμεθα, εσθε, ονται.
	οῦμαι, ῆ, εῖται D. ἑαι I.		
Ind. 1.	C. άμην, ω, ατο :	άμεθον, ασθον, άσθην :	άμεθα, ασθε, αντο.
	αο I. α D.		άμεσθα D.
Ind. 2.	C. όμην, ου, ετο :	όμεθον, εσθον, έσθην :	όμεθα, εσθε, οντο.
			όμεσθα D.
Fut. 2.	C. οῦμαι, ῆ, εῖται :	ούμεθον, εῖσθον, εῖσθον :	ούμεθα, εῖσθε, οῦνται.
	εῦμαι D. ῆαι I.		

Imperativus.

	Singul.	Dual.	Plural.
Ind. 1.	C. αι, άσθω :	ασθον, άσθων :	ασθε, άσθωσαν. άσθων A.

Participium.

Fut. 2. C. τυπούμενος. Sed τυπεύμενος D. Ae.

In caeteris habent dialectos communes cum activis et passivis.

Idem quoque de verbis deponentibus intelligi oportet.

Dialecti

Dialecti verborum contractorum in voce activa,

Modus indicativus.

Praesens.

	Singul.			Dual.		Plural.		
1. C.	αω ῶ,	ᾷς	ᾷ :	ᾶτον,	ᾶτον :	ῶμεν,	ᾶτε,	ῶσι.
	ῶ,	ῇς,	ῇ :	ῆτον,	ῆτον :	ῶμες,	ῆτε,	ῶντι D.
	έω,	έεις,	έει, etc. I.					
	όω,	άας,	άα :					
2. C.	έω ῶ,	εῖς,	εῖ :	εῖτον,	εῖτον :	όωμεν,	όωτε,	όωσι P.
						οῦμεν,	εῖτε,	οῦσι.
						οῦμες,		εῦντι / οῦντι } D.
								εῦτι Ae.
3. C.	όω ω,	οις,	οῖ :	οῦτον,	οῦτον :	οῦμεν,	οῦτε,	οῦσι.
						οῦμες,		οῦντι D.

Imperfectum.

	Singu.			Dual.		Plural.		
1. C.	ων,	ας,	α :	ᾶτον,	άτην :	ῶμεν,	ᾶτε,	ων.
		ης,	η :	ῆτον,	ήτην D.			
	αονον sine augmento I.							
			[illegible] P					

Singu-

2.	C. ουν, εις, ει :	εῖτον, είτην :	οῦμεν, εῖτε, ουν.
	εσκον, εσκες, εσκε I. P.	ſine augmento.	εῦν D.
3.	C. ουν, ους, ου :	ουτον, ούτην :	οῦμεν, οῦτε, ουν.
	οσκον, οσκες, οσκε I. P.	ſine augmento.	

Imperativus.

Praeſens *et* imperfectum.

1.	C. α, άτω :	ᾶτον, άτων :	ᾶτε, άτωσαν.
	αα P.		ώντων A.
2.	C. ει, είτω :	εῖτον, είτων :	εῖτε, είτωσαν.
			ούντων A.
3.	C. ου, ούτω :	οῦτον, ούτων :	οῦτε, ούτωσαν.

Optativus.

Praeſens *et* imperfectum.

1.	C. ῴμι, ῷς, ῳ :	ῷτον, ῴτην :	ῷμεν, ῷτε, ῷεν.
	ῴην, ῴης, ῴη :	ῴητον, ῳήτην :	ῴημεν, ῴητε, ῴησαν D.
2.	C. οῖμι, οῖς, οῖ :	οῖτον, οίτην :	οῖμεν, οῖτε, οῖεν.
	οίην, οίης, οίη :	οίητον, οιήτην :	οίημεν, οίητε, οίησαν A.
	ώην, ώης, ώη etc. D.		
3.	C. οῖμι, οῖς, οῖ :	οῖτον, οίτην :	οῖμεν, οῖτε, οιεν.
	οίην, οίης, οίη.	οίητον, οιήτην :	οίημεν, οίητε, οίησαν A.
	ῴην, ώης, ωη, etc. D		

Sub-

Subjunctivus.

Praesens *et* imperfectum.

		Singul.			Dual.		Plural.		
1.	C.	ῶ,	ᾳς,	ᾳ̃ :	ᾶτον,	ᾶτον :	ῶμεν,	ᾶτε,	ῶσι.
			ῇς,	ῃ :	ῆτον,	ῆτον :		ῆτε,	ῶντι D.
2.	C.	ῶ,	ῇς,	ῇ :	ῆτον,	ῆτον :	ῶμεν,	ῆτε,	ῶσι.
				ῇσι I.					ῶντι D.
3.	C.	ῶ,	οῖς,	οῖ :	ῶτον,	ῶτον :	ῶμεν,	ῶτε,	ῶσι.

Infinitivus.

Praesens *et* imperfectum.

1.	2.	3.
C. ᾷν.	εῖν.	οῦν.
άμεναι A.	έμεναι A.	όμεναι A.
ῆν D.	ὲν D.	ὸν D.
αις Ae.	ῆν, εις } Ae.	οις Ae.
άαν, άμμεναι } P.	έμμεναι P.	όμμεναι P.

Di

Modus indicativus.

Praesens.

		Singul.			Dual.		Plural.		
1.	C. ημι,	ης,	ησι :	ατον,	ατον :	αμεν,	ατε,	ᾶσι.
			ατι D.					άντι D. έασι I.
2.	C. ημι,	ης,	ησι :	ετον,	ετον :	εμεν,	ετε,	εῖσι.
			ητι :	ητον,	ητον :	ημεν, έαμεν I.	ητε,	έντι D. έασι I.
3.	C. ωμι,	ως,	ωσι :	οτον,	οτον :	ομεν,	οτε,	οῦσι.
			ωτι D.					όντι D. όασι I.
4.	C. υμι,	υς,	υσι :	υτον,	υτον :	υμεν,	υτε,	ῦσι.
								ύντι D. ύασι I.

Imper

Imperfectum *et* indefinitum ſecundum.

		Singul.			Dual.		Plural.		
1.	C.	ην,	ης,	η:	ατον,	ατην:	αμεν,	ατε,	ασαν.
					ητον,	ήτην:	ημεν,	ητε,	ησαν.
		ων,	ας,	α A.					αν B.
		ασκον,	ασκες,	ασκε I. P.	ſine augmento.				
2.	C.	ην,	ης,	η:	ετον,	έτην:	εμεν,	ετε,	εσαν.
		εα I.		εε I.					εν B.
		ουν,	εις,	ει A.					
		εσκον,	εσκες,	εσκε I. P.	ſine augmento.				
3.	C.	ων,	ως,	ω:	οτον,	ότην:	ομεν,	οτε,	οσαν.
		ουν,	ους,	ου A.					ον B.
		οσκον,	οσκες,	οσκε I. P.	ſine augmento.				
4.	C.	υν,	υς,	υ:	υτον,	ύτην:	υμεν,	υτε,	υσαν.
		υσκον, etc. I. ſine augmento.							

Imperativus.
Praeſens *et* imperfectum.

1.	C. αθι,	άτω:	ατον,	άτων:	ατε	άτωσαν.
	α A.					

Sing

	Singular	Dual	Plural
2.	C. ετι, ἔτω :	ετον, ἔτων :	ετε, ἔτωσαν.
	ει, εἴτω A. η Ae. ητι P.		
3.	C. οθι, ὄτω :	οτον, ὄτων :	οτε, ὄτωσαν.
	ου A. οι D. ωθι P.		

Optativus.

Praesens *et* imperfectum.

	Singular	Dual	Plural
1.	C. αἰην, αἰης, αἰη :	αἰητον, αἰήτην :	αἰημεν, αἰητε, αἰησαν.
	ἠην, ἠης, ἠη P.		αἶμεν, αἶτε, αἶεν A.
2.	C. εἰην, εἰης, εἰη :	εἰητον, εἰήτην :	εἰημεν, εἰητε, εἰησαν.
			εἶμεν, εἶτε, εἶεν A.
3.	C. οἰην, οἰης, οἰη :	οἰητον, οἰήτην :	οἰημεν, οἰητε, οἰησαν.
	ῴην, ῴης, ῴη A, Ae.		οἶμεν, οἶτε, οἶεν A.

Sub-

Subjunctivus.

Praesens *et* imperfectum.

	Singul.			Dual.		Plural.		
1. C.	ῶ,	ᾷς,	ᾳ:	ᾶτον,	ᾶτον:	ῶμεν,	ᾶτε,	ῶσι.
	έω,	έῃς,	έῃσι etc. I.					
2. C.	ῶ,	ῇς,	ῇ:	ῆτον,	ῆτον:	ῶμεν,	ῆτε,	ῶσι.
	έω,	έῃς,	έῃσι etc. I.					
3. C.	ῶ,	ῷς,	ῷ:	ῶτον,	ῶτον:	ῶμεν,	ῶτε,	ῶσι.
			ωσι I.					
	οω,	ωῃς,	ώῃ P.					

Infinitivus.

Praesens *et* imperfectum.

1.	2.	3.	4.
C. αναι.	έναι.	όναι.	ύναι.
ημέναι D.	έμεναι D.	όμεναι A. D.	ύμεναι A. D.
άμεν I.	έμεν I.	όμεν I.	ύμεν I.

Indefinitum secundum.

1.	2.	3.
C. ῆναι.	εἶναι.	ῦναι.

Modus Indicativus.

Praesens.

		Singul.			Dual.			Plural.		
1.	C.	αμαι,	ασαι,	αται :	άμεθον,	ασθον,	ασθον :	άμεθα,	ασθε,	ανται.
			η A. εαι I.							έαται I.
2.	C.	εμαι,	εσαι,	εται :	έμεθον,	εσθον,	εσθον :	έμεθα,	εσθε,	ενται.
			η A. εαι I.							έαται I.
3.	C.	ομαι, etc. Desunt dialecti.								

Imperfectum.

1.	C.	άμην,	ασο,	ατο :	άμεθον,	ασθον,	άσθην :	άμεθα,	ασθε,	αντο.
			αο I. ω A.							
2.	C.	έμην,	εσο,	ετο :	έμεθον,	εσθον,	έσθην :	έμεθα,	εσθε,	εντο.
		ήμην Ae.	εο I. ευ D. ου A.							έατο I.
3.	C.	όμην,	οσο,	οτο :	όμεθον,	οσθον,	όσθην :	όμεθα,	οσθε,	οντο.
			ου A.							

Im-

Imperativus.
Praesens et imperfectum.

	Singul.	Dual.	Plural.
1.	C. ασο, άσθω:	ασθον, άσθων:	ασθε, άσθωσαν.
	ω A.		
	αο I.		
2.	C. εσο, έσθω:	εσθον, έσθων:	εσθε, έσθωσαν.
	εο I.		
	ου A:		
	ευ D.		
3.	C. οσο, όσθω:	οσθον, όσθων:	οσθε, όσθωσαν.
	ου A.		
	αι D.		

Optativus.
Praesens et imperfectum.

	Singul.	Dual.	Plural.
1.	C. αίμην, αῖο, αῖτο:	αίμεθον, αῖσθον, αίσθην:	αίμεθα, αῖσθε, αῖντο.
			αίατο I.
2.	C. είμην, εῖο, εῖτο:	είμεθον, εῖσθον, είσθην:	είμεθα, εῖσθε, εῖντο.
			είατο I.
3.	C. [illegible]	[illegible]	[illegible]

Vox media.

Modus indicativus.

Indefinitum ſecundum.

	Singul.			Dual.			Plural.		
1. C.	ἁμην,	ασο,	ατο:	ἁμεθον,	ασθον,	ἁσθην:	ἁμεθα,	ασθε,	αντο.
		αο I. ω A.							
2. C.	ἑμην,	εσο,	ετο:	ἑμεθον,	εσθον,	ἑσθην:	ἑμεθα,	εσθε,	εντο.
		εο I. ου A. ευ D.							
3. C.	ὁμην,	οσο,	οτο:	ὁμεθον,	οσθον,	ὁσθην:	ὁμεθα,	οσθε,	οντο.
		ου A.							

Imperativus.

Indefinitum ſecundum.

	Singul.		Dual.		Plural.	
2. C.	ἑσο,	ἑσθω:	ἑσθον,	ἑσθων:	ἑσθε,	ἑσθωσαν.
	ἑο I. οῦ A. εῦ D.					
3. C.	ὁσο,	ὁσθω:	ὁσθον,	ὁσθων:	ὁσθε,	ὁσθωσαν.
	οῦ A.					

In reliquis temporibus cujusque vocis et modi lectorum varietates eaedem sunt ac in verbis gravit

Dialecti anomalorum in μι supra expositae pag. 101.

In adverbiorum et conjunctionum terminatio paucae observantur dialecti: scilicet, βαβαιὰξ pro papae, δαὶ pro δὲ *etiam*, μόγις pro μόλις *vix*, etc. A.

Αληθέως pro ἀληθῶς *verè*, ἐνθαῦτα pro ἐνταῦθα *h* pro οὖν *igitur*, etc. I.

ali Αι pro εἰ *si*, αἰὲς pro αἰεὶ *semper*, ἄλλοκα pro ἄ κάὰς, ἔμπροθεν pro ἔμπροσθεν *coram*, ἐνδοῖ pro ἔνδον ρλας pro καλῶς *pulchrè*, μὲς pro μὲν *quidem*, ὄκα et ro ὅτε *quando*, ὄπιθεν pro ὄπισθεν *retro*, πόκα pro *aliquando*, etc. D.

In praepositionibus inveniuntur ἐνὶ pro ἐν, A. ἰ εἰς, A. ξὺν pro σὺν, A. ποτὶ pro πρὸς, D.

Αμπὶ pro ἀμφὶ *circum*, Ae. ἀπαὶ, καταὶ, παραὶ, pro ἀπὸ, κατὰ, παρὰ, ὑπὸ, Ae. P. πὰρ pro παρὰ, I

Δόξα μόνῳ τῷ Θεῷ.

DE ANNO ATTICO.

ATTICI annum suum in duodecim menses lu dividebant; quorum plerumque sex triginta dies viginti novem tantùm sunt complexi. Menses a triginta dierum πλήρεις *pleni*, caeteri κοῖλοι *cavi* dicetur. Sed cum annus lunaris, quem a prima luna

post solstitium aestivum auspicabantur, undecim fer- diebus solari curtior esset; quoties duodecimus mensis ante solstitium finem haberet, alio mense adjecto, annus iste ex tredecim mensibus constabat. Mensium autem Atticorum nomina ordine disposita, unà cum mensibus Romanis, in quibus frequentissimè incipiebant, sequenti tabella exhibebimus [1].

Ἑκατομβαιὼν *Julius,*	Γαμηλιὼν *Januarius,*
Μεταγειτνιὼν *Augustus,*	Ἀνθεστηριὼν *Februarius,*
Βοηδρομιὼν *September,*	Ἐλαφηβολιὼν *Martius,*
Πυανεψιὼν *October,*	Μουνυχιὼν *Aprilis,*
Μαιμακτηριὼν *November,*	Θαργηλιὼν *Maius,*
Ποσειδεὼν *December,*	Σκιροφοριὼν *Junius.*

Singulos menses in tres partes, vel δεκάδας *decadas,* dividebant; quarum prima μηνὸς ἱσταμένου [2] *mensis incipientis,* secunda μεσοῦντος *mediantis,* tertia λήγοντος [3] *desinentis* appellabatur. Dies autem mensium per nomina ordinalia in hunc modum recensebant: πρώτη scil. ἡμέρα *dies prima,* δευτέρα *secunda,* τρίτη *tertia,* et sic deinceps, usque ad δεκάτην *decimam;* nisi quòd primus dies mensis νουμηνία *novilunium,* et ultimus ἕνη καὶ νέα *vetus et nova,* scil. σελήνη *luna,* dicebantur. Sed in diebus cujusque decadis numerandis id discriminis observatum fuit, quòd in prima et secunda decade recto ordine procederent; in tertia verò ordo contrarius locum haberet, ut in kalendis suis, nonis, et idibus, mos fuit apud Romanos. Verùm ut tota haec res magìs sit perspicua, singulos dies mensis pleni [4] ordine suo, ut in Graeco kalendario collocabantur, hìc describemus.

[1] Descripta est haec tabella ab antiquo marmore *Oxonii* adservato, ubi vox Ποσειδεὼν bis posita non modò annum, quo tabella conficiebatur, intercalarem fuisse, sed mensis etiam intercalati nomen ostendit. Ediderant antea *Spon. Voyage, etc. Tom.* iii. inter *Inscritions au Tom.* ii. *pag.* 77: et *Wheler, Itin. ag.* 403: uteque verò mendosè. Mensis autem Βοηδρομιων in tabella primus collocatur, et reliqui ordine suo; non quòd annus ab eo mense incipiebat, sed ob aliquam aliam causam, de qua consulatur *Sponius.*

[2] Vel ἀρχομένου. [3] Item φθίνοντος, vel παυομένου.

[4] *Menses* pleni et cavi alternatim plerumque sibi invicem succedebant.

Μηνὸς

ἱσταμένου	νουμηνία,	μεσοῦντος	πρώτη[3],	λήγοντος	δεκάτη
	δευτέρα,		δευτέρα,		ἐννάτη,
	τρίτη,		τρίτη,		ὀγδόη,
	τετάρτη,		τετάρτη,		ἑβδόμη,
	πέμπτη[1],		πέμπτη,		ἕκτη,
	ἕκτη[2],		ἕκτη,		πέμπτη,
	ἑβδόμη,		ἑβδόμη,		τετάρτη,
	ὀγδόη,		ὀγδόη,		τρίτη,
	ἐννάτη,		ἐννάτη,		δευτέρα,
	δεκάτη,		εἰκὰς[4],		ἕνη καὶ νέα

Hanc numerandi rationem in singulis mensibus obs vabant, tertiam decadem etiam in cavis a δεκάτη inci entes. In his autem, cum ad δευτέραν perventum fu loco ejus ἕνη καὶ νέα substituebatur; et interdum τριακ quasi revera trigesimus dies esset, ut notat *Moschopulu*

1 Vel πεντάς. 2 Vel ἑκτάς. 3 Vel πρώτη ἐπὶ δέ
4 Vel εἰκοστή. 5 Item πρώτη ἐπ' εἰκάδι, vel μετ' εἰκάδα.
6 Vel τριακάς. 7 In *Hesiodi* Ἡμέραι, *verf.* 2.

FINIS.

terarum nexus et abbreviationes.

αι	δεξ	θρω	ουν
αλ	δευ	καὶ	οὗτος
αλλ	δην		παι
αν	δια	καθω	παν
ἀπο		καν	παρ
ἀρ	διο	κας	παρα
αρ	δυν	κατὰ	παυ
αυ	δυς	κρ	πεο
αὐτὸ	ει	κρα	πεοι
αὐτοῦ		κυι	πευς
	εἶ	καῦ	πε
αὐτῷ	εἶναι	λλ	πρα
γαι	ἐκ	μαι	προ
γαν	ελ	μαν	πρω
γὰρ	ελλ	μαρ	πτ
γας	ἐν	μας	πυν
γγ	ἐξ	μαυ	ρι
γει	ἐπειδὴ	μεθ	σα
γελ	ἐπι	μελ	σαι
γελλ	ερ	μελλ	σαν
γεν		μεν	
γερ	ες	μὲν	σαο
γην	ἐστι	μετὰ	σας
γρ	ευ	μην	σαυ
γρι	ευς	μυι	σει
γρο	ην	μυν	σθ
γυι	θαι	μω	σθα
γυν	θαυ	μῶν	σθαι
δαι	θει	οἷον	
δαν	θην	ου	σθε
δὲ	θερ	οὐδὲ	σθη
δει	θρο	οὐκ	σθην

Literarum nexus et abbreviationes.

σθι	σθι	στας	στας	την	την	χαρι	χαρι
σθο	σθο	σταν	σταν	τὴν	τὴν	χας	χας
σθω	σθω	στε	στε	τῆς	τῆς	χαν	χαν
σμι	σμι	στει	στει	τι	τι	χει	χει
σο	σο	στη	στη	το		χην	χην
σου	σου	στι	στι	το	το	χθα	χθα
σπα	σπα	στο	στο	τὸ	τὸ	χθαι	χθαι
σπαι	σπαι	στρ	στρ	τὸν	τὸν	χθας	χθας
σπαν	σπαν	στυ	στυ	τοῦ		χθε	χθε
σπε	σπε	στω	στω	τοῦ	τοῦν	χθο	χθο
σπει		συν	συν	τοῦ		χθην	χθην
σπει	σπει	σχ	σχ	τρ		χθι	χθι
σπη	σπη	σχα	σχα	τρ	τρ	χθο	χθο
σπι	σπι	σχε	σχε	τρι	τρι	χθυ	χθυ
σπο	σπο	σχει	σχει	τρο	τρο	χθυν	χθυν
σπυ	σπυ	σχη	σχη	ττ	ττ	χθυς	χθυ'
σπω	σπω	σχην	σχην	τυν	τυν	χθω	χθω
σσ	σσ	σχι	σχι	τῷ	τῷ	χο	χο
σσα	σσα	σχο	σχο	τῶν		χρ	χρ
σσαι	σσαι	σχυ	σχυ	τῶν	τῶν	χρι	χρι
σσαν	σσαν	σχυν	σχυν	ῦ	ῦ	χυν	χυν
σσας	σσας	σω	σω	υι	υι	ψαι	ψαι
σσε	σσε	τα	τα	υν	υν	ψαν	ψαν
σση	σση	ται		ὑπ	ὑπ	ψας	ψας
σσι	σσι	ται	ται	ὑπερ	ὑπερ	ψαυ	ψαυ
σσο	σσο	ταῖς	ταῖς	ὑπο	ὑπο	ψει	ψει
σσυ	σσυ	ταν	ταν	υς	υς	ῶ	ῶ
σσω	σσω	τας	τας	υσι	υσι	ῷ	ῷ
στ	στ	ταυ	ταυ	χαι	χαι		
στα	στα	ταῦ	ταῦτα	χαν	χαν		
σται	σται	τε	τε	χαρ	χαρ		

ΤΈΛΟΣ

